PAULUS BREV TIL HEBREERNE

OSKAR EDIN INDERGAARD

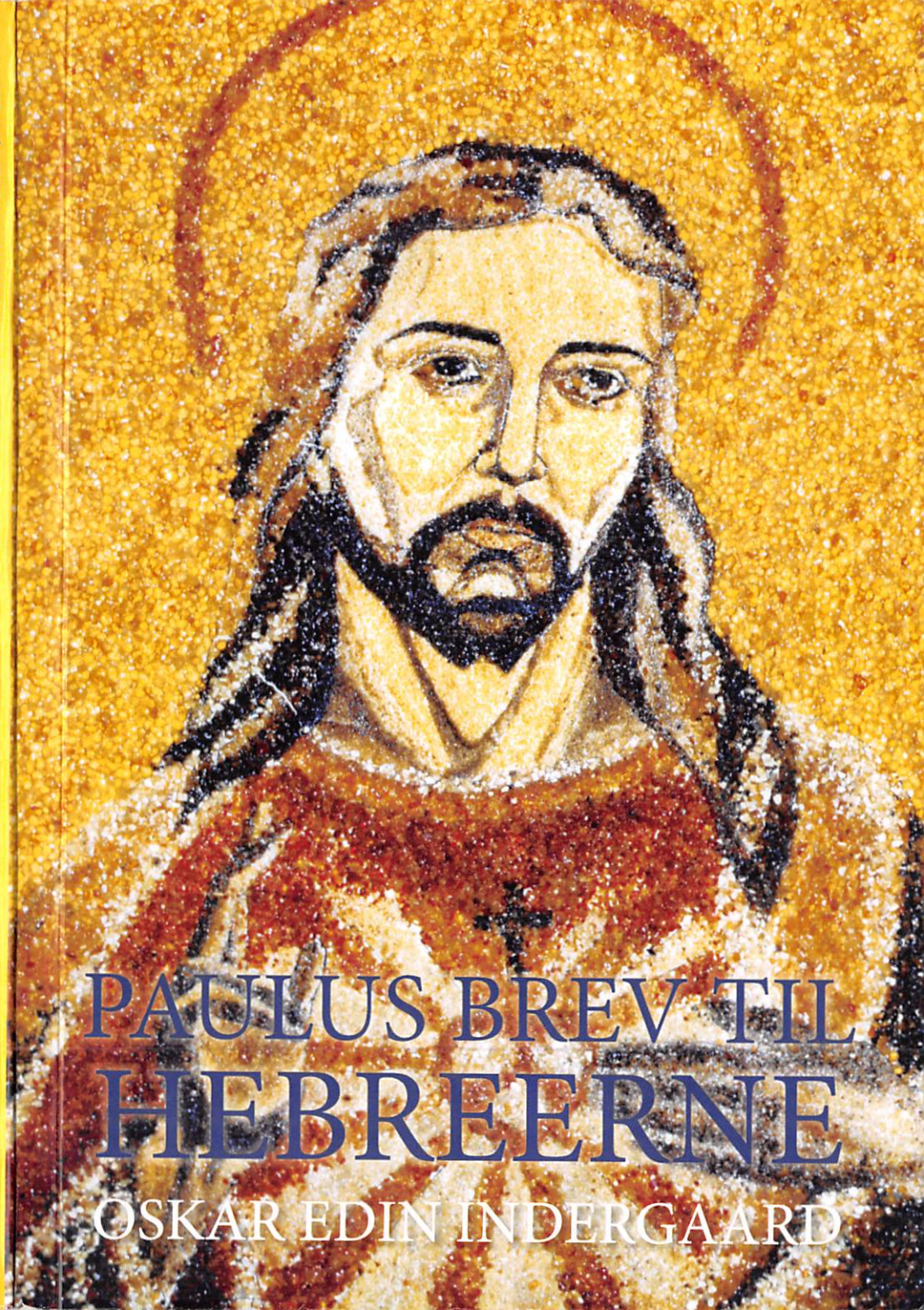

PAULUS BREV TIL HEBREERNE

OSKAR EDIN INDERGAARD

PAULUS BREV
TIL HEBREERNE

PAULUS BREV TIL HEBREERNE

OSKAR EDIN INDERGAARD

KRISTEN BOKPRODUKSJON, 6630 TINGVOLL
RAUDSTIEN 6
TELEFON: 71531436/ 41303982
E-mail: oskaredi@online.no
Internett: http://home.online.no/~oskaredi

COPYRIGHT 2012: KRISTEN BOKPRODUKSJON
OSKAR EDIN INDERGAARD
ISBN 978-82-90901-23-8

OMSLAG/LAYOUT/TRYKK: AGAPE FORLAG A/S

INNHOLD

INNLEDNING 9
KAPITTEL 1 35
KAPITTEL 2 47
KAPITTEL 3 57
KAPITTEL 4 65
KAPITTEL 5 77
KAPITTEL 6 85
KAPITTEL 7 95
KAPITTEL 8 111
KAPITTEL 9 123
KAPITTEL 10 151
KAPITTEL 11 193
KAPITTEL 12 205
KAPITTEL 13 217

VI HAR TIL NÅ GITT UT FØLGENDE BØKER:

O.K.Indergaard: Temaer I Bibelsk Profeti. Del 1.
O.K.Indergaard: Temaer I Bibelsk Profeti. Del 2.
O.K.Indergaard: Temaer I Bibelsk Profeti. Del 3.
Oskar Edin Indergaard. Guds Løfter Til Israel. (Utsolgt).
Oskar Edin Indergaard: Israel og Den Kristne Menighet.
Oskar Edin Indergaard: Den Kristne Menighets Bortrykkelse.
Oskar Edin Indergaard: Guds-Riket i Israel.
Oskar Edin Indergaard: Jødenes Konge. Bind 1.
Oskar Edin Indergaard: Jødenes Konge. Bind 2.
Oskar Edin Indergaard: Jødenes Konge. Bind 3.
Oskar Edin Indergaard: Jødenes Konge. Bind 4.
Oskar Edin Indergaard: Jesu Gjenkomst. Bind 1.
Oskar Edin Indergaard: Jesu Gjenkomst. Bind 2.
Oskar Edin Indergaard: Jesu Gjenkomst. Bind 3.
Oskar Edin Indergaard: Jesu Gjenkomst. Bind 4.
Oskar Edin Indergaard: Jesu Gjenkomst. Bind 5.
Oskar Edin Indergaard: Kristendommens Jødiske Røtter.
Oskar Edin Indergaard: Matteus Evangeliet. Jesu Liv og Lære.
Oskar Edin Indergaard: Jødedom og Kristendom. Jesus og Paulus.
Oskar Edin Indergaard: Guds Planer med Israel og Den Kristne Menighet.
Oskar Edin Indergaard: Paulus Brev Til Romerne.
Oskar Edin Indergaard: Paulus Brev Til Hebreerne.

Bøkene kan bestilles hos: Kristen Bokproduksjon
Oskar Edin Indergaard. Raudstien 6. 6630 Tingvoll

Telefon: 71531436 eller 41303982.
E-mail: oskaredi@online.no.
Internett: http://home.online.no/~oskaredi.

VI HAR GITT UT FØLGENDE TALER OG FOREDRAG:

De er samlet på en CD, Mp3 tilknytning:
Fremtidige begivenheter i bibelsk profeti. Del 1 og 2.
Israel i lys av endetidsprofetiene. Del 1 og 2.
Tradisjonen i den lutherske kirken.
Er kirken blitt gammel?
Israels løfter.
Israel og kirken.
Og hedningene er blitt vrede.
Tradisjonen og den katolske vranglæren.
Det alminnelige prestedømmet og embetsforståelsen i den lutherske kirken.
Den kristne menighet.
Israels frelse.
Hvilke rettigheter har palestin-araberne?
De 70 åruker for Israel og Jerusalem.
Kritikk av erstatningsteologien.
Jødenes forhold til Jesus.
Jødene er Guds folk.
Hykleriet i Midt- Østen.
Israel og det profetiske ordet.
Gud-riket som kommer.
Det kristne alternativet.
Den nye Bibel-oversettelsen.
Den kristne menighets bortrykkelse
Skal kirken drive hedningemisjon i Israel?
De forskjellige misjonsbefalingene.
Israel er Guds land.
Hvor langt er vi kommet inn i endetiden?
Romerrikets bakgrunn og gjenopprettelse i EF (EU). Del 1.
Romerrikets bakgrunn og gjenopprettelse i EF (EU). Del 2.
EFs (EUs) kommende leder: Antikristen.
EFs (EUs) undergang og Israels 1000 års-rike.

CD-en bestilles hos Kristen Bokproduksjon.

INNLEDNING

Kjære alle sammen. Jeg er nå så heldig å kunne gi ut en ny bok, og det er en Bibel-kommentar over Paulus Brev Til Hebreerne. Min bønn er at denne boka må bli til velsignelse for de som leser den, og at dere vil kjøpe den og være med på å spre den til så mange som mulig. Vi vet at Bibelkunnskap er en mangelvare hos mange kristne. Vi har derfor et ansvar alle sammen- både med å tilegne oss Guds ord og gi det til andre.

Jeg har til nå skrevet 19 bøker, og de er solgt i over 20000 eksemplarer både i Norge og i andre skandinaviske land. Emnene har ofte dreid seg om Israel, Midt-Østen, det profetiske ordet, Jesu gjenkomst og forholdet mellom jøde- og kristendommen.

Jeg vil takke alle som har kjøpt mine bøker og støttet meg på annen måte slik at jeg har kunnet være i stand til å gi ut bøkene.

Denne boka ble påbegynt i 2004, men av en eller annen grunn har manuskriptet blitt liggende til nå. Jeg har rettet det opp og utvidet det, og gir det nå ut som bok.

Brevet til Hebreerne er IKKE SKREVET til den kristne forsamlingen, men det er skrevet til de troende jøder og til den messianske forsamlingen som stod i ferd med å få del i Riket for Israel, da det ennå var nådetid, for at det kunne bli opprettet. Denne nådetiden varte fram til år 70, men i det året var nådetiden for Israel og opprettelsen av Riket slutt for denne gangen. Det ble utsatt med ca. 2000 år, for det var dessverre IKKE FRUKTTID I ISRAEL ved Jesu første komme. Israel var ikke åndelig modne til at dette kunne skje. «Om morgenen, da han (Jesus) gikk til byen igjen, ble han hungrig, og da han så fikentreet ved veien, ble han hungrig, men fant ikke noe på det uten bare

blad. Da sa han til det: Aldri i tidsalderen (gr.aion) skal det mer vokse frukt på deg. Og straks visnet fikentreet.» (Mat. 21,18-19).

> «**Men han sa denne lignelse: En mann** (Gud) **hadde et fikentre** (Israel) **som var plantet hans vingård** (i Israel), **og han kom og lette etter frukt på det, og fant ingen. Da sa han til vingårdsmannen** (Den Hellige Ånd): **Se, i tre år er jeg nå kommet og har lett etter frukt på dette fikentre og har ikke funnet noe: Hugg det ned! Hvorfor skal det også oppta jorden til ingen nytte? Men han svarte ham: Herre! La det ennå stå dette året til jeg får gravd omkring det og lagt gjødning på, om det kanskje kunne bære til neste år. Viss ikke kan du hugge det ned.»** (Luk.13,6-9).

Fikentreet er et bilde på jødenes åndelige stilling på Jesu tid. Alt var ferdig fra Guds side til at Riket for Israel kunne ha blitt opprettet, men jødene var ikke åndelig modne til det. Jesus fra Nasaret, som er jødenes Messias og konge, var kommet. Han hadde prediket Riket for Israel i tre år. Den Hellige Ånd bekreftet Jesu budskap med under og tegn. Etter pinsefestens dag kom han også til jødene som både frelsespant og veileder for dem i vandringen., men de forkastet både Jesus og Den Hellige Ånd, og av den grunnen kom også dommen over folket og landet i år 70.

EN SAMMENLIGNING MELLOM DEN MESSIANSKE JØDEDOMMEN OG DET PAULINSKE BUDSKAPET

Når de gjelder innholdet i N.T., så må vi dele det i to, og det er:
De messianske Skriftene som angår Riket for Israel og
Den kristne menighets Skrifter som angår den kristne menigheten.
De messianske Skriftene består av de 4 evangeliene, Apostlenes Gjerninger, kapitlene 1-12, Apostlenes Skrifter, Brevet til Hebreerne og Johannes Åpenbaring.
Den kristne menighets Skrifter består av Apostlenes Gjerninger, kapitlene 13-28 og Paulus sine brev med unntak av Brevet til Hebreerne.

Da det store flertallet av jødene ikke ønsket å ta imot tilbudet fra Guds side om opprettelsen av Riket for Israel for dem, oppreiste han et mann, Paulus fra Tarsus, med budskapet om en ny tid og en ny frelseshusholdning. Den var basert på DEN FRIE NÅDEN og på MANGE HEMMELIGHETER som ikke hadde vært åpenbart før. Mose Torah og Jesu fortolkning av den ble avskaffet, og vi fikk en ny åpenbaringsform, som gjaldt for den nye tidshusholdningen, og det var den paulinske teologien.

I det nye budskapet var jøder og hedninger stilt på lik linje både i frelsen og i gjøremål i Guds rike. Det nye budskapet framskaffet en ny menneske-type, og det var den kristne menigheten der Jesus er hodet for menigheten og hver enkelt av oss er lemmene på dette legeme. «idet han ved sitt kjød AVSKAFFET den lov som kom med bud og forskrifter (Mose Torah), for at han ved seg selv kunne skape de to til ETT NYTT MENNESKE, idet han gjorde fred.» (Ef.2,15).

> **«Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han EN NY SKAPNING. Det gamle** (den gamle ordningen) **er borte, se, alt er blitt nytt.»** (2.Kor.5,17). **«Det nye» er «den åndelige enheten mellom Kristus og menighetene der han er hodet for menigheten og vi er lemmene».** (Kol.1,18).

Det er Mose Torah som et enhetlig trosmessig system som er opphevet i den kristne menighets tidsperiode og ikke nødvendigvis de enkelte bud og forordninger. Rabbinerne har regnet ut at det finnes 613 bud i Mose Torah. I de 13 paulinske brevene finner vi mer enn 1040 bud og forordninger.

For den kristne menigheten er Mose Torah og Jesu bud opphevet både som indirekte frelsesvei og i vandringen som troende. Dette var ikke tilfelle med den messianske menigheten, som angår 1000 års-rikets periode. Her er igjen frelsen gjort indirekte avhengig av oppfyllelsen av Jesu bud og apostlenes utdyping av dem.

Det er ingen som kan frelse seg selv ved egne gjerninger, men ved å holde Jesu bud, gav jødene et signal til Herren om at de ønsket å høre ham til. Dette signalet var nok til at han gav dem troen (frelsen).

Jesus kom med en rekke krav til jødene om at den som oppfylte disse kravene, skulle få arve Guds rike, som var Riket for Israel. De som ikke ville underkaste seg disse kravene, fikk ikke arve Riket for Israel. Slike krav var:

Den som holdt Torahen, skulle både få del i Guds rike og være den største i det. (Mat.7,21-23).
Den som ikke tok vanndåpen og de andre former for dåp i den messianske jødedommen, fikk ikke del i Guds rike. (Mat. 28, 19, Mark.16,16 og Hebr. 6,2).
Den som ikke tilgav andre, fikk ikke selv tilgivelse. (Mat.6,14-15).
Den som dømte andre, skulle selv bli dømt med den samme dommen. (Mat.7,21).
Den som fornektet og skammet seg over Jesus, fikk ikke del i Guds rike. (Luk.9,26 og Mat.10,32-33).
Den som ikke bekjente Jesu navn, fikk ikke del i Guds rike. (Rom.10,9-10 og 1.Joh.2,22-23).
Den som ikke bekjente sin synd, fikk ikke del i Guds rike. (1.Joh.1,8-9).
Den som ikke trengte seg med makt inn i Guds rike og rev det til seg, fikk ikke del i Guds rike. (Mat.11,12).
Den som ikke viste barmhjertighet, fikk ikke del i Guds rike. (Mat.5,7og Jak.2,13).
Den som talte bespottelig mot Den Hellige Ånd, fikk ikke del i Guds rike. (Mat.12,32-33).
Den som talte unyttige ord, fikk ikke del i Guds rike. (Mat.12,36-37).
Den som ikke var villig til å selge det som en eide og gi det til de fattige, fikk ikke del i Guds rike. (Mat.19,21).
De fattige skulle få del i Guds rike. (Mat.11,4-5 og Jak.2,5).
De fattige i Ånden skulle få arve Guds rike. (Mat.5,3). «Å være fattig i Ånden» betyr at en hadde solgt det som en eide og fortrøstet seg på Gud. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. s.81).
Den som gav almisse, skulle få del i Guds rike. (Luk.11,41).

Den som lånte ut penger uten å kreve dem igjen, skulle få del i Guds rike. (Luk.6,35).
Den som hadde gjort godt, skulle få del i Guds rike. (Joh.5,28-29).
Den som fryktet Gud, skulle få del i Guds rike. (Luk.1,50).
Den som angret og omvendte seg, skulle få del i det Messianske Riket («husvalelsens tider»). (Ap.gj.3,19).
Den som hadde Guds-frykt og holdt den jødiske Torah, fikk del i Riket for Israel (Ap.gj.10,35).
Menneskene ble rettferdiggjort- ikke ved tro alene, men også ved gjerninger. (Jak.2,3).
Den som holdt hele Torahen, men snublet i et bud, hadde brutt hele Torahen. (Jak.2,10).
Det var de ydmyke som fikk nåde. (1.Pet.5,5).
Den som levde rett, gjorde sin utvelgelse fast og sikker. (2.Pet.1,10).
Den som ikke hadde åndelig frukt i sitt liv, fikk ikke del i Guds rike. (Joh.15,1-7).
Den som gjorde rettferdighet (holdt Torahen), var rettferdig. (1.Joh.3,7).
Den som holdt Guds bud i Torahen, ble i Jesus og Jesus i ham. (1.Joh.3,24).
Den som holdt Guds bud, fikk det som han bad om. (1.Joh.3,23).
Den som elsket de messianske jødene, ble i Jesus. (1.Joh.4,12).
I den messianske jødedommen var det synd som førte til døden og synd som ikke førte til døden. (1.Joh.5,16).
Den som forble i den messianske læren, hadde både Faderen og Sønnen. (2.Joh.1,9).
Den som ikke omvendte seg og holdt de første gjerningene, fikk ikke del i Guds rike. «(Joh.Åp.2,5).
Den som holdt Guds gjerninger, ville få makt over hedningene i Rikets tid. (Joh.Åp.2,26).
Den som ikke hadde fullkomne gjerninger, fikk ikke del i Riket for Israel. (Joh.Åp.3,2).
Den som hadde fullkomne gjerninger, fikk del i Riket for Israel. (Joh. Åp.3,8).

I tillegg til Torahens forskjellige gjerninger eller bud, måtte jødene også komme til tro på Jesus som jødenes Messias.

Gud nåde er den samme i alle tidsperiodene, men det utslaget som den gir seg, vil være forskjellig i de forskjellige tidsperiodene. I den messianske jødedommen finner vi både den betingede og den ubetingede nåden, men i den kristne menighets tid finner vi utelukkende den ubetingede eller den frie nåden.. Det vil si at det er ikke noe krav som må oppfylles, for at et menneske skal få del i Guds nåde og frelsen.

Det er ikke er noe menneske som har fortjener Gud nåde. Gud gir den til menneskene- ikke på grunn av våre gode gjerninger, men på grunn av sin kjærlighet til menneskene på grunnlag av Jesu forsoning. Gud har forpliktet seg selv på å gi oss nåden ved Jesu forsoning.

Hva som gjelder utrykket «loven», så er det en MEGET UHELDIG og MISVISENDE OVERSETTELSE av det hebraiske begrepet «Torah». Det betyr ikke «lov», men det betyr «instruksjon» eller «lære». Torahen inneholder både lover, bud, nåde og all informasjon om den jødiske (messianske) læren. Når vi oversetter ordet «Torah» med «loven», så tenker vi på Torahen som bare bud og regler. Dette gir et MEGET GALT BILDE av Torahens innhold. «Torahen» blir da forstått som det motsatte av Gud nåde.

Når Paulus skrev at «vi er ikke under "loven", men under nåden» (Rom.6,14)., så betyr det ganske enkelt at «vi (den kristne menigheten) ikke er under den jødiske (messianske) læren, men at den er under den paulinske læren).

Jeg har derfor i denne boka ikke brukt ordet «loven» om den jødiske Torah, men jeg har brukt ordet «Torah» til tross for at det er oversatt med «loven» i våre Bibler.

Jesu forsoning er grunnlaget for både RETTFERDIGGJØRELSEN, DEN NYE FØDSELEN, HELLIGGJØRELSEN og FULLENDELSEN i begge lære-

systemene. Alt dette ligger utenom det som menneskene kan prestere.

I den messianske jødedommen er det TO RETTFERDIGHETSBEGREP og TO HELLIGGJØRELSESBEGREP. Det er både Guds rettferdighet og Guds helliggjørelse av menneskene, og det er menneskets egen etiske rettferdighet og helliggjørelse i sitt liv som troende. De to sistnevnte begrepene hadde sin basis i oppfyllelsen av den jødiske Torah. Dette var ikke bare uttrykk for gjort gjerning fra menneskets side, men selve drivkraften i dette var Den Hellige Ånds virke og virkning i menneskets liv. «Men søk først Guds rike og hans rettferdighet (Guds rettferdighet), så skal dere få alt dette i tilgift.» (Mat.6,33).

> «**For jeg sier dere: Dersom deres rettferdighet** (jødenes egen rettferdighet) **ikke overgår de skriftlærdes og fariseernes, kommer dere ingenlunde inn i Guds rike.**» (Mat.5,20).

> «**For både de som helliggjøres, og den som helliggjør** (Guds helliggjørelse), **er alle av en. Derfor skammer han seg ikke ved å kalle dem brødre.**» (Hebr.2,11).

> «**Jag etter fred med alle og etter helliggjørelse, for uten helliggjørelse** (den etiske helliggjørelsen) **skal ingen se Herren.**» (Hebr.12,14).

Hva som gjelder det siste utsagnet, så er det rett at «uten helliggjørelse, skal ingen se Herren», men det er klart at alle som er rettferdiggjort, også er helliggjort i troen på Jesus. De har automatisk en hellighet i sine liv, men det er ikke den helliggjørelse som det her er snakk om. I den messianske jødedommen krevdes det en stadig vokster og helliggjørelse i troslivet. Uten at de messianske jødene hadde denne voksteren, falt de ut av rettferdiggjørelsen. Troen måtte være FULLKOMMEN.

I den paulinske teologien derimot er den, som en gang er blitt rettferdiggjort, FRELST FOR ALLTID. Menneskets egen rettferdiggjørelse ER FALT BORT som et grunnlag for frelsen, for vi er rettferdiggjort av nåde ved tro UTEN GJERNINGER. (Ef.2,8-9). Vi er ikke lenger under den jødiske Torah,

men vi er under «nåden» eller «troen», som er det samme som Paulus sitt NYE BUDSKAP OM RETTFERDIGGJØRELSEN og FRELSEN. (Rom.6,14 og 8,33).

Hva som gjelder helliggjørelsen, så opererte Paulus med to typer helliggjørelse. Det er den helliggjørelsen som vi får, når vi kom til tro på Jesus (1.Kor.1,30)., og det er helliggjørelsen i vandringen som troende (2.Kor.7,1). Den siste typen helliggjørelsen kan være god eller dårlig i en kristens liv. Men en gjenfødt troende faller ikke ut av rettferdiggjørelsen om vedkommende lever et dårlig kristenliv. Uansett hvordan kristenlivet har artet seg, skal vi ALLE SAMMEN stilles fram for Jesu domstol i himmelen, for å få igjen det som har skjedd ved legemet- enten det er godt eller det er dårlig. FRELSEN ER SIKRET, men nådelønnen vil være forskjellig for de kristne. (1.Kor. 3,10-15 og 2.Kor.5,10).

I begge trossystemene er helliggjørelsen en FRUKT AV RETTFERDIGGJØRELSEN, men helliggjørelsen har både en objektiv og en subjektiv side. Den objektive siden er den helliggjørelsen som vi har i Jesu forsoning. Den subjeketive helliggjørelsen er det som mennesket selv greier å utføre i sitt eget liv ved hjelp av Den Hellige Ånd. Den går ut på å minimalisere og begrense det som vi kaller for «kjødet» eller «den gamle natur», som fortsatt finnes i legemet.

Hva som gjelder fullendelsen (den endelige forløsningen), har begge læreformene en SLUTTFRELSE, men den er forskjellig i de to menighetstypene. I den messianske jødedommen går fullendelsen ut på at man får del i den første oppstandelsen og del i det fullendte Riket for Israel. I den paulinske kristendommen går fullendelsen ut på at man får del i den kristne menighets bortrykkelse og himmelen.

Den nye fødselen eller gjenfødelsen er også en frukt av rettferdiggjørelsen som igjen er basert på Jesu forsoning. Den er lik for begge trossystemene. Det

er et verk som Den Hellige Ånd gjør. Ordet «gjenfødelse» kommer av de to greske ordene «genesis», som betyr «skapelse», og «palin», som betyr «atter» og «på ny».

I Johannes evangelium er det brukt et annet ord for dette, og det er «anothen», som betyr «ovenfra». «Jesus svarte og sa til ham: Sannelig, sannelig sier jeg deg: Uten at noen blir født ovenfra (gr."anothen"), kan han ikke se Guds rike.» (Joh.3,3).

«Gjenfødelsen» blir også kalt for «å bli født av Ånden». (Joh.3,5).

HEBREERBREVET ER IKKE SKREVET TIL DEN KRISTNE MENIGHETEN, MEN DET ER SKREVET TIL JØDENE

Brevet til Hebreerne er skrevet både til jødene og til de messianske jødene. Det omhandler tidsrommet fra påsken i året 32 og til år 70 etter Messias. Dette var et tidsrom på 38 år. På samme måte som jødene vandret 38 år i ørkenen, før de kunne komme inn i det lovede landet, fikk jødene en NY NÅDETID etter Jesu død, slik at de kunne motta Jesus og få opprettet Riket for Israel. (Jødenes vandring var på 40 år, men de vandret i selve ørkenen i 38 år).

Nådetiden for jødene varte til år 70. Da grep Gud selv inn og romerne ødela både byen Jerusalem og templet der. I hele denne tiden fra Johannes Døperen av og fram til år 70 ble Riket for Israel og dets læremessige basis forkynt av apostlene og de messianske jødene.

Gud som så, at jødene ikke ville ta imot verken Jesus eller Riket for Israel, for «det var ikke frukttid for jødene ennå.» (Mat.21,19)., oppreiste Paulus med den frie nådens evangelium. Han skulle forkynne dette NYE BUDSKAPET både til hedningene og til de jødene (Efraim) som levde i diasporaen.

På denne måten var det TO BUDSKAP som ble forkynt i denne tiden, og det var Rikets evangelium og den kristne menighets evangelium om den frie nåden og de paulinske hemmelighetene.

De messianske jødene ble bedt om å gå ut til Jesus, som var «utenfor lei-

ren» (som er et bilde både på den offisielle jødedommen og Jerusalem som by) og bære Jesu vanære. (Hebr.13,13). Denne «vanæren» begynte på pinsefestens dag i året 32 og varte i denne sammenhengen til Jerusalems ødeleggelse i år 70.

Dette betyr at Paulus UTFORDRET de messianske jødene til å tone rent flagg i forhold til Jesus. Til nå hadde mange av dem holdt en lav profil i sitt forhold til Jesus. De hadde stort sett opptrådt som en sekt innenfor jødedommen. De hadde lagt altfor stor vekt på Mose Torah, og de forstod ikke fullt ut at det hadde kommet en ny tid og en ny pakt, som hadde erstattet det gamle.

På denne måten hadde de vært med på å skjule Jesu betydning for det jødiske folket og hadde vært medvirkende til at Den nye pakten i Jesu blod ikke hadde kunnet la seg realisere blant jødene.

Etter år 70 fikk også jødene forkynt evangeliet, men de fikk det ikke forkynt i egenskap av hebreere, men som syndere. De fikk anledning til å knytte seg til Paulus sin undervisning og den kristne menigheten. Det var kommet en ny tid for jødene.

At dette brevet er skrevet til jødene, viser også tittelen: «Hebreerbrevet». Ordet «hebreer» kommer av ordet «eber», som betyr «den som bor på andre siden», eller «de som har gått over». Det var hebreerne eller jødene som bodde på den andre siden av elven Eufrat, og den elva som de gikk over, var Eufrat. Abraham, som var hebreernes leder, fikk beskjed fra Gud om å dra ut ifra sitt land, sin slekt og dra til det landet som Gud ville vise ham. (1.Mos.12,1).

FORHOLDET MELLOM DEN GAMLE OG DEN NYE (FORNYEDE) PAKT

Hebreerbrevet beskriver den åndelige basis for Riket for Israel, og det omhandler både Jesu nåde og de gjerningene som Gud ønsket, at det jødiske folket skulle gjøre, for å få del i Riket. Dette er typisk for den messianske jødedommen. På samme måten som Mose Torah hadde også Den nye pakten

i Jesu blod EN DOBBELTHET. Det ble lagt vekt både på Guds nåde og på gjerninger.

Det spesielle ved Hebreerbrevet er det forholdet at det omhandler Jesus som yppersteprest og forsoner på en utførlig måte. Det sammenligner Den gamle og Den nye pakten i flere kapitler. (Hebr.7-10).

Både Den gamle og Den nye pakten angår jødene. Den gamle pakten kunne ikke i seg selv frelse noen, og en BEDRE PAKT ble ført inn, slik at jødene kunne bli frelst ved den. (Hebr.7,19).

Det var ikke noe i veien med Den gamle pakten. Bestemmelsene i den kom fra Gud, og innholdet i den var perfekt, men i og med at jødene ikke greidde å oppfylle kravene i den, så ble den både en fordømmelses- og en frelsespakt for dem. (Hebr. 7,19 og 8,6-9).

Vi har så lett for å mene at Mose Torah bare stod i fordømmelsens tjeneste, men den bidrog også til at jødene ble frelst, for de som holdt budene i pakten, fikk løfte om et godt liv, og dersom de hadde fått del i troen på Gud, lå også frelsen og ventet på dem i forlengelse av dette. Mose Torah var basert på en AVTALE mellom Gud og jødene. Dersom de holdt sin del av pakten, ville Gud gjøre resten på basis av Jesu forsoning, som ennå lå i framtida.

Mose Torah var en ytre pakt som var skrevet på steintavler. Den kunne ikke trenge inn i jødenes hjerter og bli en del av deres identitet, for de hadde ikke noe motagerapparat, som verken kunne ta imot den, eller som kunne gjøre, at de holdt den på en perfekt måte. Dette kunne først bli en realitet når Den Hellige Ånd flyttet inn i deres hjerter, og det skjedde på pinsefestens dag. Da ble «steinhjertet» byttet ut mot «kjødhjertet». (Jer.31-33 og 2.Kor.3,3).

Den nye pakten i Jesu blod er EN FULLKOMMEN PAKT fordi den er grunnlagt på BEDRE LØFTER. (Hebr.8,6). De bedre løftene er Jesu forsoning og Den Hellige Ånds komme.

Sentrum i Den nye pakten er Jesu blod og Jesu forsoning. Den er oppret-

tet med jødene og angår som sådan ikke den kristne menigheten. Den kristne menighet er basert på Jesu forsoning og de paulinske hemmelighetene hvor NÅDEN er den, som råder i vår tidshusholdning, men Gud tok ut en del frelseselementer av Den nye pakten og overførte dem til den kristne menigheten. Slike elementer er Jesu forsoning og Den Hellige Ånds komme og virke.

Forsoningen skjedde for snart 2000 år siden, og Den nye pakten ble etablert fra Guds side. I årene fra 32-70 var den i funksjon for de messianske jødene, men ved Jerusalems og templets ødeleggelse i året 70 ble den trukket tilbake fra Guds side. Det er først i endens tid når hele det jødiske folket som rest og levning omvender seg til Gud, at Den nye pakten blir etablert på nytt for det jødiske folket. «og når jeg borttar deres synder, da er dette min pakt med dem.» (Rom.11,27).

Den nye pakten i Jesu blod ble etablert fra Guds side på Golgata, men i og med at store deler av det jødiske folket ikke ville gå inn i pakten, så eksisterte Den gamle pakten for de aller fleste av jødene fram til år 70 etter Kristus. Vi vet at en pakt er ikke bare for en part, men den er for to parter, men Gud er en. (Gal.3,20). Det var bare de messianske jødene som levde i Den nye pakten i Jesu blod.

Når forfatteren av Hebreerbrevet behandlet forholdet mellom Den nye pakten i Jesu blod og Den gamle pakten, skrev han at Den gamle pakten VAR FORELDET og holdt snart på Å BLI BORTE.» (Hebr.8,13). Det ordet, som er brukt for «Å BLI BORTE, er på gresk «engys». Når vi fører dette ordet tilbake til hebraisk, får vi et ord som betyr «Å ALLEREDE VÆRE BEGYNT Å BLI BORTE».

Etter vanlig fortolkning blir det hevdet at Den gamle pakten opphørte ved Jesu forsoning på Golgata, men vi må nyansere og korrigere dette synet i samsvar med de faktiske forhold og det som står i Hebr.8,13. Det står der at Den gamle pakten «holdt på å bli borte». Dette viser at Den gamle pakten ennå eksisterte, for Den nye pakten måtte bli opprettet med HELE DET JØDISKE FOLKET og ikke bare med den messianske forsamlingen.

Utrykket «holdt på å bli borte» kan bety to forhold:

Det kan bety at nådetiden for jødene snart var slutt, slik at vi fikk en fullstendig ny ordning. Den nye ordningen var den kristne menigheten og de paulinske hemmelighetene.

Det kan også bety at dersom jødene tok imot Jesus, så ville han introdusere Den nye pakten for dem. Den gamle pakten ville da falle bort.

En annen feil, som blir gjort, når man sammenligner Den gamle med Den nye pakten, er at mange mener, at Den gamle pakten utelukkende er basert på gjerninger, mens den nye pakten ikke er basert på gjerninger i det hele tatt. Dette er galt. I vandringen som troende måtte jødene følge Jesu bud, som var basert på Mose Torah. «Dere må ikke tro at jeg er kommet for å oppheve Torahen og profetene. Jeg er ikke kommet for å oppheve, men for å oppfylle (fylle opp med nytt innhold). «(Mat.5,17).

«Omskiftes prestedømmet, da går jo også nødvendigvis en omskiftelse (forandring) av Torahen (Mose Torah) for seg.» (Hebr.7,12).

Mange av budene i Den nye pakten i Jesu blod er tatt fra Mose Torah, men de er utvidet og skjerpet. Dette betyr to ting, og det er:

Det ble vanskeligere å holde budene og påbudene.

De peker fram mot en tidshusholdning der satan og de onde åndene er fengslet i abyssos- nemlig Rikets tid. Budene og påbudene er med andre ord tilpasset den nye tidshusholdningen.

Jesus har på vegne av alle jøder både sonet deres synder og holdt alle budene og påbudene i Den nye pakten. Det betyr at det, som han krevde av jødene, det gav han dem når de kom til ham og bad om syndenes forlatelse.

Jesus vil aldri skyve fra seg et sønderbrutt og sorgfullt hjerte (Salme 34,19)., men det som han hater først og fremst er gal lære («de gamles vedtekter») og fariseernes og de skriftlærdes hykleri.

Dette betyr ikke at Jesus ønsket å oppheve budene og påbudene i Den Nye pakten. De ble stående som en ramme rundt selve frelsen. Dessuten skulle de vise jødene hvordan Gud ville, at hans folk skulle leve.

Det er Paulus sin lære om den frie nåden som ikke krever gjerninger- verken for å bli frelst, eller for å bli bevart som en troende i vandringen, men på grunn av at det aller meste av fortolkningen blander Paulus sin nye lære med Den nye pakten i Jesu blod, så oppstår det en sann forvirring på det teologiske området. De aller fleste forkynnerne og fortolkerne tar del i og yter sitt bidrag til denne sammenblandingen.

Når forkynnerne og fortolkerne ikke er villige til å dele opp innholdet i N.T. i to deler, der den ene delen angår Riket for Israel, og den andre delen angår den kristne menigheten, får vi denne forvirringen og sammenblandingen.

Det som spesielt kristenfolket har store problemer med å forstå, er det forholdet at den som engang er frelst, er alltid frelst, for vi kan ikke falle ut av rettferdiggjørelsens nåde. På samme måten som Gud har akseptert Kristi frelsegjerninger, han også akseptert oss i Jesus Kristus. (Ef.1,6).

De messianske jødene er også akseptert av Gud ved Jesu forsoning, men på grunn av at Den nye pakten i Jesu blod krever både tro og gjerninger, så kunne den enkelte jøden falle ut av rettferdiggjørelsens nåde. Dette gjaldt ikke «de utvalgte jødene»- de som var utvalgt i Jesus Messias fra verdens grunnvoll ble lagt.

Den nye pakten i Jesu blod angår ikke den kristne menigheten. Det ser vi av følgende forhold:

Den er basert på løfter i Tanach.
Den er basert på Jesu forsoning.
Den er basert på Guds nåde og omsorg.
Den er basert på Jesu undervisning i N.T.

Den er basert på Jesu skjerpede krav til jødene. (Mat.5-7).
Den er basert på Jesus som yppersteprest i Riket for Israel.
Jødene skal være konger og prester- både i Israel og ut over hele jorden.
Hedningene må underkaste seg jødene.
Den er basert på gjenoppbyggingen av templet i Jerusalem.
Den er basert på de forskjellige blodige offer som skal frambæres i Rikets tempel. Det skal være minneoffer over Jesu forsoning, stadfestelsesoffer over Jesu forsoning, underkastelsesoffer under Jesus og renselsesoffer for både jøder og hedninger i Rikets tid.

Den kristne menighet derimot er basert på følgende forhold:

Jesu forsoning.
Jøder og hedninger er likestilt i den kristne menigheten.
Paulus nye undervisning og de forskjellige hemmelighetene. De kommer til uttrykk i Paulus sine brev.

Det er 4 oppfatninger innenfor dispensasjonalismen angående Den nye pakten i Jesu blod:

Kirken har en helt annen pakt enn Israel.
Kirken har ingen del i Den nye pakten i Jesu blod.
Kirken har delvis del i Den nye pakten i Jesu blod.
Israel og kirken har Den nye pakten felles. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: 4 Foreskjellige Syn På Den Nye Pakt).

På hebraisk kan ordet «ny» både bety «ny» og «fornyet». Det betyr to forhold, og det er:
Den nye pakten i Jesu blod er «ny» i den betydningen » at den ikke har vært før».
Den nye pakten i Jesu blod er «fornyet» i den betydningen «at den er del-

vis basert på en annen pakt, og det er Mose pakt. «Omskiftes prestedømmet, da går jo nødvendigvis også en omskiftelse av Torahen for seg.» (Hebr.7,12).

HEBREERBREVETS FORFATTER

Det er alt som taler for, at det er Paulus som har skrevet Hebreerbrevet. I tillegg til Paulus er det er det blitt foreslått at det kunne ha vært både Barnabas, Apollos, Lukas og Peter, som har skrevet dette brevet.

Et utsagn som viser at det er Paulus, som har skrevet dette brevet, er en opplysning i Hebreerbrevet 13,23 om at Timoteus var blitt satt fri, og at Hebreerbrevets forfatter og Timoteus ville besøke den messianske menigheten om ikke så lang tid. Det å besøke en menighet, er ikke det samme som å tilhøre den.

Timoteus var Paulus sin mest betrodde medarbeider. Han sendte Timoteus til en del av de kristne menighetene, for at han skulle ordne opp i problemene der og gi medlemmene den rette paulinske læren. «Derfor har jeg sendte Timoteus til dere, han som er mitt elskede og trofaste barn i Herren, for at han skal minne dere om MINE VEIER I KRISTUS, således som jeg lærer overalt i hver menighet.» (1.Kor.4,17).

> **«Som jeg bad deg da jeg drog til Makedonia, å bli i Efesus, for at du skulle byde visse folk ikke å fare med FREMMED LÆRE.»** (1.Tim.1,3).

Paulus hadde meget gode forutsetninger for å ha skrevet dette brevet. Han hadde god kjennskap til den messianske jødedommen og dens lære. Han samarbeidet hele tiden med de messianske lederne, men de forkynte ikke i de samme forsamlingene. Paulus sin lære gikk ut på å utta den kristne forsamlingen, mens den messianske jødedommen gikk ut på å få jødene til å motta Jesus, slik at han kunne komme tilbake og opprette Riket for Israel.

Paulus hadde store kunnskaper om jødedommen. «og jeg gikk videre i jødedommen enn mange jevnaldrene i mitt folk. Jeg var enda mer nidkjær for mine fedres lærdommer.» (Gal.1,14).

Paulus hadde også skrevet et brev til den messianske forsamlingen. «og akt vår Herres langmodighet for frelse, således som og vår elskede bror, Paulus, HAR SKREVET TIL DERE etter den VISDOM SOM ER HAN GITT.» (2.Pet.3,15). Dette kan ikke være noe annet brev enn Hebreerbrevet.

De messianske lederne leste også de andre brevene som Paulus skrev. Peter innrømmet at det var en del læresmessige forhold i dem, som var vanskelig å forstå og som «de ulærde (lært av Ånden) og ubefestede tydet vrangt». De tydet også vrangt «DE ANDRE SKRIFTENE». Det var APOSTLENES SKRIFTER. «likesom og i alle sine brev når han i dem taler om dette (Guds langmodighet), i dem er det noe som er svært å skjønne, og som de ulærde og ubefestede tyder vrangt, som de og gjør med de andre skrifter, til sin egen undergang.»

PROBLEMATISKE UTSAGN I FORHOLD TIL PAULUS SITT FORFATTERSKAP

Bruken av pronomenene «VÅR» og «OSS» peker på at dette brevet kan være skrevet av en messiansk jøde. Bruken av disse pronomenene er typisk for de messianske forfatterne. Johannes brukte disse pronomen mye i sine brev. «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da dårer vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» (1.Joh.1,8-9).

På den annen side kan også Paulus ha identifisert seg med jødene slik at han kunne bruke disse pronomen og innbefatte seg selv i dem. Han var selv jøde og hørte med til Guds rike, men det var ikke Riket for Israel. Paulus hørte med til den HEMMELIGE SIDEN ved Guds rike som ikke var åpenbart, før Paulus fikk åpenbaring om dette av den oppstandne Jesus Kristus. (Se Romerbrevet, 16,25-27, Efeserbrevet, 1-3 og Kolossenserbrevet 1,25-27).

Paulus fikk også en tjeneste overfor det jødiske folket. I forbindelse med sin omvendelse fikk han en trefoldig oppgave, og det var å forkynne for:

Hedninger. Det er folkeslagene utenom Israel.

Konger.

Israels barn. (Ap.gj. 9,15). Med det siste uttrykket menes det «den enkelte jøde» som bodde ute i diasporaen. Dette var Efraim. Dette betyr at Paulus ikke hadde noen oppgave overfor den jødiske nasjonen. Det var apostlene som hadde den tjenesten.

På apostelmøtet i Jerusalem i året 50 ble det bestemt at apostlene skulle gå til de messianske forsamlingene med «omskjærelsens evangelium», mens Paulus skulle gå til hedningene med «uomskjærelsens evangelium». Gal.2,7-8).

I og med at den kristne forsamlingen bestod både av jøder og hedninger, så måtte Paulus ofte i sine brev berøre jødiske forhold og sammenligne dem med den nye tiden som hadde kommet ved hans forkynnelse. «Men før troen kom (den paulinske læren), ble vi (jødene) holdt innesperret i varetekt under Torahen (Mose Torah) til den tro som skulle åpenbares. Så er da Torahen blitt vår tuktemester til (inntil) Kristus, for at vi skulle bli rettferdiggjort av tro, men etter at troen er kommet, er vi ikke lenger under tuktemesteren (Mose Torah).» (Gal.3,23-25).

I Brevet til Romerne, kap.9-11, beskrev Paulus derimot forholdet mellom Juda og Efraim i fortida, samtiden og framtida. Vi finner ikke den kristne menigheten i disse kapitlene. Disse kapitlene er NØKKELEN TIL EN RETT FORSTÅELSE AV GUDS PLANER MED JØDENE. Det er ikke den kristne menigheten som er koblet inn i det gode jødiske oljetreet, men det er Efraim. (Se min bok: Paulus Brev Til Romerne).

Et annet utsagn som kan være problematisk i forhold til Paulus sitt forfatterskap av Hebreerbrevet, er det som står i Hebr.11,40: «fordi Gud forut (i Tanach) hadde utsett noe bedre (et liv i Riket for Israel) for oss (de messianske jødene), så de (de troende jøder i gammel-testammentlig tid) ikke skulle

nå fullendelsen (oppstandelsen) UTEN OSS.»

Her er den messianske oppstandelsen på den siste dagen beskrevet. De messianske jødene som levde på denne tiden, skulle oppstå sammen med de gammel-testamentlige troende. Det er DE RETTFERDIGES OPPSTANDELSE. Den kristne menigheten skal ikke oppstå sammen med de messianske troende, men vi skal bortrykkes til Herren før trengselstiden på 7 år, men vi skal være til stede ved denne oppstandelsen. «Når han (Jesus Messias) kommer på hin dag (dommens dag) for å vise seg herlig I SINE HELLIGE og underfull I ALLE DE TROENDE- for trodd ble vårt budskap til dere.» (2.Tess.1,10).

Det som vi har felles med de messianske jødene, er et liv i Rikets tid og en eksistens i Det himmelske Jerusalem. «Men det Jerusalem som er der oppe, er fritt, og det er vår mor.» (Gal.4,26).

Et tredje utsagn, som også kan volde problemer i forhold til Paulus sitt forfatterskap, er det som står i kap.13,19: «Og jeg ber dere dess mer å gjøre dette (be for forfatteren som satt i fengsel eller var blitt forhindret i å besøke menigheten), for at jeg dess snarere kan bli gitt dere (den messianske forsamlingen) tilbake.»

Paulus kunne ikke bli gitt tilbake til den messianske forsamlingen, for han tilhørte ikke den. Han var det første medlemmet i den kristne forsamlingen. «men derfor fikk jeg miskunn, for at Jesus Kristus på meg FØRST kunne vise hele sin langmodighet, som et FORBILDE for dem som skulle tro på ham til et tidsaldrelig liv.» (1.Tim.1,16).

På den andre siden kunne han besøke de messianske menighetene og ha fellesskap og samtaler med lederne der, men han kunne ikke predike i disse menighetene, for de to budskapene var delvis forskjellige. Han prediket derimot til de jødene som var i de jødiske synagogene i diasporaen.

PAULINSKE UTTRYKK I HEBREERBREVET

De som mener, at det er Paulus, som har skrevet dette brevet, har basert dette på følgende forhold i tillegg til de argumenter som vi har berørt ovenfor:

Paulus var den eneste forfatteren som siterte Habakuk 2,4 i Det nye Testamente. Dette står både i Rom.1,17, i Gal.3,11 og i Hebr.10,38.

Paulus var den eneste forfatteren i N.T. som bad en menighet om at den måtte be for ham. Dette står i Kol.4,3, 1.Tess.5,25 og Hebr.13,18.

Paulus var den eneste forfatteren i N.T. som skrev om at Den gamle pakt skulle forsvinne. Dette står i Ef.2,15, Kol 2,14, i 2.Kor.3,11 og i Hebr.8,13).

Det finnes i Hebreerbrevet minst 40 uttrykksmåter som er spesielle for Paulus. Dette gjelder uttrykk som:

«Hevnen hører meg til». (Rom.12,19 og Hebr. 10,30).
«En skygge av de kommende goder» eller «av det som skal komme». (Kol.2,17 og Hebr.10,1).
«kunne ta bort synd». (Rom.11,27 og Hebr.10,4).
«Kristi vanære». (Rom.15,3 og Hebr.11,26).
«Nådestolen». (Rom.3,25 og Hebr.9,5).
«Løftets arvinger». (Gal.3,29 og Hebr.6,17).
«Skrive dem i deres hjerter». (Rom.2,15 og Hebr.8,10).
«Legge grunnvollen». (1.Kor.3,10-11 og Hebr.6,1).
«Han døde for synden en gang for alle». (Rom.6,10 og Hebr.7,27).
«I Isak skal nevnes deg en ætt». (Rom.9,7 og Hebr.11,18).
«Dersom Gud tillater». (1.Kor.16,7 og Hebr.6,3).
«Rettferdigheten som er ved troen». (Rom.10,6 og Hebr.10,26).
13) «Gud er ikke urettferdig». (Rom.3,5 og Hebr.6,10).

DET MATEMATISKE BEVISET PÅ PAULUS SITT FORFATTERSKAP

Et annet bevis på at det er Paulus, som har skrevet Hebreerbrevet, er forekomsten av bestemte ord i Paulus sine brev. Dersom vi legger til de stedene i Hebreerbrevet, hvor disse ordene forekommer, med tilsvarende ord i Paulus

sine øvrige brev, får vi ET BESTEMT ANTALL ORD som enten uttrykker et kvadrat, en trekant, 7 eller 11. Dette gjelder ikke tallene 2,3,4,5,6,8,9,10,12,13 o.s.v. som har sin egen spesielle betydning i Bibelen. Dette er en del av Bibelens innebygde matematiske system og bevis på at Gud står bak sitt ord.

Vi skal gi noen eksempler på dette:

Ordet "elsket" forekommer 27 ganger i Paulus sine brev. I Hebreerbrevet forekommer dette ordet 1 gang. Det blir til sammen 28 ganger. 4 ganger 7 er 28.

Ordet "angelos", som betyr "engel" eller "utsending", forekommer 27 ganger i Paulus sine brev. I Hebreerbrevet forekommer dette ordet 1 gang. Det blir til sammen 28 ganger. 4 ganger 7 er 28.

Ordet "aionios", som betyr "tidsalderlig, forekommer 21 ganger i Paulus sine brev. I Hebreerbrevet forekommer dette ordet 6 ganger. Det blir til sammen 27 ganger. 3 ganger 9 er 27.

Ordet "ge", som betyr "land" (ofte "landet Israel) eller "jord", forekommer 14 ganger i Paulus sine brev. I Hebreerbrevet forekommer dette ordet 11 ganger. Det blir til sammen 25 ganger. 5 ganger 5 er 25.

Ordet "vantro" forekommer 5 ganger i Paulus sine brev. I Hebreerbrevet forekommer dette ordet 2 ganger. Det blir 7 ganger.

Ordet "brød" forekommer 10 ganger i Paulus sine brev. I Hebreerbrevet forekommer dette ordet 1 gang. Det blir 11 ganger. Se E.W. Bullingers bok: Numbers in Scripture. s. 37-41. Se også min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 1. Kapittel: Bibelens tallsymbolikk og matematiske mønster."

AVSLUTTENDE KOMMENTARER OM PAULUS SITT FORFATTERSKAP

Det er overveiende sannsynlig at det Paulus som har skrevet Hebreerbrevet. De aller fleste argumentene går i favør av hans forfatterskap, og selv om

det er noen få utsagn i dette brevet, som kan være litt vanskelig å plassere, så kan de lett innordnes i det forholdet at det Paulus som er forfatteren.

I den greske teksten, Textus Receptus, har dette brevet følgende overskrift: «Paulus brev til Hebreerne».

Eusebius, som levde på 300-tallet, har sagt «at Paulus hadde skrevet 14 brev. De var godt kjent.»

E.W.Bullinger har sagt følgende om dette brevet: «Argumentene for at det er Paulus, som har skrevet Hebreerbrevet, har mye større vekt enn alle de andre argumentene til sammen.»

Dette brevet har INGEN AVSENDER, men det har den typiske paulinske avslutningen om Guds nåde. «Nåden være med dere alle.» (Hebr.13,25).

En av grunnene til at det ikke er noen avsender, som er nevnt i forbindelse med dette brevet, kan være at avsenderen ønsket å være ANONYM i forhold til de messianske jødene. Paulus hadde all grunn til det, for mange av dem mistrodde ham som en som forfalsket den messianske læren og jødedommen, og forstod ikke at han hadde fått et ANNET OPPDRAG fra Herren, nemlig å lære om den nye tiden som lå foran og om den paulinske læren og hemmelighetene.

Det er mange Bibel-granskere som mener, at innholdet i dette brevet er PAULINSK, men det er ikke riktig. At det er likhetstrekk mellom Paulus sine skrifter og Hebreerbrevet, er naturlig, for den messianske jødedommen og den paulinske kristendommen har mange ting som er felles, men det er også mange forskjeller i disse to lærene.

Hovedhensikten med dette brevet var ikke å beskrive den paulinske kristendommen, men å beskrive den messianske jødedommen, forskjellen mellom Den gamle og Den nye pakten og den store rollen som Jesus hadde som forsoneren for jødenes synder. Han var den nye ypperstepresten etter Melkisedeks vis. Denne posisjonen skulle han utøve først og fremst i templet i Jerusalem og ikke i himmelen.

Hebreerbrevet utfordret også den messsianske menigheten og bad den om å tone rent flagg i forhold til Jesus.

Det er 13 brev i N.T. som er skrevet til den kristne menighet, og det er 9 brev som er skrevet til den messianske menigheten. De 4 evangeliene er også skrevet til den messianske menigheten. Innholdet i Apostlenes Gjerninger er delt mellom de to menighetene. De 12 første kapitlene angår den messianske menigheten mens kapitlene. I disse kapitlene er det Peter og apostlenes som forkynte til jødene om mulighetene for at Riket for Israel kunne bli opprettet, dersom jødene omvendte seg som folk og som nasjon. Kapitlene 13-28 angår både jødene og den kristne menigheten. I disse kapitlene var det Paulus og hans medarbeidere som forkynte både for jøder og for hedninger. Til sammen blir dette 27 Skrifter.

Det er ingen av de 12 apostlene, som har skrevet Hebreerbrevet, for de fortalte videre det, som de hadde sett og hørt, til de messianske jødene. «... den (messianske frelsen) som først ble forkynt av Herren og deretter stadfestet FOR OSS av dem (apostlene) som hadde hørt ham.» (Hebr.2,3).

Det var 12 apostler i den messianske menigheten, og det var 8 apostler i den kristne menigheten. Tallet 8 står for en «ny begynnelse». Den kristne menighets tidsperiode var noe nytt som ikke hadde vært gjort kjent på et tidligere tidspunkt. Det var Paulus som fikk i oppdrag å formidle de nytestamentlige hemmelighetene fra Gud.

De 8 apostlene i den kristne menigheten var:

Barnabas. (Ap.gj.9,4.
Andronicus. (Rom.16,7).
Junias. (Rom.16,7).
Apollos. (1.Kor.4,6 og 9).
Sosthenes. (1.Kor.1,1).

Paulus (Gal.1,1).
Silas (1.Tess.1,1 og 1,6).
Timoteus. (1.Tess.1,1 og 1.6). (Se Williams Complete Bible. Commentary. s.925).

Det var også forskjell på aposteltjenesten til de 12 og til de 8. Mens de 12 apostlene i den messianske menigheten var med på å utforme den messianske læren, formidlet de 8 apostlene i den kristne menigheten det som Paulus lærte dem. Det var han som hadde fått dette oppdraget. Vi kan kalle ham for OVERAPOSTEL.

Vi vet ikke når Hebreerbrevet ble skrevet. Det er skrevet før templets ødeleggelse i år 70. Paulus kunne ha skrevet det enten under sitt fengselsopphold i Cæsarea ved Havet i årene 58-60, eller han kunne ha skrevet det under sitt fengselsopphold i Roma i årene 60-62. Det kommer tydelig fram at tempeltjenesten var i full gang, da dette brevet ble skrevet (Hebr.9,6-9).

Hovedhensikten med brevet var en SISTE UTFORDRING og APPELL til jødene om å ta imot Jesus, slik at Jesus kunne komme tilbake og opprette Riket for dem. Riket for Israel var allerede opprettet i sin SPEDE BEGYNNELSE, og dersom jødene ville ta imot Jesus, så ville han komme tilbake og opprette Riket i sin endelige utforming for dem. «Så fatt da et annet sinn (anger) og vend om (til den jødiske Torah) for at deres synder må bli utslettet, så HUSVALELSENS TIDER (Riket for Israel) kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse, inntil de tider da alt det blir gjenopprettet, som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av.» (Ap.gk.3,19-21).

LITTERATUR

I arbeidet med denne boka har jeg brukt følgende bøker og litteratur:

Bibelen av 1930. Den er i stor grad basert på Textus Receptus som jeg anser som den korrekte grunnteksten.
(Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 3).
The Companion Bible. Den er redigert av E. W.Bullinger.
Number in Scripture, s.37-41. av E.W.Bullinger.
Jesu Gjenkomst. Bind 1. Kapittel: Bibelens tallsymbolikk og matematiske mønster. av Oskar Edin Indergaard.
Ryrie Study Bible.
The Dake Annotated Rference Bible.
Williams Complete Bible Commentary.
Hebrews. A verse by verse commentary. Av Robert C. Brock.
Studiebibelen nr. 4 om Hebreerbrevet.
Bibelverket. Brevet til hebreerne. av Erling Ruud.

KAPITTEL 1

«Etter at Gud fordum hadde talt, mange ganger (stykke for stykke) **til fedrene VED PROFETENE, har han i disse SISTE DAGER talt til oss VED SØNNEN.»** (v.1).

Hele Tanach er full av profetiske utsagn. Det var profetene som utformet Tanach. De talte det som Herren lot dem få se.

Det som de særlig underviste om, var:

Israel som Guds spesielt utvalgte folk.
Messias som den lidende tjener for folket.
Messias som kongen på Davids trone.
Endetidsbegivenhetene.
Israels frafall og omvendelse.
1000 års-rikets herligheter.

Det som de ikke så, og som de ikke uttalte seg om, var den kristne menighets tid, som kom inn som en parantes mellom Jesu første og andre komme. Profetene undret seg hvilken sammenheng det var mellom «Messias lidelse» og «herlighetene deretter». (1.Pet.1,10-11).

«Herlighetene deretter» er «herlighetene i Riket for Israel».

I studiet av det profetiske ordet må vi skille mellom det PROFETISKE PERSPEKTIVET og de PAULINSKE HEMMELIGHETENE. Dette må ikke blandes sammen, og det er det som er blitt gjort og blir gjort i altfor stor grad i fortolkningen. Dette er også grunnen til at vi har en STOR FORVIRRING i studiet av alt Guds ord.

Da Jesus kom, gjentok han alt det som profetene hadde sagt før ham. Han underviste om Riket for Israel. Han helbredet en rekke jøder. Han utdypet Mose Torah for dem. Han la grunnen til den læremessige basis for Riket for Israel. Jesus lærte ikke noe nytt som ikke allerede var gjort kjent i Tanach.

Vi må videre skille mellom 3 frelseslinjer i N.T., og det er:

Mose Torah. Den tok slutt ved Golgata.

Johannes, Jesu og apostlenes undervisning. Den begynte ved Johannes forkynnelse og tok slutt i året 70 etter Kristus ved Romas og templets ødeleggelse.

Paulus sin nye forkynnelse om den frie nåden og de paulinske hemmelighetene. Den begynte ved Paulus omvendelse i året 37. (Ap.gj.9,15). og vil fortsette inntil den kristne menighets bortrykkelse.

Etter den kristne menighets bortrykkelse før trengselstiden på 7 år kommer Jesu og apostlenes forkynnelse tilbake igjen. Den kristne menigheten er en parantes i Guds planer med Israel.

Selve uttrykket «DE SISTE DAGER» (v.1). betyr to ting, og det er:

Endetiden var nær, og Jesus kunne komme tilbake og opprette Riket for jødene. Det var stilt en betingelse for at det kunne skje, og det var at den jødiske nasjonen tok imot Jesus som deres Messias.

Uttrykket betyr også at jødene ENNÅ levde i NÅDETIDEN for Rikets opprettelse.

Paulus brukte også uttrykket «de siste dager». «Men dette skal du vite at det i de siste dager skal komme vanskelige tider.» (2.Tim.3,1). Når Paulus brukte dette uttrykket, så refererer det seg til slutten av inneværende tidshusholdning.

Hva som gjelder plasseringen av Skriftene i N.T, så er de plassert i rett rekkefølge:

De 4 evangeliene og Apostlenes Gjerninger beskriver den første tiden og endetiden etter Jesu gjenkomst.

Paulus sine 13 brev beskriver den kristne menighets tidsperiode. Det er en parantes med Guds planer for jødene.

Hebreerbrevet beskriver tidsrommet mellom år 32 og 70.

Apostlenes Skrifter og Johannes Åpenbaring beskriver først og fremst ENDETIDEN- etter den kristne menighets bortrykkelse.

> «**som han har satt til ARVING over alle ting. Ved hvem han og har gjort TIDSALDRENE. Han som er avglansen av hans herlighet og avbildet av hans vesen og bærer alle ting ved sin krafts ord, og som derfor, da han hadde gjort renselse for VÅRE SYNDER** (jødenes synder), **satte seg ved Majestetens høyre hånd i det høye.**» (v.2-3).

På grunn av forsoningsverket er Jesus satt til arving over alle ting. Både den messianske menigheten og den kristne menighet er Kristi medarvinger. Den messianske menigheten har fått JORDISKE LØFTER, mens den kristne menigheten har fått HIMMELSKE LØFTER. Paulus sier at vi er «Guds arvinger og Kristi medarvinger såfremt vi lider med ham.» (Rom.8,17). Jo mer vi lider, jo mer skal vi arve av de himmelske herligheter.

Det greske ordet «aion» (v.2). skal ikke oversettes med «verden», men det skal oversettes med «tidsalder». Ordet «verden» er på gresk «kosmos». Når oversetterne oversetter «aion» galt, er det med på å forvirre den som leser Guds ord. En «tidsalder» er en «bestemt periode i frelseshistorien». Den har en begynnelse og en avslutning. Det åndelige innholdet tidsaldrene varierer. Det uttrykkes ved det greske ordet «oikonomia» som vi oversetter med «tidshusholdning».

En «tidsalder» kan også inneholde flere «tidshusholdninger».

Jesus skapte både tidsperiodene og verden samtidig. «I begynnelsen skapte Gud himmel og jord.» (1.Mos.1,1).

Etter at Jesus hadde sonet JØDENES SYNDER (v.3)., drog han igjen til

himmelen. Han måtte tre inn for Gud med forsoningsverket og få det godkjent enda en gang. Det fikk han ved at Faderen sendte Den Hellige Ånd til den messianske menigheten.

Når det står, at Jesus «hadde gjort RENSELSE FOR JØDENES SYNDER» (v.3)., så er dette rett i følge det som står i Esaias 53: «Men han er såret for VÅRE overtredelser, knust for VÅRE misgjerninger. Straffen lå på ham for at VI skulle ha fred, og ved hans sår har VI fått legedom.»

Nå gjelder ikke Jesu forsonergjerning bare for jødene. Den gjelder også for hedningene, men i og med at det var jødene, som var i fokus både fra Abraham av og i den messianske menighetens tid, så er det uttrykt på denne måten. Frelsen ble formidlet gjennom jødene.

Den styrken, den makten og herligheten som Sønnen hadde under sitt jordeliv, var et avbilde av alt det som Faderen hadde. Det greske ordet som er brukt her om avbilde, er «karakter». (v.3).

Det er et ord for både det redskapet, som ble brukt ved inngraveringen av selve bildet, og av det bildet som kom fram. Jesus og Faderen har de samme karakteregenskaper.

Ved sin kjødspåtagelse måtte Sønnen legge av seg noe av sin herlighet. Den fikk han igjen etter sin himmelfart. «Jeg har herliggjort deg på jorden (i Israel), idet jeg har fullbyrdet den gjerning (Jesu forsoningen), som du har gitt meg å gjøre og nå, herliggjør du meg med den herlighet som jeg hadde hos deg før verden var til.» (Joh.17,4-5).

> **«Derfor har og Gud opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alt annet navn, så at i Jesu navn skal hvert kne** (menneske) **bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekjenne at JESUS KRISTUS ER HERRE, til Gud Faders ære.»** (Fil.2,9-11)

Jesus sa selv: «Jeg og Faderen, vi er ett.» (Joh.10,30).

Det er ikke bare det at Sønnen har skapt alle ting (gr.«ta panta») (v.3).,

som betyr «de alle tingene», men han holder også alle ting oppe ved sitt ord (gr.«rhema»). Vi må skille mellom ordene «panta» og «ta panta». Det første betyr «alle ting», mens ordet «ta panta» betyr «de alle tingene». Det siste begrepet er en begrensning av det første. Gud har ikke skapt det som er ondt, men han har skapt alt det som er godt. Det er «de alle tingene».

Etter at Jesus hadde gjort soning for jødenes (og våre) synder (v.3)., satte han seg igjen ved Faderens høyre side i himmelen. I forhold til Israel venter han på at jødene skal omvende seg, slik at han kan komme tilbake igjen og opprette Riket for Israel for dem.

I forhold til den kristne menighet venter han på det kristne legemet skal bli fulltallig, slik at han kan rykke oss hjem til himmelen før trengselstiden på 7 år.

> **«og er blitt så meget større** (bedre) **enn englene som han har arvet et herligere navn framfor dem. For til hvem av englene har han noen tid sagt: Du er min sønn. Jeg har født deg i dag, og atter: Jeg vil være ham en far, og han skal være meg en sønn.»** (v.4-5).

Det greske ordet «kritton» som betyr «bedre», er brukt 13 ganger i dette brevet. Det er derfor et viktig ord her. Vi kommer tilbake til dette når det forekommer i teksten.

Jesus har bestandig vært «større» enn englene. De hører med til skapningen, mens han er selve Skaperen. I frelseshistorien har englene hatt stor betydning og store oppgaver, men de skal ikke tilbedes. Det skal derimot Sønnen.

Den hedenske verden tilba englene. Det ble også gjort i gnostisismen. Der ble det hevdet følgende:

Det var en engel, Demiurgen, som hadde skapt verden, og at Jesus måtte underlegge seg englene.

Det var englene som kunne løse menneskene fra den materielle verden.

Det var englene som kontrollerte forbindelsen mellom himmel og jord.

Det var englene som formidlet menneskenes bønner. De var mellommenn mellom menneskene og Gud.

Det var englene som kontrollerte himmellegemene og elementene som jord, vatn luft, ild o.s.v.

Erkeengelen Mikael ble tilbedt over hele Midt- Østen.

Englene var medforløsere sammen med Kristus. For å bli frelst, gjaldt det å ha den rette kunnskapen (gr.«gnosis»).

Englene ble også kalt for «Guds sønner» i Tanach (Salme 29,1). På hebraisk betyr «Guds sønner» enhver person som har et forhold til Gud. Jesus derimot er Guds Sønn. Dette er et sitat fra Salme 2,7. «Jeg vil kunngjøre hva fastsatt er: Herren sa til meg: DU ER MIN SØNN, JEG HAR FØDT DEG I DAG.» Den fødselen, som det her er snakk om, er kroningen av Messias som konge over Davids hus. Det skal skje engang i framtida.

I jødedommen regner en med 6 måter å bli født på ny på, og det er:

Når en person gikk over til jødedommen.
Når en person ble kronet til konge i Israel.
Når en person ble konfirmert ved 13-års-alderen.
Når en person ble gift.
Når en person ble rabbiner ved 30 års-alderen.
Når en person ble leder for en rabbinsk skole.

Gud har lovet Jesus at han vil være hans far. (v.5).

Dette utsagnet, som er hentet fra 2.Samuel 7,14, betyr at Jesus er kongen som skal sitte på Davids trone. «Jeg vil være hans far, og han skal være min sønn...»

«Fast skal ditt hus og ditt kongedømme står fast i tidsalderen for ditt åsyn. Din trone skal være grunnfestet i tidsalderen.» (2.Sam.7,16).

«Så skal herredømmet bli stort og freden uten ende over Davids trone og over hans kongerike. Det skal bli støttet og opphold ved rett og rettferdighet, fra nå av og til evig tid: Herrens, hærskarenes Guds nidkjærhet skal gjøre dette.» (Es.9,7). **«Han skal være stor og kalles Den Høyestes Sønn, og Gud Herren skal gi ham hans fars Davids trone, og han skal være konge over Jakobs hus i tidsaldrene, og det skal ikke være ende på hans kongedømme.»** (Luk.1,32-33).

«Men når han ATTER FØRER den førstefødte inn i verden, sier han: Og alle Guds engler skal tilbede ham.» (v.6).

Det første løftet, som jødene fikk i forbindelse med Jesu himmelfart, var at Jesus skulle komme tilbake igjen. «... Denne Jesus som er tatt fra dere opp til himmelen, skal komme igjen på samme måte som dere så ham fare opp til himmelen.» (Ap.gj.1,11).

Dersom jødene hadde angret sine synder etter Jesu himmelfart, hadde han kommet tilbake og opprettet Riket for Israel, men slik gikk det ikke.«Så fatt da et annet sinn og vend om, for at deres synder må bli utslettet, så husvalelsens tider (Riket for Israel) kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av.» (Ap.gj.3,19-21).

Når Jesus kommer tilbake en gang i framtida, skal alle ting bli ham underlagt. Til og med englene skal tilbede ham. (v.6).

«Og om englene sier han: Han som gjør sine engler til vinder og sine tjenere til ildslue.» (v.7).

Englene Guds tjenere. De utfører det som Gud ønsker. Selve ordet «angelos» betyr «budbærer». Gud bruker englene til følgende oppgaver:

De blir sendt ut for å beskytte de troende. (Mat.18,10).

De skal hjelpe de troende. (Hebr.1,14).

De blir sendt ut med budskap til de troende. (Daniel 9,21-22 og Luk.1,13).

De er medvirkende ved store frelseshistoriske begivenheter. (Hebr.2,2)

De står for Guds trone i himmelen og priser Den Treenige Gud. (Mat.18,10).

De tilber Gud. (Joh.Åp.5,11-12).

De skal være med på å samle Efraim hjem fra diasporaen i endens tid. (Mat.24,31).

I forbindelse med Jesu komme for menigheten og Jesu gjenkomst for jødene skal de være sammen med Jesus. (1.Tess.3,13 og Mat.16,27).

De skal være med på å dømme menneskene i trengselstiden. (Joh. Åp.12,7).

Når det står at Gud gjør sine engler til «ildslue» (v.7)., så går dette på englenes funksjon som dommere.

> **«Men om Sønnen: DIN TRONE, Gud, står i TIDSALDERENS TIDSALDER** (Rikets tid), **og rettvishets kongestav er ditt Rikes kongestav. Du elsket rettferd og hatet urett. Derfor har Gud, din Gud, salvet deg med gledens olje** (Den Hellige Ånd) **framfor dine medbrødre.»** (v.8-9).

Her er Jesu trone i Jerusalem kalt for «Guds trone». Det er en riktig benevnelse, for Gud og Jesus er det samme. Guds rike er det samme som Sønnens rike.

Her har vi også det eiendommelige uttrykket «TIDSALDERENS TIDSALDER», og det er det samme som «Rikets Tidsalder». Det er den tidsalderen som Gud har lagt ned i alle menneskers hjerte, og som er beskrevet overalt i Tanach. Det er den tidsalderen som alle mennesker direkte eller indirekte lengter etter. «Alt har han gjort skjønt i sin tid. Også TIDSALDEREN har han lagt i deres hjerte, men således at mennesket ikke til fulle kan forstå det verk Gud har gjort, fra begynnelsen til enden.» (Pred.3,11)

Det skal komme en tid da Jesus skal styre med rettferdighet ut ifra Jerusa-

lem. I denne tiden vil også Gud kreve en STØRRE ETISK RETTFERDIGHET av menneskene, for mennesket lever da i en nesten perfekt tidsperiode.

Jesus skal være konge for bestandig, men hans spesielle styre i Jerusalem skal vare i 1000 år. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter: Kapittel: Varigheten av Messias Riket). Etter den tid skal han underlegge seg Gud, og Gud skal være «alt i alle». (1.Kor.15,24-28).

Dette betyr ganske enkelt at Jesu styre skal vare i 1000 år. Etter den tid får vi nye tidsaldere og nye tidshusholdninger.

Jesus har fått en større del av Den Hellige Ånd enn det de messianske jødene hadde fått. Gud «har salvet ham med gledens olje framfor sine medbrødre» (v.9).

«Gledens olje» er et bilde på Den Hellige Ånd. De messianske jødene blir kalt for «Jesu brødre».

Jesus er både Gud, forsoner, profet, yppersteprest og konge i en og samme person. Jesus er Gud, og de er helt smeltet sammen med Den Hellige Ånd. De messianske jødene hadde Den Hellige Ånd som pant og innsegl, og de hadde Åndens gaver på et HØYT NIVÅ. Dette gjaldt først og fremst lederne. Det skjedde store undergjerninger ved deres hender. De store tegnene er først og fremst til jødene. Gud har bestandig arbeidet med sitt folk i forhold til under og tegn.

I vår tidshusholdning har vi også nådegavene slik som jødene hadde det, men de store undergjerninger er NEDDEMPET i vår tid, for Den Hellige Ånd arbeider på en helt annen måte i vår tid enn han gjorde i den første tiden. Han arbeider gjennom DEN FRIE NÅDEN og DE PAULINSKE HEMMELIGHETENE. Gud krever verken gjerninger eller tro, for at hans planer skal la seg realisere i inneværende tidshusholdning.

Det er trist å høre på mye av forkynnelsen i «de karismatiske» forsamlingene når det gjelder helbredelser, tegn og undergjerninger. De tar tekster fra den messianske jødedommen og bruker dem på vår tid. Ser de ikke at dette

IKKE FUNGERER? Det er viktig at vi bruker de bibelske tekstene på en rett måte. Vi må lære oss å fordele Guds ord på en rett måte. (2.Tim.2,15).

I vår tids tidshusholdning har Den Hellige Ånd en mye STØRRE FRIHET i sin virksomhet enn det som den hadde i den messianske menighets tid. På den tiden var Han bundet av at jødene holdt seg innenfor de retningslinjene, som Jesus hadde satt opp for troslivet. Når det for eksempel gjaldt bønnhørelse, så var disse retningslinjene som følgende:

De skulle samles to eller tre når de bad. (Mat.18,16 og 19-20).
De skulle få det som de bad, dersom de holdt Jesu bud. (Joh.15,7 og 10).
De måtte be i Jesu navn. (Joh.14,13).
De måtte be etter Guds vilje. (1.Joh.5,14).
De måtte holde seg til sannheten, som er det samme som Jesu lære. (1.Joh.2,21).
De måtte være enige om hva de skulle be om. (Mat.18,19).
De måtte be i tro. (Jakob 1,6). (Se min bok: Matteus Evangeliet. Jesu Liv og Lære).

«Og du, Herre, grunnfestet i begynnelsen jorden, og himlene er dine henders verk. De skal forgå, men du blir, og de skal alle eldes som et klede, og som en kåpe skal du rulle dem sammen, og de skal omskiftes, men du er den samme, og dine år skal ikke få ende.» (v.10-12).

Hva som gjelder skapelsesberetningen, så står det: «I begynnelsen skapte Gud himmel og jord, og jorden BLE øde og tom.» Det har vært flere «skapelser» av himmel og jord opp igjennom historien. Den himmelen og den jorden som vi har i dag, er bare ET LEDD i Guds skapelse.

Den jorda og de himlene som vi har i dag, vil vare en stund. Deretter vil Gud skape dem om til «en ny himmel og en ny jord». (Joh. Åp.21,1).

«Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med stort brak, og himmellegemene skal komme i brann og oppløses, og tingene på den skal oppbrennes.» (2.Pet.3,10).

I forbindelse med 1000 års-riket vil også jorden BLI NY, men det er først etter denne perioden at Gud vil skape «en ny himmel og en ny jord». I 1000 års-riket vil rettferdigheten «regjere», men på den nye jord vil rettferdigheten «bo». (2.Pet.3,13).

Dette betyr at i Rikets tid, skal Jesus Messias styre verden med rettferdighet. På den nye jorda derimot skal Den Treenige Gud bo sammen med sitt folk.

Det som er skapt av himmel og jord, skal «omskiftes» (v.12)., men Gud forblir for alltid. Han er det faste holdepunktet i tilværelsen. Han er fra «evighet» og til «evighet». Han har verken begynnelse eller ende. Han er utenom selve skaperverket. Han ER.

«men til hvem av englene har han noen tid sagt: Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter? Er de ikke alle tjenende ånder som sendes ut til tjeneste for deres skyld, som skal arve frelse?» (v.13-14).

Det er forskjell på Sønnen og på englene. Det er Sønnen som har skapt englene.

Sønnen sitter nå ved Guds høyre side på hans trone i himmelen. Plassen ved Guds høyre hånd er hedersplassen. Jesus skal få sin egen trone i Jerusalem. Nå venter han bare på at Faderen skal samle alle hans fiender i Israel, slik at han kan slå dem i slaget ved Harmagedon. «Og han samlet dem på et sted som på hebraisk heter Harmageddon.» (Joh.Åp.16,16).

Israels fiender holder nå på å samle seg til det store slaget på «Guds vredes dag». Gud vil ha et oppgjør med alle verdens nasjoner både ved Harmageddon og i Josafats dal. «og han (Gud) samlet dem på det sted som på hebraisk heter Harmageddon». (Joh.Åp.16,16).

«da vil jeg samle alle hedningefolk og føre dem ned i Josafats dal (som betyr «Gud dømmer»), **og jeg vil der gå i rette med dem for MITT FOLKS og MIN ARVS, ISRAELS SKYLD, fordi de spredte dem blant hedningefolkene og delte mitt land.» (Joel 3,7).**

I forhold til Israel hadde englene en tjeneste. De var sendt ut, for å tjene dem som skulle arve frelsen. (v.14).

Dette er den frelsen som angår Riket for Israel. I vår tid kan vi ikke arve frelsen, for den er ikke basert på noen kontrakt mellom Gud og den enkelte. Den er basert på forkynnelse og på Guds frie nåde.

I vår tidsperiode har englene en tilbaketrukket posisjon. Det er Den Hellige Ånd og nådegavene som er bindeleddet mellom himmel og jord i vår tidsperiode.

KAPITTEL 2

«Derfor må vi så meget mer gi akt på det vi har hørt, for at vi ikke skal drive bort derfra. For dersom det ord som var talt ved engler, stod fast, og hver overtredelse og ulydighet fikk sin fortjente lønn (straff).» (v.1-2).

Kapittel 2 åpner med EN ADVARSEL om at de messianske troende må «gi akt på det», de hadde hørt. Dette går på lærdommen om Riket og ikke på de paulinske hemmelighetene. Vi må huske på at i denne tiden var det en stor aktivitet i den messianske forsamlingen- både i Israel og ute i diasporaen. Apostlene og andre prediket og skrev sine brev til de messianske jødene. De prediket om Riket for Israel helt fram til år 70. Da var det slutt med Rikets program, men det skal komme tilbake igjen etter den kristne menighets bortrykkelse.

Det er også grunn til å anta at de 4 evangeliene var skrevet ferdig på dette tidspunktet. Dette gjaldt også de jødiske Skriftene. Vi vet at «Guds ord» hadde en voldsom vekst eller framgang allerede fra starten av. (Ap.gj.6,7). Dette gjaldt ikke bare forkynnelsen, men det gjaldt også nedskrivning av de jødiske Skriftene. Det er ingen grunn til å hevde at de fleste av de jødiske Skriftene hadde en sein dato for sin nedskrivning.

«Det ord som er talt ved engler» (v.2)., kan både gå på Mose Torah og på Jesu og apostlenes forkynnelse. Vi vet at det greske ordet «angelos» betyr «budbærer». Ordet kan gå både på «engler» og på «mennesker». Brudd på

Rikets forkynnelse ville alltid ende med straff, for til grunn for forholdet mellom Gud og jødene lå det en kontrakt. Når jødene brøt denne kontrakten, ville det føre til at de ble straffet.

I vår tidsperiode har vi ikke noen slik kontrakt. Vi er frelst utelukkende på grunn av Guds nåde, og vi er innehyllet i de paulinske hemmelighetene og i de paulinske løftene.

«hvorledes skulle vi da UNNFLY om vi ikke akter så stor en FRELSE? Den som først ble forkynt ved Herren og deretter stadfestet for OSS (de messianske jødene) **av dem** (de 12 apostlene) **som hadde hørt ham, idet Gud vitnet med, både ved tegn (gr.«semion») og under** (gr."teras«" **og mangehånde kraftige** (gr."dynamis") **gjerninger og utdeling av Den Hellige Ånd** (nådegavene) **etter sin vilje.» (v.3-4).**

Den frelsen, som det her er snakk om, er to-delt:

Det er først den individuelle frelsen.
Det er deretter den messianske frelsen i 1000 års-riket.

Den som ikke tok imot denne frelsen, som jødefolket hadde ventet på helt fra Abraham av, kunne ikke regne med å unnfly den store dommen som ville komme i endens tid, dersom de ikke tok imot Jesus Messias som jødenes frelser. Vi vet at det skal komme en stor dom både over jødene og hedningene i denne tiden. Det skal bare bli igjen en levning av både jøder og hedninger (Es.13)., men denne levningen skal få gå inn i Riket for Israel.

Denne frelsen ble først forkynt av Herren selv og deretter av de 12 apostlene. (v.3). Deres budskap var det samme. Apostlene bygde videre på det som Mesteren hadde undervist om, og de førte læren videre. Den ble kalt for «apostlenes lære». «Og de holdt trofast fast ved apostlenes lære, og ved samfunnet og ved brøds-brytelsen og ved bønnene.» (Ap.gj.2,42).

De vatroe jødene på denne tiden vil få en HARDERE DOM enn de jødene som hadde levd under Mose Torahs tidsperiode, for de levde under bedre

åndelige vilkår og større åndelig opplysning. De levde i Den nye pakten i Jesu blod. «Se til at dere ikke avviser han som taler! For slapp ikke hine fri, de som avviste ham (Moses) som talte på jorden (i Israel), hvor meget mindre skal da vi (jødene) slippe om vi vender oss bort fra ham (Jesus) som taler fra himmelen.» (Hebr.12,25).

Gud bekreftet budskapet med under og tegn og med å dele ut de forskjellige nådegavene (v.4). Når vi sammenligner de nådegavene, som den messianske menigheten hadde i forhold til den kristne menigheten, så hadde de nøyaktig de samme nådegavene, men de såkalte «kraftgavene» er noe neddempet i vår tidsperiode. De er ikke satt til side, men de angår først og fremst Riket for Israel.

Når nådegavene ikke fungerer i våre forsamlinger, så har dette følgende forklaringer:

Folk ber ikke om å få nådegavene.
Folk bruker nådegavene på en gal måte.
Forkynnelsen om nådegavene er feil.
Det er ingen tradisjon i mange av våre forsamlinger for å ta i bruk nådegavene i sin fulle bredde.

Den Hellige Ånd har en mye FRIERE STILLING i dag enn Han hadde på apostlenes tid. I den messianske menigheten virket Den Hellige Ånd i forhold til jødenes etterlevelse av den jødiske Torah, og i forhold til om de levde et liv, som var i overensstemmelse med Jesu og apostlenes undervisning.

En del av nådegavene har også fått en svekket stilling i vår tid, for de var til TEGN FOR JØDENE, om at Guds rike var i ferd med å bli opprettet i sin fulle bredde og utstrekning.

Når vi undersøker frelseshistorien, ser vi at vi har hatt alle nådegavene i funksjon hele tiden. Vi får også rapporter fra mange steder i verden om at også de mest kraftfulle nådegavene fungerer, og det takker vi Gud for og gleder oss over det.

«For det var ikke under engler han (Gud) **la DEN KOMMENDE VERDEN, som vi taler om.»** (v.5).

Her blir «Riket for Israel» kalt for «den kommende verden». Selv om «denne verden» allerede har begynt, så skulle den få et avbrudd ved den kristne menighets tid. Den kristne menighets tid er en parantes i Guds planer med Israel og jødene. Det er en hemmelig parantes, som ikke er beskrevet i Tanach. Etter den kristne menighets bortrykkelse vil igjen «den kommende verden» bryte inn.

I «den kommende verden» er det Kristus som skal være konge. Alle sammen- til og med englene, som er de høyeste av alle skapninger, skal tjene ham. Til og med engelen skal underlegge seg Messias i Rikets tid. Rabbinerne lærte at det bare var Messias som var OPPHØYET I RIKETS TID. (Se min bok: Kristendommenes Jødiske Røtter. Kap. Rabbinerne delte opp frelseshistorien i 4 epoker).

«Men en (David) **har på et sted** (Salme 8)**. vitnet så: Hva er et menneske** (Kristus) **at du** (Gud) **kommer ham i hu, eller et menneskes sønn** (Menneskesønnen) **at du akter på ham. Du gjorde ham lite ringere (for en liten tid) enn englene. Med herlighet og ære kronte du ham. Du satte ham over dine henders gjerninger. For ALLE TING** (gr.»ta panta») **la du under hans føtter. For idet han underla ham alle ting, unntok han intet som ikke er ham underlagt. Men NÅ ser vi enda ikke at alle ting er ham underlagt.»** (v.6-8).

Både tittelen «menneske» og «menneskesønn» går her på Jesus, for alle Salmene beskriver de forskjellige sidene ved Jesus. Når det står, at han ble «gjort lite ringere enn englene», så går dette på tidsaspektet. For en tid fikk han en posisjon som var lavere enn den posisjonen som englene hadde. De var vant til å være i Guds nærhet, men Sønnen måtte gi avkall på sin herlighet i Guds nærhet for en stund og ta på seg en tjeners skikkelse. (Fil.2,6-11).

Når det gjelder uttrykket «lite ringere enn» (v.7)., så er dette et sitat fra Septuaginta. Uttrykket «for en liten tid» er tatt fra den opprinnelige jødiske Bibelen.

Gud har lagt alle ting under Jesus- både det som er, og det som skal komme. (v.8). Han ble for en liten tid gjort «ringere enn englene» med hensyn til posisjon- ikke med hensyn til makt og kunnskaper. Han måtte gi avkall på sin herlighet hos Faderen for en liten stund, for å dele menneskenes kår og gå i døden for oss.

Alle ting er underlagt Jesus Messias, men de messianske jødene greide ikke å se at dette var tilfellet. Dersom hele Israel hadde villet omvende seg og tro på Jesus, hadde Jesus kommet tilbake og lagt «alle ting» under sitt styre.

Det er først ved Jesu gjenkomst og Satans fengsling i abyssos at menneskene til fulle kan forstå, at «alle ting» er underlagt Jesus.

På jorden og i himmelrommet har Satan ennå en tid en stor makt. I den himmelske dimensjonen har Gud all makt.

> **«men den som for en liten tid er gjort ringere enn englene, Jesus, ham ser vi, fordi han led døden, kronet med herlighet og ære, for at han ved GUDS NÅDE skulle smake døden for alle.»** (v.9).

Den messianske forsamlingen kunne ikke se at «alle ting» var underlagt Jesus, for de politiske og de teologiske omstendighetene tilsa noe annet, men Jesu gjerninger så de. De så Jesus gjennom hans gjerninger. De så alle de store under og tegn som fulgte med menigheten. De forstod at det var en stor nåde fra Gud, og etter hvert forsto de også, at Jesus måtte ta på seg all verdens synd og lide døden for folket.

Den messianske menigheten kunne se at Jesus var Messias, men det kunne ikke jødene. De forventet ikke en lidende Messias og en som måtte dø for folkets synder. Synden kunne de ordne med selv. De kunne bare bestemme seg for å slutte å synde. De mente at dette var en viljes-sak. Dette synet har de også i dag. (Se min bok: Jødenes Konge. Bind 4. Kapittel: Syndsbegrepet i jødedommen).

Jødene ventet på en politisk Messias som skulle befri landet Israel fra romerne. De hadde «glemt» alle de profetiske utsagn fra Tanach om den «lidende Messias». (Salme 22, Es. 42,49 og 52-53).

Ordet «nåde» er brukt 8 ganger i Hebreerbrevet. (v.9). Det er den samme nåden som vi har i den kristne menighets tid. 8-tallet er tallet for en NY BEGYNNELSE. Den nye begynnelsen er her Den nye pakten i Jesu blod og en mulig opprettelse av Riket for Israel.

> «**For det passer seg for ham** (Gud) **for hvis skyld alle ting** (gr.»ta panta») **er til, da han** (Gud) **førte mange barn til herlighet, gjennom lidelser å fullende deres frelses høvding.**» (v.10).

Gud førte mange jøder til herligheten ved Jesu forsoning. Jesu lidelser ble til glede for den messianske menigheten. Det var mange som tok imot troen på Jesus. En regner med at det var ca. 100000 jøder som var frelst på dette tidspunktet.

De messianske jødene vil også få del i den første oppstandelsen og del i Rikets herligheter.

Jesus la grunnlaget for dette ved sin død, oppstandelse og himmelfart. Jesu «nedverdigelse» er grunnlaget for hans opphøyelse. «han som da han var i Guds skikkelse, ikke aktet det for et rov (en røvet skatt) å være Gud lik, men gav avkall på det og tok en tjeners skikkelse på seg, idet han kom i menneskers lignelse, og da han i sin ferd var funnet som et menneske, fornedret han seg selv, så han ble lydig inntil døden, ja korsets død. Derfor har og Gud opphøyet ham og gitt ham det navn SOM ER OVER ALT NAVN, så at i Jesu navn skal HVERT KNE BØYES SEG, deres som er i himmelen, på jorden og under jorden, og HVER TUNGE SKAL BEKJENNE AT JESUS KRISTUS ER HERRE, TIL GUID FADERS ÆRE.» (Fil.2,6-11).

> «**For både den** (Jesus) **som helliggjør, og de som** (de messianske jødene) **helliggjøres, er alle av en** (Gud). **Derfor skammer han seg ikke ved å kalle dem BRØDRE, når han sier: Jeg vil kunngjøre ditt navn for MINE BRØDRE. Midt i menigheten** (den messianske menigheten) **vil jeg lovsynge deg.**» (v.11-12).

Her er det snakk om den helliggjørelsen som jødene fikk ved Jesu forsoning. Det er ikke den etiske helliggjørelsen, som er en annen type helliggjø-

relse. Begge typene helliggjørelse var nødvendig for frelsen i den messianske forsamlingen. (Se Inneledningen om dette).

Det er jødene som er «Jesu brødre». Det som vil dømme hedningene i trengselstiden, er hvorvidt de har støttet jødene i den store trengselen eller ikke. «Og kongen (Jesus) skal svare og si til dem: Sannelig sier jeg dere: Hva dere har gjort imot en av DISSE MINE MINSTE BRØDRE, det har dere gjort imot meg.» (Mat.25,40).

Da Jesus var på jorden første gangen, er det sant at han æret Gud midt i det jødiske templet og i de jødiske synagogene.

Til tross for at det store flertallet av jøder ikke tok imot Jesus som deres Messias, elsket han likevel dette folket. Han elsket det med en evig (tidsalderlig) kjærlighet. «Fra det fjerne (Efraim i disasporaen) har Herren åpenbart seg for meg: Ja, med EVIG (TIDSALDERLIG) KJÆRLIGHET HAR JEG ELSKET DEG (Efraim). Derfor har jeg latt min miskunnhet vare ved.«(Jer.31,3).

«Og ATTER (gr.palin»)**: Jeg** (Jesus) **vil sette min lit til ham** (Gud).
Og atter: Se her er jeg og de barn som Gud har gitt meg.» (v.13).

Ordet «atter» (gr.«palin») går på Jesu gjenkomst for jødene. Da skal Jesus samle alle de troende av den jødiske nasjonen som har valgt å følge ham. Det er jøder helt fra Abrahams tid og til og med den store trengselen. Jødene skal være «et kongelig presteskap» i Rikets tid. «Men dere er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, forat dere skal forkynne hans dyder som kalte dere fra mørke til sitt underfulle lys.«(Se 1.Peter 2,9).

Det er ikke den kristne menigheten som er «et kongelig presteskap», men det er jødene i Rikets tid.

Ordet «barn» og «brødre» er synonyme begrep. (v.13).

Den kristne menighet skal også ha oppgaver i Rikets tid. De er ikke kjent i sin fulle bredde ennå. Det hører med til den kristne menighets mange hemmeligher, som ikke er åpenbart. Det skal være gjøremål ut ifra himmelen. Gud skal vise sin nådes ufattelige kjærlighet og storhet mot oss i de kommende tidsaldere. «for at han i de kommende tidsaldere kunne vise SIN NÅDES OVERVETTES RIKDOM I GODHET MOT OSS I KRISTUS JESUS.»

(Ef.2,7).

«Ettersom da barnene (jødene) **har del i blod og kjød, fikk han også i like måte del i det, for at han ved døden kunne gjøre til intet den som hadde dødens velde. Det er djevelen, og UTFRI alle dem som av frykt for døden var i trelldom all sin livstid.»** (v.14-15).

Jesus ble ikledd kjøtt og blod. Gud laget et legeme for ham. (Hebr.10,5)., men dette var et legeme som var uten synd og uten syndens muligheter. Det måtte være slik, for at han kunne ta på seg all verdens synd og utfri alle jøder, som levde under Den første pakten og var USIKKER PÅ SIN FRELSE. Han ville føre dem inn i Den ny pakten og inn i den messianske menigheten.

Jesus døde for jødenes synder på korset. Han la grunnlaget for Den nye pakten i Jesu blod. Den messianske menigheten ble opprettet, og Den nye pakten ble etablert og opprettet med jødene, men den ble til liten nytte for dem, for den krevde tilslutning av ALLE JØDENE. «og når jeg tar bort deres synder, da er dette MIN PAKT MED DEM.» (Rom.11,27). (Se min bok: Paulus Brev Til Romerne).

Det var ikke noe merkelig at jødene i gammel-testamentlig tid var redd for døden, for Mose Torah lærte at den, som ikke holdt en del av budene og forskriftene, måtte dø. Mose Torah kunne ikke frelse noen ved gjort gjerning, for den som vil oppnå frelsen ved den jødiske Torah, må holde den fullt ut, og det er det ikke noe menneske som greier. Men nåden og tilgivelsen var også til stede for de som levde under Mose Torah.

Da Jesus kom, førte han inn ET NYTT HÅP og EN NY FRELSE for jødene. Han sa at den som trodde på ham, skulle ikke dø, men ha tidsalderlig liv. «Den som tror på meg, har tidsalderlig liv». (Joh.3,15). Dette er det samme som et liv i «den kommende tidsalderen», som er Riket for Israel i sin fylde.

Den som har dødens velde, er Satan. (v.14). Han ble tilintetgjort av Jesus på korset, men til tross for det så er han i funksjon ennå. Han vil aktivisere sine gjerninger nå i endens tid.

«For engler tar han seg ikke av, men ABRAHAMS ÆTT tar han seg av. Derfor måtte han i alle ting bli sine brødre (jødene) **lik, for at han kunne bli en miskunnelig og trofast yppersteprest for Gud, for å gjøre soning for folkets** (jødenes) **synder.** (v.16-17).

De englene, som er falt, tar Gud seg ikke av. De er fordømt for alle tider. Det er ikke noe offer for dem. Jødene derimot tok Gud seg av. Han ville føre dem inn i sitt Rike ved sin forsoning. Han er deres trofaste yppersteprest både ved at han forsonte dem med Gud, og ved at han går i forbønn for dem innenfor Gud.

Ordet «yppersteprest» er brukt 17 ganger i dette brevet. Det er for jødene at Jesus er ypperstepresten og ikke for den kristne menigheten. Jesus har også sine oppgaver for den kristne menigheten, men de skal ikke blandes inn i de oppgavene som han har for det jødiske folket.

For den kristne menigheten er Jesus hodet for menigheten og menighetens frelser. For jødene er Jesus både frelser, konge, yppersteprest og profet. Når benevnelsen «yppersteprest» er brukt om Jesus, så relateres det først og fremst til hans forhold til Guds-tjenesten og templet i Jerusalem. Der skal det ikke bare være en yppersteprest, men der skal det også være prester og levitter.

Det er ikke den kristne menigheten som skal være prester i templet i Jerusalem i Rikets tid og ut over den hele jorda, men det er jødene. Når det står følgende i 1.Pet. 2,9: «Men dere er en utvalgt ætt, ET KONGELIG PRESTESKAP, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere kan forkynne hans dyder som kalte dere fra mørke til sitt underfulle lys.», så er det den messianske menigheten Peter omtalte.

I 1000 års-riket skal jødene være prester ut over den hele jorden. Jesus skal være ypperstepresten i det nyoppbygde templet i Jerusalem.

Hva som gjelder teksten i Johannes 16,1-3 angår den ikke Jesu komme for de kristne menigheten, men den angår Jesu gjenkomst for jødene og de 12 apostlene. Apostlene skal være i templet i Jerusalem (min fars hus (v.2). og dømme Israel 12 stammer sammen med Jesus.

«For derved at han selv har lidt og vært fristet (prøvet), **kan han komme dem til hjelp som blir fristet** (prøvet).» (v.18).

Dette var en ny erfaring for Jesus. Det var en NØDVENDIG ERFARING, for ved sin lidelse kunne han FULLT UT forstå jødene og komme dem til hjelp i deres vanskeligheter.

Å oversette verbet «peirazo» med «å friste» er ingen god oversettelse. Det bør oversettes med «å bli prøvet». Vi finner det samme ordet igjen i Fadervåret, hvor det blant annet står: «og før oss ikke inn i fristelse (gr.«peirasmos»). Det skal oversettes med «prøvelse». Dette går på jødenes prøvelser både i tiden og i den store trengselen.

Hebreerbrevet er også et brev som vil hjelpe jødene i den trengselstiden, som ligger foran. De skal bli prøvd på mange måter, men den som holder ut (gjerninger) inntil enden, skal bli frelst. (Mat. 24,13).

Jesus er blitt prøvd i alle ting i likhet med oss. Vi har feilet i mange ting, men det har ikke han. Av den grunn av at Jesus ble et menneske, fikk han en ny erfaring i forhold til synden og en ny forståelse av synden. Denne nye erfaringen kan han bruke når han skal hjelpe både den messianske forsamlingen og oss i vår kamp mot synden, som henger så fast ved oss.

KAPITTEL 3

«Derfor, hellige brødre, dere som har fått del i et HIMMELSK KALL, gi akt på den APOSTEL og yppersteprest som vi bekjenner, Jesus, han som var trofast mot den som gjorde (innsatte) ham til det. Likesom og Moses var i hele hans (Guds) **hus.»** (v.1-2).

Dette «himmelske kallet» er ikke det samme kallet som den kristne menigheten har fått. Ordet «himmelsk» er brukt 6 ganger i dette brevet. Dette kallet har med «Himlenes rike» å gjøre. Det er et kall som kommer fra himmelen og har et jordisk rike som sitt siktepunkt.

Jesus er ikke bare yppersteprest i dette Riket. Han er også apostel. Apostelens fremste funksjon er å forkynne Guds ord. «Apostel» betyr «utsending». Jesu kom med budskap fra Gud. Han forkynte Guds ord, tok seg ut 12 andre apostler og dannet dermed en ny menighet, som vi kaller for DEN MESSIANSKE MENIGHETEN.

Dette er det eneste stedet i Bibelen at vi får opplysning om, at Jesus er apostel. Sammen med de 12 apostlene blir dette 13 apostler. Vi vet at tallet 12 står for Guds ordninger med Israel. 13 står for OPPRØR MOT GUD. Når vi legger 1 til 12 får vi 13. Dette peker på det forholdet at jødene verken kom til å ta imot Jesus eller de andre 12 apostlene. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 1. Kapittel: Bibelens tallsymbolikk og matematiske mønster).

Jesus innsatte de 12 apostlene til å være hyrder og lærere for den messianske menigheten. Han kalte denne menigheten for:

«MINE BARN». (Hebr. 2,13).
«MINE BRØDRE». (Hebr. 2,12 og Mat. 25,40).

«HJORD». (1.Pet.5,3).
«Fø mine LAM», «Vokt mine FÅR», «Fø mine FÅR.» (Joh.21,15-17).
«DERE UNGE», «DERE FEDRE», «DERE UNGE.» (1.Joh.2,13-14).

«HUS». (Luk.14,23). (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Bruken av ordene «hus» og «bosted»).
«DENNE STI» eller «DENNE FÅREINNHEGNING». (Joh.10,16).
«SYNAGOGE». (Jak.2,2).
«BRUDEN.» (Joh.3,29).

På samme måten som Moses var trofast i den jødiske menigheten i gammel-testamentlig tid, var også Jesus det i den messianske menigheten (v.2).

> **«For denne** (Jesus) **er aktet så meget større ære verd enn Moses, som den som har gjort huset** (tabernaklet), **har større ære enn huset selv. Hvert hus blir jo gjort av noen, men den som har gjort alt** (gr."ta panta"), **er Gud, og Moses var vel tro i hele hans hus (tabernaklet og den mosaiske forsamlingen) som tjener til å vidne om det som skulle tales, men Kristus som Sønn over hans hus** (den messianske forsamlingen), **og HANS HUS ER VI, såfremt** (dersom) (gr."hu") **vi HOLDER vår frimodighet og det håp, som vi roser oss av, FAST inntil ENDEN** (gr."telos"). (v.3-6).

Moses var DEN STØRSTE PROFETEN i Tanach, og han var og er meget høyt verdsatt av alle jøder. Det var ham Gud hadde utvalgt til å formidle Torahen til det jødiske folket, men i forhold til Jesus var han mindreverdig. Jesus var størst av alle profetene, for han er Guds Sønn. Han er både Gud og menneske i en og samme person. Da han kom, dannet han den messianske forsamlingen, som mange steder i de jødiske Skriftene blir kalt for «Guds hus».

Det er tre typer menigheter vi må skille mellom, når vi leser Det nye Testamente, og det er:

Den jødiske forsamlingen eller den jødiske synagogen.

Den messianske forsamlingen, som også er kalt for synagoge.

Den kristne forsamlingen, som er Jesu legeme.

Det er akkurat her at DEN STORE FEILEN ligger i fortolkningen av Guds ord. Man greier ikke å skille mellom den messianske og den kristne forsamlingen og blander Guds ord sammen til et eneste rot som har mistet mye av sin iboende kraft, og det skaper en stor forvirring. Vi må be Herren om at han reiser opp lærere, som lærer rett om dette. «Legg vinn på å fremstille deg for Gud som en som holder prøve, som en arbeider som ikke har noe å skamme seg over, idet du rettelig lærer Guds ord.» (2.Tim.2,15).

Den messianske menigheten skulle få være Guds barn dersom den greidde å holde ut inntil enden. (v.6). Den messianske menigheten skal GJENNOM HELE TRENGSELSTIDEN på 7 år, mens den kristne menighet skal bortrykkes til Gud før den antikristelige trengselstiden. Det er en endetid for den messianske menigheten og en annen endetid for den kristne menighet.

Dersom den messianske forsamlingen greidde «å holde frimodigheten og håpet fast inntil enden» (v.6)., så skulle den bli frelst. Dette utsagnet viser også at nådetiden for jødene ennå ikke var ute. Dette ordet «DERSOM» (gr. «hu») forekommer ofte både i Tanach og i de jødiske Skriftene i N.T. Det gir uttrykk for at der er en kontrakt mellom Gud og jødene. Dersom jødene opprettholdt sin del av kontrakten, så skulle de bli frelst. Det vil si at de skulle få del i Riket for Israel.

Paulus brukte også dette ordet, men han brukte det ikke som en forutsetning for eller et krav til frelsen. I vår tidsperiode er det bare ETT KRAV til de som blir frelst, og det er at de kommer til tro på Jesus. I vår tidshusholdning er vi både RETTFERDIGGJORT og BEVART ved tro av nåde UTEN GJERNINGER. (Ef.2,8-9).

I den messianske jødedommen var frelsesbegrepet TO-DELT, og det var tro på Jesus og gjerninger i en eller annen form.

«Å holde frimodigheten og håpet fast inntil enden» gir også uttrykk for et gjerningsaspekt. (v.6). At Den Hellige Ånd gir de messianske jødene kraft

til å greie dette, er en helt annen sak. Den «enden», som der her er snakk om, er selve enden på den antikristelige trengselsperioden på 7 år. Da jødene ikke ønsket å ta imot Jesus, ble denne «enden» utsatt med ca.2000 år.

> «**Derfor som Den Hellige Ånd sier: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter som ved forbitrelse** (opprør), **på fristelsesdagen i ørkenen, hvor deres fedre fristet meg ved å sette meg på prøve** (gr.peirazo), **enda de så mine gjerninger i 40 år. Derfor harmedes jeg på denne slekt** (gr."genea") **og sa: De farer alltid vill i hjertet, men de kjente ikke mine veier, så jeg svor i min vrede. De skal ikke komme inn til MIN KVILE** (som var landet Israel og den messianske frelsen)». (7-11).

I Hebr.1,1 var det Gud Faderen som talte til det jødiske folket opp gjennom frelsehistorien. I Hebr.2,3 var det Jesus, Guds Sønn, som talte til det jødiske folket. Her i vers 7 var det Den Hellige Ånd som talte til det jødiske folket. Det er Den treenige Gud som kommuniserer med det jødiske folket.

Ordet «forherde» er også et ord som blir brukt i forhold til Israel. (Se Ap.gj.19,19, Rom.9,18, Hebr. 3,13 og 15 og Hebr.4,7).

Det «gamle» Israel skulle være ET FORBILDE for både det jødiske folket og den messianske menigheten. De skulle ikke gjøre de samme feilene som det «gamle» Israel hadde gjort. Folket hadde fått se Herrens store gjerninger i 40 år, og til tross for det så falt de fleste av dem fra Herren. De fikk sin grav i ørkenen.

Israel «for vill i hjertet».(v.10). «Hjertet» er sentrum for menneskets personlige karakter og for dets moralske og åndelige liv. Ordet «hjerte» er brukt 11 ganger i dette brevet.

I 1000 års-riket vil Gud legge sine bud inn i jødenes hjerter. (Hebr.8,10 og 10,16)., slik at de alle sammen skal kjenne Herrens vilje og gjøre etter den.

Israel skulle også få se Herrens velgjerninger imot folket og landet i nye 40 år (fra året 32 til 70)., men til tross for det, så gjorde de DEN SAMME FEILEN som det «gamle Israel» hadde gjort. De falt fra Herren, og derfor kunne de

heller ikke komme inn til kvilen, som var Riket for Israel og den messianske frelsen.

De fikk ikke nyte kvilen i landet, og de utsatte derfor opprettelsen av Riket med 2000 år. Først etter at de 2000 årene er gått, vil det jødiske folket omvende seg til Jesus fra Nasaret. De skal da skue opp til ham som de har gjennomstunget på korset og klage sårt over Jesus Messias, som en kvinne klager over sin enbårne sønn. (Sak.12,10).

I vår tidshusholdning lever vi etter EN NY FRELSESORDNING som ikke var gjort kjent i Tanach. Vi som før hadde vært langt borte- både fra Gud og Israels løfter og pakter, vi er kommet NÆR TIL FRELSEN VED JESU BLOD. «Kom derfor i hu at dere som fordum var hedninger i kjøttet og ble kalt uomskårne av den såkalte omskjærelse på kjøttet, den som gjøres med hånden, men NÅ, I KRISTUS JESUS, ER DERE SOM FORDUM VAR LANGT BORTE, KOMMET NÆR TIL VED KRISTI BLOD (Ef.2,12-13).

> «**SE TIL BRØDRE, at det ikke i noen av dere er et ondt, vantro** (gr."apistis") **hjerte** (gr."kardia"), **så han faller fra en levende Gud, men forman hverandre HVER DAG, så lenge det heter DAG** (nådetiden for jødene), **for at ikke noen av dere skal forherdes ved syndens svik.**» (v.12-13).

Det greske ordet for «tro» er «pistis». Det greske ordet for «vantro» er «apistis». Ordet «a» betyr «ikke». Det «å være vantro» betyr «å ikke ha noen tro i det hele tatt». Det er med hjertet en tror. I menneskenes hjerte ligger både troen og vantroen. De aller fleste menneskene opp gjennom historien har dessverre vært i den situasjonen at de ikke har hatt noen levende tro på den levende Gud. Jødene ble advart mot dette. De ble utfordret på det at de skulle «se til» (passe på) at de hadde troen på Jesus i sitt hjerte. De messianske jødene ble utfordret til å formane hverandre HVER DAG slik at de ikke skulle bli forherdet ved syndens svik. Dette var en INDIVIDUELL FORMANING. (v.12-13).

Ordet «dag», som på gresk er («hemeras»), går også på den SISTE NÅDETIDEN som Gud hadde gitt jødene. Den begynte i året 32 og gikk ut i året 70.

Da var det slutt med «nådens dag» for jødene. Da var det bare dommen som stod tilbake. Den kom i år 70 med byen Jerusalem og templets ødeleggelse.

«for vi har fått del med Kristus dersom vi holder vår FØRSTE FULLE VISSHET FAST INNTIL ENDEN.» (v.14).

Her kommer også jødenes egen aktive gjerning i frelsesspørsmålet til uttrykk. Dette er den etiske rettferdiggjørelsen og den etiske helliggjørelsen som Gud krevde av jødene. Det måtte en aktiv innsats til fra jødenes side, for å bli bevart som troende.

Slik er det ikke i den kristne menighets tid. Frelsen er sikret for hver den som er kommet til tro på Jesus. Kristus og hver enkelt troende danner en åndelig enhet. Det er det kristne legemet. Vi er allerede her og nå satt inn i himmelen i og sammen med Jesus Kristus, og kan ikke bli tatt ut derfra. (Ef.1,3 og 2,6).

«Når det sies: I dag, om dere hører hans røst, da forherd ikke deres hjerter som ved forbitrelsen. Hvem var det da vel som hørte den og dog forbitret ham? Var det ikke alle dem som gikk ut av Egypten ved Moses? Og hvem var det han (Gud) **harmedes på i 40 år? Var det ikke på dem som hadde syndet, så deres kropper falt i ørkenen?** (v.15-17).

Enda jødene så Guds gjerninger i 40 år i ørkenen, så hadde de fleste av dem ingen tro på verken Moses eller Gud. De forherdet sine hjerter. Av de 3 millioner jøder og andre som fulgte Moses ut av Egypten, var det bare Josva og Kaleb som fikk lov til å komme inn i det lovede landet. Alle de andre mistet sine liv i ørkenen på grunn av vantro.

De gjorde seg skyld i det som kalles «DEN UTILGIVELIGE SYND». Den blir også kalt for «SYND MOT DEN HELLIGE ÅND». (Mat.12,32). Innholdet i denne synden kan variere, men den har med jødenes motstand mot Guds planer å gjøre. Vi må ikke blande den kristne menighets tidshusholdning inn i disse utsagnene. Det er ingen synd i vår tid som det ikke er tilgivelse for med unntagelse av det å ikke ta imot Jesus som sin frelser.

I ørkenen falt jødene på grunn av deres motstand mot Guds planer om å innta landet. På Jesu tid falt jødene på grunn av at de ikke ville motta Jesus som konge og frelser. Det samme vil skje i framtida. Mange jøder vil heller ta imot Antikrist enn Kristus. «Jeg er kommet i min Faders navn, og dere tar ikke imot meg. Kommer en annen (Antikrist) i sitt eget navn, han tar dere imot.» (Joh.5,43).

> **«Og om hvem var det han svor, at de ikke skulle komme inn til hans kvile, uten dem som ikke hadde villet tro? Så ser vi da at det var for VANTROS SKYLD, de ikke kunne komme inn.»** (v.18-19).

Det er bestandig vantroen som skiller menneskene fra Gud. Det er det samme i alle tidshusholdningene. Alle mennesker har anledning til å få tak i troen og i frelsen. Det er en utfordring til oss alle sammen. Det som vitner om Gud, ligger åpent for alle mennesker, slik at ingen kan unnskylde seg overfor Gud og si at de ikke har hatt muligheter for å få tak i frelsen. (Rom.1,19-25).

De som har fått store kunnskaper om Guds vilje, vil også få den største straffen. Hedningene som har levd/lever utenom lov og evangelium, vil få mindre straff på dommens dag enn jødene, for de har hatt/har større kunnskaper enn hedningene om Guds planer.

KAPITTEL 4

«La oss derfor ta oss (den messianske forsamlingen) **i vare for at noen av dere (noen i den messianske forsamlingen) skal synes å være blitt LIGGENDE ETTER, da et løfte om å komme inn til hans kvile ENNÅ ER FOR HÅNDEN** (nådetiden for jødene var ennå ikke slutt). **For det GLADE BUDSKAP er og forkynt for oss, likesom for hine** (de vantroe jødene), **men ordet** (gr.«ho logos»), **som de hørte, ble dem til INGEN NYTTE, fordi det ikke ved troen (gr.«pistis») var smeltet med dem som hørte det** (og hadde tatt imot det).» (v.1-2).

Det var ikke alle i den messianske menigheten som var like engasjert i sin tro. De var blitt «liggende etter» og stod i fare for å falle ut av rettferdiggjørelsen og nåden. (Se beskrivelsen av de 7 lilleasiatiske menighetene som gir et godt bilde av dette. Joh. Åp,4-5).

De lunkne i den messianske menigheten måtte passe på at de ikke tapte sin rettferdiggjørelse og frelse, for det krevdes en AKTIV INNSATS fra deres side, for å bli bevart i frelsen. De troende skulle lære av de lunkne eller vatroe jødene. Dersom de ikke passet på, kunne de fort bli som en av dem.

Ordet «evangelium» (v.2). betyr «det glade budskapet». Her betyr det følgende:

Det glade budskapet, om at Gud ville innta landet for jødene, slik at de kunne komme inn i det med det samme.

Det glade budskapet om opprettelsen av Riket. Dette har sammenheng både med Abraham-, Mose-, Davidpakten og den nye pakten i Jesu blod.

Det er FLERE EVANGELIER som er beskrevet i Bibelen. Dette ordet er

også brukt i forbindelse med ett av de løftene som Abraham fikk av Gud. «Og da Skriften forutså at det er ved tro, at Gud rettferdiggjør hedningene, forkynte den Abraham forut DET EVANGELIUM: I deg skal alle folk velsignes.» (Gal.3,8). (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: De 8 evangeliene i Det Nye Testamente).

Løftet om opprettelsen av Riket for Israel var ennå «for hånden» (v.1). Dommen kom først i året 70, men da var det også slutt. Da var «enden» for dette løftet kommet til sin avslutning, men som vi vet, skal jødene få EN NY MULIGHET til å bli frelst. Det skal skje i endens tid.

Ordet «evangelium» er bare brukt en gang i dette brevet. (v.2).

Ordet «tro» (gr.«pistis») har forskjellige betydninger. (v.2). I Tanach brukte man ord som «å ha tillit til» og «å stole på». «Og Abraham trodde på Herren, og han regnet ham det til rettferdighet.» (1.Mos.15,6).

«Se, oppblåst og uærlig er hans sjel i ham (kaldeeren), men den rettferdige skal leve ved sin tro.» (Hab.2,4).

I N.T. kan ordet bety både «å ha tillit til» og «frelsende tro». «Men Jesus sa til ham: Om jeg formår? Alt er mulig for den som tror.» (Mark.9,23).

«For av nåde er dere frelst, ved tro, og det er ikke av dere selv. Det er Guds gave.» (Ef.2,8).

> «**For vi** (den messianske forsamlingen) **går inn til kvilen** (den messianske kvilen), **vi som er kommet til troen, således som han har sagt: Så jeg svor i min vrede: Sannelig de** (de vantroe jødene) **skal ikke komme inn i min kvile- enda gjerningene** (Jesu forsoning og Guds planer om opprettelsen av Riket) **var fullført fra verdens grunnvoll** (gr.«katabole») **ble lagt.**» (v.3).

Løftet om Riket for Israel var et løfte til alle jøder- fra Abraham av og framover til år 70. Alle troende jøder skulle få del i denne kvilen. Kvilen i landet etter 38 års vandring i ørkenen var et forbilde på den messianske kvilen, som er det samme som 1000 års-riket. Denne kvilen er basert på Jesu forso-

ning. Den fant sted på Golgata, men den var virksom også fra verdens begynnelse av. Etter hebraisk tankegang står hvert punkt på tidslinjen i relasjon til alle andre tider. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Hugo Odebergs Vurdering av tidsbegrepet).

Hebreerne var/er ikke så interessert som grekerne i den kronologiske tidslinjen og i de kronologiske argumentene. De var/er mer interessert i at Gud handler i historien. For hebreerne var/er Gud en Gud som handler, mer enn at han er en Gud, som har den greske logikken på sin side.

Når en tankerekke i Bibelen kan synes å stå i motsetning til en annen, så er ikke jødene så redde for det. De tenker mer i logiske blokker enn i logiske steg. Begge måtene å tenke på er viktig, og de utfyller hverandre. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Den hebraiske tenkemåten og min bok: Guds Løfter Til Israel og Den Kristne menigheten. Kapitel Kunnskap om jødedommen og bibelsk fortolkning. Del 1 og 2).

Ordet «katabole» (v.3). betyr både «grunnleggelse» og «nedstyrting». Dette ordet viser at den verden som er nå, er blitt skapt ut av den gamle verden. Det skjedde en «nedkasting» av den gamle verden, slik at verden «ble øde og tom» (1.Mos.1,1). På grunnlag av denne «nedkastingen» av den gamle verden fikk vi grunnleggelsen av den verden som vi har nå.

Den skal også «kastes ned» i sin tur. Den skal brennes opp med ild. Som en kåpe skal Gud rulle den sammen, og vi skal få en helt ny verden både i og etter 1000 års-riket. (Hebr.1,12 og 2.Pet.3,7).

«For så har han på ett sted sagt om den SYVENDE DAG: Og Gud kvilte på den syvende dag fra alle sine gjerninger.» (v.4).

Etter at Gud hadde gjenskapt verden, kvilte han på den 7.dagen. Dette betyr at han skapte ikke mer. Han var ferdig med å skape. Nå var han beskjeftiget med å opprettholde skaperverket.

Den 7. dagen var også kviledagen for jødene. I følge Mose Torah måtte den som brøt sabbaten, bøte med livet. Dette er det fjerde budet i de 10 budene eller de 10 ytringene jødene kaller dem. (2.Mos.20,8).

Den 7. dagen er den RETTE KVILEDAGN- også for den kristne menigheten, men på grunn av at den romersk-katolske kirken forandret dette på 300-tallet, er søndagen blitt kviledagen for den kristne menigheten. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 3).

Den syvende dagen er også et bilde på Riket for Israel. Det kunne ha blitt opprettet på den femte dagen i forbindelse med Jesu første komme, men det ble utsatt med 2000 år på grunn av jødenes vantro. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: Mose forskjellige møter med Gud peker på tidsperiodene).

Gud har delt inn frelseshistorien i 7 dager, der hver dag tilsvarer 1000 år. Det er:

2000 år fra Adam og til Abraham. (2 dager).
2000 år fra Abraham og til Jesus. (2 dager).
2000 år fra Jesu første komme og til Jesu gjenkomst. (2 dager).
Det som vi kaller for 1000 års-riket, vil komme etter 6000 år. Det er den 7. dagen). (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Del 6).

I Zohars Bok 1,119 a står det: «Lykkelig er de som vil være i verden ved slutten av det sjette årtusenet, for å gå inn i 1000 års-rikets sabbat.»

I Zohar 1,140 a står det: «De fullkomne hellige vil stå opp ved de dødes oppstandelse i Israels land ... i det 40. år av innsamlingen fra eksilene. Og de siste vil stå opp (fra sine graver) i det sjette årtusen, for å gå inn det siste årtusenet.»

«og på dette sted igjen: Sannelig, de skal ikke komme inn til min kvile. Ettersom det altså står tilbake, at noen skal inn til den, og de som først fikk det glade budskap, ikke kom inn for vantros skyld, så fastsetter han ATTER EN DAG, idet han sier ved David så lang tid etter, således som før er sagt: I dag om (dersom) (gr.«ean») **dere hører hans røst da forherd ikke deres hjerter.»** (v.5-7).

Dette var FJERDE GANGEN at jødene fikk den advarselen, at de ikke

skulle komme inn til hans kvile på grunn av vantro.

Løftet om å komme inn i landet var et løfte som ble gitt til Abraham. Det var dermed et løfte som hadde vart i 2000 år. Dette minner oss om Guds trofasthet og langmodighet. Løftet om å komme inn i landet blir også betraktet som et evangelium. (Hebr.4,1-3).

Ca. 550 år etter Moses sa David i Salme 95 at jødene måtte bøye seg for Gud, slik at de kunne komme inn til hans kvile. Dette måtte være en annen kvile enn den som Moses snakket om. David snakket om den 1000 årige-kvilen som lå foran og ventet på jødene. Når dette løftet ble gjentatt gang på gang, var det for å vise jødene at nådetiden for jødene ennå ikke var slutt, men de måtte også forstå alvoret i situasjonen. Dersom de fortsatte med å forherde sine hjerter, så mistet de muligheten for opprettelsen av Riket i forbindelse med Jesu første komme.

> «**For hadde Josva ført dem inn til kvile, da hadde han** (David) **ikke deretter talt om EN ANNEN DAG. Altså står det en SABBATSKVILE TILBAKE FOR GUDS FOLK** (gr."laos") (de messianske jødene).» (v.8-9).

Josva førte folket inn i kvilen i landet, men han kunne ikke føre folket inn til den tusenårige kvilen, for tiden var ikke kommet til at det kunne skje. Både Abraham og David så denne store dagen, da Herren igjen skulle ta seg av det jødiske folket i den tusenårige kvilen. Den ligger ennå et LITE STYKKE inn i framtida. Denne kvilen gjelder for de troende jødene. Dette sees også av det forholdet at ordet «laos» er brukt. Det brukes både om det verdslige og det troende Israel, men her brukes det om det troende Israel.

Uttrykket «Guds folk» (v.9).er brukt 3 ganger i N.T, og det er i Hebr.4,9, 11,25 og 1.Pet. 2,10. Uttrykket «Israels folk» er brukt 3 ganger i N.T, og det er i Apostlenes Gjerninger 4,10 og 27 og 13,24). Dette skulle også være et bevis på at uttrykket «Guds folk» betyr «Israel».

I følge Bibelen er det bare TO FOLKESLAG i verden, og det er jødene og hedningene. Hedningene blir i N.T. kalt for "ethnos", mens jødene blir

kalt for «laos». Av og til blir også de vantroe jøder beskrevet som "ethnos". I Romerbrevet, kap.11 blir Efraim kalt for «hedningene». (Se min Bok: Paulus brev Til Romerne).

Ordet «sabbatskvile» er på gresk «sabattismos». (v.9). Dette er det eneste stedet i N.T. hvor dette ordet er brukt. Det andre ordet som blir brukt for «kvile» i Hebreerbrevet, er «katapausis». Dette ordet blir brukt 11 ganger i dette brevet. Når vi legger sammen antallet for bruken av disse to ordene for «kvile», får vi tallet 12. Dette tallet representerer Guds ordninger med Israel. Det skulle dermed være bevist at både «Guds folk» og «kvilen» angår Israel og ikke den kristne menigheten.

> **«For den som er kommet INN TIL HANS KVILE, han har og fått KVILE FRA SINE GJERNINGER, likesom Gud fra sine** (som skaper). **La oss derfor gjøre oss UMAK** (anstrengelse) (gr.«spoudazo») **for å komme inn til den kvile, for at ikke noen skal falle etter samme eksempel på vantro.»** (v.10-11).

De troende jødene som var død, ventet på den «tusenårige kvilen». Den skal ikke takes ifra dem. De venter på «oppstandelsen på den siste dagen», da Jesus skal åpne opp fra denne kvilen for dem. Dette gjelder både jøder og hedninger som er kommet til tro på Messias gjennom hele Tanach. » Marta sier til ham (Jesus): Jeg vet at han (Lasarus) skal oppstå i OPPSTANDELSEN PÅ DEN SISTE DAGEN.» (Joh.11,24).

Jødene i den messianske forsamlingen måtte derfor ANSTRENGE SEG, for å få del i denne kvilen. Dette betyr at de i tillegg til troen også måtte etterleve de forskjellige bud og regler i den messianske Torah. Dette er den «STØRRE RETTFERDIGHET» som Jesus talte om. «For jeg sier dere: Dersom deres rettferdighet ikke overgår de skriftlærdes og fariseernes (en etisk rettferdighet), kommer dere ikke inn i Himlenes Rike (Riket for Israel).» (Mat.5,20).

Det verbet som er brukt for «å gjøre seg umak», er «spoudazo». (v.11).

Det betyr «å arbeide», «skynde seg» og «å streve». Dette er uttrykk for gjerninger.

Peter oppfordret også de troende jødene til å gjøre deres «KALL og UTVELGELSE FAST». «Derfor brødre, legg enn mer vinn på å gjøre deres kall og utvelgelse fast! For når dere GJØR DISSE TING, da skal dere ingenlunde snuble.» (2.Pet.1,10).

I den kristne menighets tidsperiode behøver vi ikke å anstrenge oss for «å gjøre vårt kall og vår utvelgelse fast». Vi er rettferdiggjort, helliggjort og herliggjort i troen på Jesus. (Rom.8,29-31 og 1.Kor.1,30).

Vårt forhold til Gud kan derimot bli bedre. Dette skjer gjennom helliggjørelsen.

> «**For Guds ord** (gr."logos") **er levende og kraftig og skarpere enn noe tveegget sverd og trenger gjennom, inntil det kløver sjel og ånd, ledemot og marg (de to siste ordene går på legemet), og dømmer hjertes tanker og råd, og ingen skapning er usynlig for hans åsyn, men alt er nakent og bart for hans øyne som vi har å gjøre med.**» (v.12-13).

På gresk er ordet «logos» brukt om «ordet». Det er den samme benevnelsen som er brukt om Jesus i Johannes 1,1. «I begynnelsen var Ordet, og Ordet var hos (gr. «pros» som betyr «likestilt med»), og Ordet var Gud.«

Vi skal se på de egenskapene av Guds ord som er nevnt her:

Det er LEVENDE. Bibelen er en levende bok. Den er gitt oss av den levende Gud. Vi får åndelig liv og veiledning ved lesningen av denne boka, for den peker på Jesus som den som gir oss dette livet. «I ham var liv, og livet var menneskenes lys.» (Joh.1,4).

Hva som gjelder N.T., så regner vi med at det bare er Textus Receptus som er det virkelig levende Guds ord. De andre «grunntekstene» er avskrifter som er forandret. At dette er riktig, bevises også ved det forholdet, at det bare er i denne tekstvarianten, at vi både kan finne de såkalte Bibel-codene og Bibelens matematiske bevis. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 2. Kapittel:

Bibelens tallsymbolikk og matematiske bevis).

Det er KRAFTFULLT. Det betyr at det er kraft i ordet. Det skaper det som det nevner. En kan bli frelst og utrustet ved Guds ord. Det overbeviser om synd, dom og rettferdighet og helbreder mennesker.

Det er SKARPERE enn noe tveegget sverd. Det legger alt åpent for Gud slik som et sverd gjør, når man bruker det på en kraftfull måte. Det TRENGER GJENNOM alle ting og overbeviser menneskene om at de har synd, og at synden først kan tilgies, når man kommer til tro på Jesus.

Det KLØVER sjel, ånd, ledd og marg. «Sjelen», som på gresk heter «psyke», er senteret for vilje, følelser, begjær, fornuft og tanke og gir menneskene bevissthet om seg selv.

«Ånd», som på gresk heter «pneuma», har med troen å gjøre. Det gir menneskene bevissthet om Guds eksistens.

«Legeme», som på gresk heter «soma», er den del av mennesket som samler alle disse delene. Det er det huset som vi bor i.

På samme måten som mennesket er tredelt, er også Gud det. Han har skapt mennesket i sitt eget bilde (gr.»eikon»). Et annet ord som kan brukes om «hele mennesket» er ordet «sjel». «Og Gud Herren dannet mennesket av jordens mold, og blåste livets ånde (selve pusten) inn i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel.» (1.Mos.2,7).

Det DØMMER hjertets tanker og råd. Hjertet er sentrum for våre tanker og følelser. Guds ord dømmer det som er i våre hjerter- enten det er godt eller ondt.

Alt dette betyr at vi må ta Guds ord på alvor, for det kan enten frelse oss eller fordømme oss. Gud ser alle ting. Ingen kan unnslippe hans blikk og oppmerksomhet. Han er over alt. Han er både i og utenom det som er skapt.

«Ettersom vi da har en så stor yppersteprest som er gått GJENNOM HIMLENE (gr. «uranos»), **Jesus, Guds Sønn, så la oss holde fast ved BEKJENNELSEN. For vi har ikke en yppersteprest som ikke kan ha medynk med oss, men en sådan som er blitt prøvd i alt i likhet med oss- dog UTEN SYND.»** (v.14-15).

Jesus hadde gått gjennom alle de tre himlene som vi har, og like inn til Guds tronhimmel med sitt offer. Vi regner med 4 typer himler i henhold til Skriften, og det er:

Lufthimmelen eller atmosfæren.
Været. (Se Mat.16,3).
Stjernehimmelen eller himmelhvelvingen.
Guds himmel.

Jesus var prøvd i ALLE TING (gr.«panta») slik som også jødene var det, men det var en stor forskjell på Jesus og jødene. Han hadde ikke synd. Det var derfor en meget god grunn til at de skulle holde fast på bekjennelsen, og det var at: «JESUS ER HERRE». Den messianske jødedommen var blant annet basert på to pilarer, og de var TRO og BEKJENNELSE. Begge var nødvendig for frelsen. «for dersom du med din munn bekjenner at Jesus er Herre, og i ditt hjerte tror at Gud oppvekte ham fra de døde, da skal du bli frelst, for med hjertet tror en til rettferdighet og med munnen bekjenner en til frelse.«(Rom.10,9-10). (I den kristne menighets tidshusholdning er det nok Å TRO PÅ JESUS, for å blir rettferdiggjort og frelst. (Ef.2,8-9). (Se min artikkel på min internettside: Bekjennelsen).

I endens tid vil bekjennelsen av Jesus være av avgjørende betydning for frelsen, for den som ikke bekjenner at Kristus ikke er Herre, den får ikke del i Guds rike. «Den som bekjenner at Jesus er Guds Sønn, i ham blir Gud, og han i Gud.» (1.Joh.4,15).

Den som holdt seg til Jesus, fikk del i hans syndfrie liv, død og oppstandelse.

Jesus er ikke yppersteprest for den kristne menigheten. (v.15). Han er HODET for den kristne menighet, og han er FRELSER for den. Den kristne menigheten behøver ingen yppersteprest eller prester som formidlere mellom Gud og oss. Ved Jesu forsoning ble veien inn til Gud åpnet for oss, slik at

vi kunne bli frelst av nåde ved tro uten gjerninger. (Ef.2,8-9).

Ordet «yppersteprest», som på gresk er «archierus», er brukt 17 ganger i dette brevet. Dette ordet er ikke brukt i Paulus sine 13 brev til den kristne menigheten.

Ordet for «prest», som på gresk er «hiereus», er brukt 14 ganger i dette brevet. Det er heller ikke brukt i Paulus sine brev til den kristne menigheten.

Det er ikke medlemmene av den kristne menigheten som skal være prester i Rikets tid. Dette er jødenes oppgave. Når en tar det som står i 1.Pet.2,9 til inntekt for den kristne menigheten, så er dette ikke riktig. «Og dere (de messianske jødene) er en utvalgt ætt, ET KONGELIG PRESTESKAP, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans dyder som kalte dere fra mørke til sitt underfulle lys. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Jødene skal være konger og prester).

Det er heller ikke noen som heter «det alminnelige prestedømmet» i den kristne menighetens tidshusholdning. Vi er medlemmer på Kristi legeme. En menighet, som allerede er satt inn i himmelen i Jesus Kristus, behøver ikke noe prestedømme. Det er de messianske jødene i Rikets tid, som er «det alminnelige prestedømmet». De skal være konger og prester både i templet i Jerusalem og ut over hele jorda i Rikets tid.

I det hele tatt så har den såkalte «erstatningsteologien» og «erstatningsteologene» mye å svare for på dommens dag.

I 1000 års-riket skal det jødiske prestedømmet komme tilbake igjen. Ofrene i templet skal også komme tilbake igjen, men ikke sonoffer for synden (det gjorde Jesus på Golgata), men som TAKKEOFFER for det som Jesus har gjort, som MINNEOFFER for Jesu store offer på Golgata, som UNDERKASTELSESOFFER under Jesus Messias og som offer for DEN DAGLIGE SYNDEN. Ofrene vil være tilbakeskuende på det som Jesus har gjort for alle mennesker slik som nattverden er det i vår tidshusholdning. De vil også gjelde for den daglige synden, som «henger så fast ved oss». (Se Esekiel 40-48 og min bok: Guds-Riket i Israel).

I den kristne menighets tidshusholding gjelder Jesu offer på Golgata ALL SYND, men til tross for det så måtte jødene bekjenne DEN DAGLIGE SYNDEN, for at de kunne få tilgivelse for den. «Dersom vi sier at vi ikke har synd, da dårer vi oss selv, og sannheten er ikke i oss. Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast så han TILGIR OSS SYNDENE og RENSER OSS FRA ALL URETTFERDIGHET.» (1.Joh.1,8-9).

«Den som bekjenner at Jesus er Guds Sønn, I HAM BLIR GUD, og HAN I Gud.» (1.Joh.4,15).

Jesus døde også for jødenes daglige synder, men jødene måtte bekjenne dem, for å få del i frelsen. Dette viser også at det er forskjell på den messianske tidshusholdningen og den kristne menighets tidshusholdning.

I den kristne menighets tidshusholdning behøver vi ikke å be om tilgivelse for den daglige synden, for vi har ALL SYNDENES FORLATELSE I TROEN PÅ JESUS.

Jesus skal være ypperstepresten i Rikets tid. Sadoks sønner skal være prester i templet i Jerusalem, og de andre levittene skal være medhjelpere i templet. (Esek.44, 10-31).

Det prestedømmet, som skal opprettes i Israel i Rikets tid, er ikke likt med det levittiske prestdømmet. Jesus er ypperstepresten- ikke etter Arons ordning, men etter MELKISEDEKS NYE ORDNING.

«Melkisedek», som betyr «Rettferdighets konge» er en tittel på Jesus Messias i gammeltestamentlig tid. Han kom ut fra Jerusalem etter at Abraham hadde seiret over de 7 kongene, som står for verdensmakten på Abrahams tid. Han var konge i Jerusalem og prest for Den høyeste Gud (hebr. El Elyon). Han kom ut til Abraham med brød og vin og velsignet Abraham. Abraham på sin side gav ham tiende av alt krigsutbytte. (1.Mos.14,18-24). (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: Jesu yppersteprestelige linje).

«La oss derfor trede fram med FRIMODIGHET for NÅDENS TRONE, for at vi kan få miskunn (gr."eleos") **og finne nåde** (gr."charis")

til hjelp i rette tid.» (v.16).

Da jødene ikke ønsket at Jesus skulle komme tilbake og opprette Davids trone for dem i Jerusalem, opprettet han selv en NÅDENS TRONE for jødene. Denne tronen er felles for både den messianske og den kristne menigheten.

De messianske jødene kunne finne MISKUNN og NÅDE til hjelp i rette tid.

«Miskunn» er det samme som «barmhjertighet». Miskunn og nåde er to forskjellige egenskaper ved Gud. «Miskunn» er det forholdet at Gud «ynkes» eller «har medlidenhet med menneskene».

«Guds nåde» er «en gunst som Gud gir menneskene uten at de har fortjent den».

«Gud nåde» er et sterkere begrep enn «Guds miskunn». Mens ordet «miskunn» er relatert til en bestemt situasjon, behøver ikke «Guds nåde» å være det. «Guds nåde» er derfor utgangspunktet for all frelse og tilgivelse. Det er det viktigste ordet som vi har i Bibelen.

De to ordene «nåde» og «miskunn» finnes overalt i Bibelen. De er blitt kalt for «GUDS TVILLINGER.»

Grunnlaget for «Guds nåde» og «Guds miskunn» for oss er hans store kjærlighet (gr,«agape») til alle mennesker. Gud vil at alle skal bli frelst og komme til erkjennelse om sannheten.

KAPITTEL 5

«For hver yppersteprest taes blant mennesker og innsettes for mennesker til tjeneste for Gud, for å frambære både gaver og slaktoffer for synder, som en som kan bære over med de vankundige og villfarende, fordi han også selv er skrøpelighet underlagt, og for dens skyld må bære fram syndoffer, som for folket, så og for seg selv. Og ingen tiltar seg selv denne ære, men den som kalles av Gud, likesom Aron.» (v.1-4).

Ypperstepresten var mellommann mellom Gud og mennesker. Han bar fram både gaver og de forskjellige offer i templet i Jerusalem. Ofrene kunne ikke sone synden. De la bare et dekke over synden. Det hebraiske ordet for «soning» betyr «overdekking». Ypperstepresten skulle ha medynk med de som ofret, for han var selv et menneske, som hadde synd. (v.2).

I det levittiske prestedømmet måtte ypperstepresten bære fram gaver og offer for synd- både for seg selv og for folket. (v.3).

Til tross for at Jesus hadde sonet for alle verdens synd, måtte ypperstepresten bære fram disse ofrene. I tillegg til dette måtte også de messianske jødene bekjenne sine daglige synder. Dette skal vise oss at det melkisediske prestedømmet ikke angår den kristne menighets tidsperiode, men at det angår Guds-tjenesten i templet i Jerusalem.

I gammel-testamentlig tid var det mange typer synd, men de kan også deles inn i to kategorier, og det var:

«Vanvaresynder». Det var de syndene som hadde blitt begått i vanvare. I

Hebr.5,2 blir disse syndene nevnt som syndene til «de vankundige og villfarende.»

«Bevisste synder». Det var synder som hadde blitt begått med overlegg-med viten og vilje. (4.Mos.15,22-29).

Det var ikke noe offer for dem som begikk disse syndene. De måte bøte med livet.

Jesu forsoning tok også bort dette skillet mellom «vanvaresynder» og «bevisste synder». Jesu forsoning gjaldt alle typer synd, men til tross for det, måtte de messianske jødene bekjenne sine daglige synder for Gud. Dersom de ikke gjorde det, fikk de verken tilgivelse for dem eller renselse fra dem. (1.Joh.1,9).

I den kristne menighets tidsperiode behøver vi ikke å be om tilgivelse for våre synder, for det har vi i troen på Jesus på basis av Jesu forsoning, men vi skal be om renselse for våre synder.

Aron bestemte ikke selv at han skulle være ypperstеprest for Gud, men det ble bestemt av Gud. (v.4).

«Således tilla da heller ikke Kristus seg den ære å bli ypperstеprest, men han som sa til ham: Du er MIN SØNN. Jeg har FØDT DEG i dag, likesom han på et annet sted sier: Du er prest i tidsalderen etter Melkisedeks vis.» (v.5-6).

Det var Gud som utropte Jesus til å være ypperstеprest etter den nye ordningen. Den har sin basis i Jesu forsoning av all verdens synd og i Jesu oppstandelse fra de døde.

Hva som gjelder begrepet «min Sønn» (v.5)., så betyr det etter hebraisk tankegang to ting, og det er:

«Den samme som». Det betyr at Sønnen representerer og er det samm som Faderen. Jesus sa: «Jeg og Faderen vi er ett.» (Joh.10,30).

«Guds Sønn» beskriver det «forholdet som Sønnen har til Faderen». (Se boka: A Bible Handbook to Revelation. av Mal Couch. s.67).

«Menneskesønnen» betyr: «Det forholdet som Guds Sønn har til menneskene».

Utrykket «Jeg har født deg i dag» (v.5). referer seg til Jesu Messias kroning til konge og yppersteprest.

Jesus er yppersteprest- ikke etter Arons vis- men etter Melkisedeks vis. Melkisedek var konge for Den Høyeste Gud (hebr.«El Elyon») i Salem, som er det samme som Jerusalem. «Salem» betyr «fred». (Se 1.Mos.14,18-20). Senere døpte Abraham byen til «Shalem Yereh» (1.Mos.22,14). Dette ble til «Yerushalem», som betyr «Gud med oss», som også er en av Guds titler.

Ordet «Melkisedek» er ikke et navn, men det er en tittel- en tittel på Messias.

Det har vært forskjellige vurderinger om hvem Melkisedek var. Jeg for min del tror at han var Jesus Messias før sin kjødspåtagelse. Det trodde også essenerne. En av de titlene, som essenerne gav Melkisedek, var: «Ypperstepresten i jubelåret». Det er det samme som «ypperstepresten i 1000 års-riket». (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Guds rike).

Selve ordet Melkisedek kommer av de to hebraiske ordene «malek», som betyr «konge» og «tzedek», som betyr «rettferdig». «Si til Sions datter (Jerusalem):Se, din konge kommer til deg, saktmodig og ridende på et asen, på trelldyrets fole.» (Mat.21,5).

Messias er både konge og yppersteprest i en og samme person. Det var forbudt i jødedommen at en person kunne være både prest og konge. Denne kombinasjonen av embeter var forbeholdt Messias når han kom.

Jesus skal ikke være yppersteprest for «all evighet» (v.6). slik som det står i de fleste Bibel-oversettelsene, men han skal være «yppersteprest i tidsalderen». Det er i Rikets tid. Det greske ordet «aion» blir galt oversatt. Det skal ikke oversettes med «evighet», men med «tidsalder». Dette gjelder også det hebraiske ordet «olam».

I tidsalderen etter Rikets tid, som er tidsalderen for «den nye himmelen og den nye jorden», skal det ikke være noe prestedømme, for synden og døden er borte for alltid. «og han (Gud) skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mer, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være

mer, for de første ting (synden og døden) er veket bort.» (Joh.Åp.21,4).

> «**Og han** (Jesus) **har i sin kjøds dager med sterke skrik og tårer frambåret bønner og nødrop til ham** (Gud) **som kunne frelse ham fra** (gr.«ek»), (som betyr «ut fra») **døden, og han ble bønnhørt for sin Guds-frykt, og således lærte han, skjønt han var sønn, lydighet av det han led.**» (v.7-8).

Dette er en beskrivelse av Jesu kamp i Getsamene. Han bad ikke Gud om å få slippe å dø, men han bad Gud om å bli løst ut fra døden- etter at han hadde sonet all verdens synd.

Han ble bønnhørt av Gud, for han hadde ikke synd selv. Han bar andres synder.

Jesus har bestandig vært lydig overfor sin Far, men den lydigheten som det her er snakk om, er lydigheten til å ville dø for all verdens synd. Dette var en ny erfaring for Jesus.

> «**og da han var blitt fullendt (hadde nådd sitt mål), ble han opphav til TIDSALDERLIG FRELSE for alle dem** (de messianske jødene) **som LYDER ham, og ble av Gud kalt yppersteprest etter Melkisedeks vis.**» (v.9-10).

Da Jesus stod opp fra de døde, ble han opphav til «tidsalderlig frelse». Den frelsen som det her er snakk om, er frelsen i 1000 års-riket. Dette kan forståes på to måter, og det er:

1000 års-riket kunne ha blitt opprettet etter Jesu oppstandelse fra de døde dersom jødene hadde tatt imot Jesus.

De som tok imot ham, skal oppstå på «den siste dagen» til et liv i 1000 års-riket.

Verken ordet «aion» eller det tilsvarende adjektivet «aionios» skal oversettes med «evighet» eller « for evig». De skal oversettes med «tidsalder» eller «det som hører tidsalderen til». Teologene og Bibel-oversetterne er ikke villig til å oversette disse ordene riktig, for det skaper forvirring i deres teologiske

systemer. Vi har et annet ord som på gresk betyr «evig», og det er «aidios». Det er brukt bare to ganger i N.T., og det er i Rom.1,20 og Judas 6.

Det var de som LYDDE ham (v.9)., som skulle få del i Riket. Dette betyr at de måtte underordne seg den messianske læren, som blant annet gikk ut på at jødene måtte ta vanndåpen, holde Jesu bud og Jesu forkynnelse.

I den kristne menighets tid er det nok å tro på Jesus og på frelsesverket, for å bli frelst. (Ef.2,8-9). og bli bevart som troende.

Det var først etter at Jesus hadde sonet all verdens synd, at han ble formelt innsatt i sin prestetjenesten, som han hadde fått løfte om på et tidligere tidspunkt. På samme måten som Melkisedek var yppersteprest i Jerusalem, vil Jesus få denne tjenesten i Jerusalem ved sin gjenkomst. Han vil fortsette i et embete som han var innsatt i på et tidligere tidspunkt. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 4. Kapittel: Jesu yppersteprestelige linje).

> «**Om dette** (om Jesus som yppersteprest) **har vi MEGET Å SI, som også er VANSKELIG å utlegge, ettersom dere er blitt TREGE til å høre. For skjønt dere etter tiden burde vært LÆRERE, trenger dere atter til at en lærer dere, hva som er de FØRSTE GRUNNER** (begynnelsens grunnsannheter) **i Guds ord** (i den messianske læren), **og dere er blitt slike som trenger til MELK, ikke FAST FØDE. For hver den som får melk, er UKYNDIG i rettferds ord** (den læren som fører til rettferdighet), **for han er jo et barn, men fast føde er for voksne, for dem som ved bruken har sine sanser oppøvd til å skille mellom godt og ondt.**» (v.11-14).

Mange i den messianske forsamlingen hadde problemer med å forstå Jesu forsoning. De ønsket heller å holde fast på DE FØRSTE GRUNNENE I GUDS ORD. De var med andre ord barn i åndelig forstand. De burde vært full-lært etter all den undervisning som de hadde fått om disse tingene. Først ble de undervist av Jesus, og deretter ble de undervist av de 12 apostlene.

Dette passer også godt med det som Peter skrev i sitt andre brev til den messianske menigheten, om at «de ulærde og ubefestede i menigheten tydet

Skriftene galt.» «likesom og i alle sine brev når han (Paulus) taler om disse ting. I dem er det noe som er vanskelig å skjønne, og som de ulærde og ubefestede (i den messianske menigheten) tyder vrangt, og som de og gjør med de andre Skrifter, til sin egen undergang.» (2.Pet.3,16).

Til og med Peter hadde problemer med å forstå alt det som Paulus skrev om i sine brev, for det var ikke aktuelt for den messianske menigheten, men han hadde ikke problemer med å forstå den messianske læren.

Mange i den messianske forsamlingen hadde blitt «trege til å høre». (v.11). Dette var deres STORE PROBLEM. Det gjaldt både jødene og den messianske forsamlingen.

Jesus hadde påpekt dette flere ganger i evangeliene. (Mat.13,14-15 og Joh.12,39-41). Det ordet som er brukt for «treg» (v. 11)., er på gresk («nothros»). Det er ikke brukt andre steder i N.T. enn i Hebreerbrevet. I dette brevet er det brukt to ganger, og det er Hebr.5,11 og 6,12. Dette betyr at «de som er blitt trege til å høre», er de messianske jødene.

De messianske troende blir oppfordret til å LÆRE (seg på nytt) hva som var de første grunnene i Guds ord. (v.12). «De første grunnene i Guds ord» er de ELEMENTÆRE LÆRESETNINGENE i den messianske jødedommen. De er grunnet på de 6 paktene som Gud hadde opprettet med Israel:

Abraham-pakten. (1.Mos.12,1-3).
Land pakten. (5.Mos.29-30).
Pakten med David. (2.Sam.7,12-16).
Pakten med Moses. (2.Mos.20,1- 5.Mos.34).
Pakten med Levi og Aron. (2.Mos.28,1 og 4.Mos.1,49).
Den nye pakten i Jesu blod. (Jer.31-34).

«De første grunnene i Guds ord» er beskrevet i Hebr.6,1-3). Det er Jesu og apostlenes forkynnelse i den første tiden av den messianske jødedommen.

I tillegg til det, som er beskrevet der, går «de første grunnene i Guds ord» ut på følgende:

Tro på Jesus som jødenes Messias.

Tro på at Jesus ville opprette Riket for jødene.

Jødene ble rettferdiggjort ved troen på Jesus, men til tross for det så måtte de holde den jødiske Torah i vandringen som troende.

Den som ikke hadde frukt i sitt trosliv, ble tatt ut av vintreet som er et bilde på Jesus. «Jeg er det sanne vintre, og min Fader er vingårdsmannen. Hver grein på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer frukt, den tar han bort, for at den skal bære mer frukt.» (Joh.16,1-2).

Den som ikke hadde helliggjørelse i sitt liv, ble også tatt bort ifra vintreet. (Hebr.12,14).

Den messianske jødedommen hadde et dobbelt både rettferdighets- og helliggjørelsesbegrep. Alt dette måtte være perfekt dersom de messianske jødene skulle få del i Guds rike, som var Riket for Israel. (Mat.19,16-22 og Luk.6,20).

Troen var ikke fullkommen uten gjerninger. «Du ser at troen virket sammen med hans (Abrahams) gjerninger, og at troen ble fullkommen ved gjerningene.» (Jak.22). Dersom ikke troen var fullkommen, fikk de messianske jødene ikke del i Guds rike.

De messianske jødene måtte selge det som de eide og gi det til de fattige, for å få del i Guds rike.

De messianske jødene fikk ikke Den Hellige Ånd og syndenes forlatelse før de hadde forpliktet seg på å holde den jødiske Torah og latt seg døpe. «Peter sa da til dem: Omvend dere (hold Torahen), og enhver av dere la seg døpe på Jesu Kristi navn til syndenes forlatelse, så skal dere få Den Hellige Ånds gave.» (Ap.gj.2,38).

Uttrykket «Guds ord» (v.12). er brukt 4 ganger i N.T. Det er brukt i forbindelse med Guds program for Israel. (Ap.gj.7,38, Rom.3,2, Hebr.5,12 og 1.Pet.4,11). Dette betyr at det angår Rikets program.

I vers 13 er «rettferds ord» brukt om «Guds ord». «Rettferds ord» var det ordet som førte til frelse og rettferdighet for det jødiske folket.

Dette «ordet» ble også kalt for «fast føde». (v.14,). Den messianske læren var for dem som hadde tatt vare på den og forstod den. De hadde tatt vare på den og hadde praktisert den og hadde sett at den fungerte. Den som ikke hadde tatt vare på den messianske læren, ble betraktet som et «barn», som ikke hadde forstått «de første grunnene i Guds ord».

«Etter tiden» (v.12). burde de ha vært lærere i Guds ord, men på grunn av sløvhet og neglisjering av Guds ord, var de ennå bare kommet til barnestadiet i sin forståelse av Guds ord. (Se den åndelige situasjonen i de 7 lilleasiatiske menighetene. Johannes Åpenbaring, kapitlene 2-3).

KAPITTEL 6

«La oss derfor gå forbi barnelærdommen om Kristus (begynnelsen til Kristi ord, som er de første læresetninger i den messianske læren) **og skride fram mot DET FULLKOMNE** (i den messianske læren), **så vi ikke atter legger grunnvollen** (barnelærdommen) **om omvendelse fra døde gjerninger og tro på Gud med lære om dåp** (forskjellige typer dåp. Ordet står I FLERTALL) **og håndspåleggelse, om dødes oppstandelse og tidsalderlig dom.»** (v.1-2).

Hva som gjelder Hebreeren 6,1, så er første del av denne setningen GALT OVERSATT i våre Bibler. Det skal være: «Derfor HAR VI FORLATT (gresk tid er «aorist») barnelærdommen om (eller av) Kristus og skal skride fram mot det fullkomne, så vi ikke atter (gr.palin) legger grunnvollen...»

Den tiden av verbet «å forlate» som er brukt her, er på gresk «aorist». Den beskriver en hendelse som er avsluttet i fortiden. Dette betyr ikke at de messianske jødene skulle glemme «de første grunnene» eller «barnelærdommen», men det betyr at tiden var kommet så langt, at de skulle lære seg og forstå det som var FULLKOMMENT i den messianske læren.

I Hebr. 5,12 ble medlemmene i den messianske forsamlingen bedt om at de måtte lære seg på nytt «de første grunnsannhetene» i Guds ord, som er de forskjellige paktene og Jesu og apostlenes første forkynnelse. I Hebr.6,1 ble de bedt om å gå forbi de første grunnsannhetene i Kristi lære og skride fram mot det fullkomne. Når vi sammenligner disse to utsagnene, så synes de å stå i motsetning til hverandre, men det gjør de ikke. Det betyr at de skulle

bygge videre på det som de allerede visste om den messianske læren. De skulle skride fram mot DET FULLKOMNE i den messianske læren. (v.1)., og det var JESUS SOM YPPERSTEPREST, MOSE TORAHENS MIDLERTIDIGE FUNKSJON og DEN NYE PAKT I JESU BLOD. Disse sannhetene ble ikke berørt av verken av Jesus, Peter, Jakob, Johannes eller Judas i deres Skrifter.

I tillegg til det som hørte med til «barnelærdommen om (eller av) Kristus», er det i versene 1-2 beskrevet 6 læremessige punkter som hørte med til «de første grunnene i Guds ord», og det var:

OMVENDELSE FRA DØDE GJERNINGER. (v.1). Når en jøde omvendte seg, måtte han gjøre de gjerningene som var verdig for omvendelsen. Døperen Johannes sa følgende om dette: «Bær derfor frukt som er omvendelsen verdig.» (Mat.3,8).

Jødene spurte Johannes om hvilke gjerninger dette var, og han svarte følgende: «... Den som har to kjortler, skal dele med den som ingen har, og den som har mat, skal gjøre likeså.» (Luk.3,11).

Tollerne stilte ham det samme spørsmålet, og han svarte dem: «... Krev ikke mer enn hva dere er foreskrevet.» (Luk.3,13).

Soldatene stilte ham det samme spørsmålet, og han sa til dem: «... Press ikke penger ut av noen ved vold eller ved svik, og la dere nøye med deres lønn.» (Luk.3,14).

Evangeliene er fulle av beskrivelser av slike gjerninger, som jødene måtte gjøre, for å vise at omvendelsen hadde funnet sted, og at troen var fullkommen.

I den kristne menighets tidsperiode behøver vi ikke å framvise slike gjerninger. Det er nok at vi er kommet til tro på Jesus. «Men NÅ er Guds rettferdighet som Torahen og profetene vitnet om, åpenbart UTEN TORAHEN. (Rom.3,21).

TRO PÅ GUD. (v.1). «Tro på Gud» er det samme som å tro på Jesus som jødenes Messias. Jødene trodde på Guds eksistens, men de hadde store pro-

blemer med å tro at Gud og Jesus er det samme. Det vitnesbyrdet som de hørte av Jesus og av de 12 apostlene, «ble dem til ingen nytte, fordi det ikke VED TROEN var smeltet sammen med dem som HØRTE det.» (Hebr.4,2).

LÆRESETNINGEN OM DE FORSKJELLIGE TYPER DÅP. (v.2). Ordet «dåp» står i flertall i teksten. På gresk er ordet dåp «baptismos». Det blir også oversatt med ordet «tvetning». (Se Hebr.9,10).

Det var mange forskjellige typer dåp i den messianske forsamlingen. Dåp med vann betyr enten neddykking eller overøsing. Både personer og ting ble renset med vann. Vannet var ett av de viktigste renselsesmidlene i jødedommen.

Hva som gjelder vanndåpen, var den obligatorisk i den messianske forsamlingen. Paulus lærte også at de kristne måtte døpes, helt til han forstod at vanndåpen ikke hørte med til den kristne menighets lære. I den var det nok å komme til tro på Jesus. Han var ikke utsendt for å døpe, men for å forkynne evangeliet. Dersom han fortsatte med å døpe, så ville EVANGELIET MISTE SIN KRAFT. (1.Kor.1,14-18).

Dette må få oss til å forstå at vanndåpen er direkte SKADELIG i vår tid. Den skygger for den frie nåden.

HÅNDSPÅLEGGELSE. (v.2). I den messianske forsamlingen ble oppgaver, velsignelser, nådegaver, helbredelser og Ånds-fylden ofte overført ved håndspåleggelse. Dette er ikke nødvendig i den kristne menighets tid.

OPPSTANDELSEN. (v.2). I følge den messianske læren skulle det være en oppstandelse på den siste dagen. Det var dagen før opprettelsen av Riket for Israel. Det var de messianske jødene sammen med troende hedninger, som hørte med til Riket, som skulle stå opp i denne oppstandelsen. De skulle gå inn i Riket for Israel. Dette var LIVETS OPPSTANDELSE. Det var en oppstandelse til å delta i livet i Rikets tid. (Joh.5,25-29).

Etter at det er gått 1000 år av Rikets tid, skal det blir EN NY OPPSTAN-

DELSE av jøder og av hedninger. Det er de vantroe som da skall stå opp. Dette ble kalt for «DOMMENS OPPSTANDELSE.» «og de skal gå ut (av gravene (eller dødsriket), de som har gjort godt til LIVETS OPPSTANDELSE, og de som har gjort ondt til DOMMENS OPPSTANDELSE.» (Joh.5,29). (På hebraisk brukes det samme ordet om «graven » og «dødsriket»).

Den kristne menigheten skal ikke ta del i noen av disse oppstandelsene, men den skal bli med i BORTRYKKELSEN, og den skal skje før trengselstiden på 7 år. (Se 1.Tess.4,14-18 og 1.Kor.15,51-52).

TIDSALDERLIG (gr.«aionios») DOM. (v.2). Det er galt å oversette dette med «evig dom». Det greske adjektivet «aionios» skal ikke oversettes med «evig», men det skal oversettes med «tidsalderlig» eller «det som hører tidsalderen til».

«Tidsalderlige dom» går ganske enkelt ut på at den som ikke får del i Livets Oppstandelse, får heller ikke del i den kommende tidsalderen, som er Riket for Israel, men vedkommende må vente i dødsriket i enda 1000 år. Etter den tid skal alle de vantroe dømmes foran Guds trone i himmelrommet og få sin dom, som er «ildsjøen» eller » sjøen som brenner med ild og svovel». (Joh.åp.20,11-15).

«Og dette vil vi gjøre (gå videre med den messianske læren) **om Gud gir lov til det.»** (v.3).

Dersom de messianske jødene var villige til å underordne seg «barnelærdommen» i den messianske læren, ville Gud gjøre dem i stand til at de også kunne forstå «det fullkomne». «Det fullkomne var«: Jesus som yppersteprest for den messianske forsamlingen, det rette forholdet mellom Den gamle og Den nye pakten, Mose Torahs midlertidige karakter og den nye pakten i Jesu blod.

«For det er UMULIG at de som engang er blitt OPPLYST (har fått del i frelsen og i den fulle forståelsen av den messianske læren) **og**

har smakt den HIMMELSKE GAVE (som er Jesus) **og har fått del i Den Hellige Ånd** (som frelsespant) **og har smakt Guds GODE ORD** (gr.»rhema»)(evangeliet om Riket), **og den KOMMENDE VERDENS KREFTER og så FALLER FRA** (gr.aorist), **at de kan fornyes til omvendelse, da de på ny korsfester Guds Sønn for seg og gjør han til spott.**» (v.4-6).

Mange i den messianske forsamlingen hadde på et tidligere tidspunkt blitt opplyst av Den Hellige Ånd om en del av de messianske frelsesordningene og blitt frelst. De hadde smakt den himmelske gaven, som er Messias, som kom fra himmelen. De hadde fått en smak av Riket for Israel og dets krefter. De hadde fått del i Den Hellige Ånd, som er selve frelsespantet både i den messianske og i den kristne menigheten. De hadde også fått smakt de kommende verdens krefter, men til tross for dette, så hadde FALT FRA FRELSEN. De hadde på nytt korsfestet Jesus Messias.(v.4-5).

Det verbet, som her er brukt for «falle fra», er brukt i «aorist» form. «Aorist» er en form av verbet som beskriver at «noe er avsluttet i fortiden). Det betyr at deres frafall var UOPPRETTELIG. De kunne ikke finne fram til frelsen igjen. Dette er også typisk for den messianske jødedommen. Vanlig frafall kunne bli legt, men dersom frafallet fortsatte, så ville det komme til et punkt der det ikke var noen mulighet til å oppnå frelsen igjen. «Dersom noen ser sin bror gjøre EN SYND SOM IKKE ER TIL DØDEN, da skal han bede, og han skal gi ham tidsalderlig liv- jeg mener dem som IKKE SYNDER TIL DØDEN. DER ER SYND TIL DØDEN. Det er ikke om den jeg sier at dere skal bede.» (1.Joh.5,16).

I den kristne menighets tidsperiode er det INGEN SYND TIL DØDEN for den som er kommet til ro på Jesus. Vi er allerede død, begravd og oppstått sammen med Kristus, og vi er satt INN I HIMMELEN sammen med Kristus. Vi har den samme posisjonen som Kristus har- ved Faderens høyre hånd i himmelen- og kan aldri falle fra vår posisjon. Vi kan derimot miste STORE DELER AV VÅR HELLIGGJØRELSE og ALL VÅR NÅDELØNN, men til

tross for det så skal vi ble frelst- dog således som gjennom ild. (1.Kor.3,10-15).

Disse menneskene hadde blitt opplyst av Den Hellige Ånd, hadde fått del i Den Hellige Ånd som frelsespant og Åndens gaver. (v.4). Selv om de 12 apostlene og de 70 utsendingene hadde fått Åndens fylde, så fikk også de enkelte medlemmene av den messianske forsamlingen del i nådegavene. (1.Pet.4,10).

De hadde videre fått smakt de kreftene (v.4). som både var i funksjon på denne tiden og vil være i funksjon igjen i den kommende tidsalderen, som er Riket for Israel. Det går på den spesielle kraften som fulgte Rikets evangelium. Jeg tenker da på de mange helbredelser og undergjerninger som hendte i den tiden.

De hadde smakt Guds gode ord. (v.5). Her er det greske ordet «rhema» brukt. Det er det «skrevne ordet». Det er det samme som evangeliet om Riket. De hadde fått det forkynt, og de hadde tatt imot det med glede.

Ved Paulus sin omvendelse (Ap.gj.9). i året 37 ble EN NY TIDSPERIODE introdusert, og det var den kristne menighets tid. Dette viser at det fallet (v.5)., som hadde foregått i den jødiske nasjonen og delvis i den messianske menigheten, var et fall som ikke kunne leges. Det var et «tidsalderlig fall». Det betyr at tilbudet om Riket hadde begynt å bli trukket tilbake.

Det var umulig for de jødene, som hadde falt fra den messianske jødedommens sannheter, å bli frelst igjen, for de hadde korsfestet Jesus på nytt og gjort ham til spott. (v.6).

Det greske verbet for «å falle fra» er «parapipto». Det var ikke mer noen mulighet for frelse fra et slikt fall. Dette ordet forekommer bare en gang i N.T, og det er i Hebr.6,5.

«For den jord som drikker regnet, som ofte faller på den, og som bærer gagnlig grøde for dem den dyrkes for, den får velsignelse fra Gud, men bærer den torner og tistler, da er den udugelig og forbannelse nær (gr.»engys»), **og enden (gr.»telos») med den er å brennes.»** (v.7-8).

Vers 7 er en beskrivelse av Guds velsignelser. På samme måten som jorda, som tar til seg det regnet, som kommer fra Gud, bærer «gagnlig grøde», slik var det også med de messianske jødene som studerte og forstod Guds ord og tok det til seg. De ble velsignet.

De derimot som ikke var interessert i Guds ordninger med Israel, skulle bli fordømt.

Mens vers 7 gikk på de messianske jødene i Israel, går vers 8 mer på det jødiske folket. De var allerede dømt fordi de ikke ville tro på Jesus. Den endelige dommen over Israel og jødene kom i året 70.

I disse beskrivelsene gjenkjenner vi mange av Jesu lignelser om vantroen i Israel og om innhøstingen av de messianske jødene og dommen over de vantroe jødene. (Mat.13,1-30, Mark.4,1-20, Luk.8,4-15 og Mat.13,40-42).

> **«Men om dere, dere elskede, er vi VISSE PÅ det som BEDRE** (gr.»kreitton») **er, og som hører til frelse** (gr.»soteria»), **enda vi taler således. For Gud er ikke urettferdig, så han skulle glemme DERES VERK** (GJERNINGER) **og den KJÆRLIGHET dere har vist mot hans navn, idet dere har tjent og ennå tjener de hellige.»** (v.9-10).

Hva som gjaldt DE UTVALGTE i den messianske menigheten, så kom de ikke til å falle ut av Guds nåde. De skulle oppnå det som var BEDRE. Ordet «bedre» er et nøkkelord i dette brevet. Det går på DE BEDRE ORDNINGENE som der i Den nye paktEN i Jesu blod i forhold til Den første pakten. Ordet «bedre» har å gjøre med de messianske velsignelsene, som først vil bli realisert, når Riket kommer i sin endelige manifestasjon.

De messianske jødene hadde ikke bare trodd på Jesu navn. De hadde også vist kjærlighetsgjerninger mot de fattige i forsamlingen. (v.10).

I denne teksten kommer det fram TO KRAV som ble krevde av de messianske troende, og det var:

Den måtte ha gode gjerninger.
Den måtte vise kjærlighet mot de fattige troende.

I vår tidshusholdning er det ikke stilt slike krav, for at man kan være en troende og bli bevart som Guds barn. Det er nok å tro på Jesus.

> **«Men vi ønsker at ENHVER AV DERE, må vise den samme IVER for den fulle visshet i håpet INNTIL ENDEN, for at dere ikke skal bli trege, men etterfølge dem som ved tro og tålmod arver LØFTENE.»** (v.11-12).

I den messianske forsamlingen var det både ivrige og mindre ivrige medlemmer. Alle skulle vise den samme iveren som de gjorde, som var sikre på å arve løftene. Det var de som både hadde tro og gjerninger.

Vers 12 avslutter EN LANG ADVARSEL til den messianske menigheten om ikke å være passiv men aktiv i arbeidet med å utbre Guds Rike i Israel og i diasporaen. Denne advarselen begynte i Hebr.5,11 og avsluttes i Hebr.6,12. Dette var meget viktig, og det ble beskrevet gjennom 2 kapitler.

«Løftene» som det her er snakk om (v.12)., går tilbake til Guds pakt med Abraham. Det var der løftene begynte, og så ble de utdypet videre i de andre paktene.

> **«For da Gud gav Abraham LØFTET, svor han ved seg selv, ettersom han ingen større hadde å sverge ved, og sa: Sannelig, jeg vil rikelig velsigne deg og storlig mangfoldiggjøre deg, og da han således hadde ventet tålmodig, oppnådde han det som var lovet. For mennesker sverger jo ved den større, og eden er dem en ende på all motsigelse, til stadfestelse.»** (v.13-16).

Da Gud ville vise Abraham, at han mente alvor med sitt løfte, gikk han mellom seg selv og løftet med EN ED ettersom han ikke kunne sverge ved noen, som var større enn ham selv. Dette viser oss hvor viktig en ed er. Vi sverger ved Gud som er større enn oss. Når vi har avlagt en ed, har vi forpliktet oss på å gjøre det som er rett.

Det løftet, som Abraham fikk her (v.13)., var løftet om hans ætt skulle bli så stor som stjernene på himmelen og som sanden på havets bredd, og at hans ætt (både Jesus Messias og jødefolket) skulle bli til en velsignelse for alle folk

på jorda. (1.Mos.17-18).

Abraham oppnådde ikke å se at hele dette løftet ble virkeliggjort, men han oppnådde å få se starten på det- nemlig at Isak ble født. (v.15).

> «**Derfor, da Gud ville enn mer vise løftets arvinger** (jødene) **hvor uryggelig** (uforanderlig) **hans vilje var, gikk han imellom med EN ED, for at vi** (de messianske jødene) **ved to uryggelige** (uforanderlige) **ting** (løftene og eden), **hvorved Gud umulig kunne lyve, skulle ha en STERK TRØST. Vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det HÅP** (ge.»pragma») (oppfyllelsen av løftene), som venter oss, det som vi har som et anker for sjelen, et som er TRYGT og FAST og når INNENFOR FORHENGET (i Det Aller Helligste i himmelen), **hvor Jesus gikk inn som en forløper for oss, idet han ble ypperstepresti tidsalderen etter Melkideks vis.**» (v.17-20).

For at jødene skulle vite, at Gud mente alvor med de messianske løftene, så lovet han ikke bare å oppfylle disse, men han gav også en ed på at han ville oppfylle de for jødene. Dermed var løftene bundet- ikke bare til Guds person, men også til den eden som han hadde sverget. Dette skulle vise jødene at de kunne stole på løftene i Abraham-pakten.

Jødene skulle ha en stor trøst (v.18). av dette som Gud hadde lovet. Gud kan ikke lyve slik som menneskene gjør det. Det som han har lovet, vil han også oppfylle i sin tid. (3.Mos.23.19).

Det håpet, som det her er snakk om (v.18)., er oppfyllelsen av løftene. Dette håpet var som et anker for de messianske jødene. Det var trygt forankret innenfor forhenget i Det Aller Helligste i himmelen hvor Jesus gikk inn med sitt eget blod til Faderen- ikke med blod av dyr slik som ypperstepresteneiigammel tid gjorde, men med sitt eget blod.

Vers 20 burde være introduksjonen til kapittel 7. Jesus gikk inn i templet i himmelen som en foreløper for de messianske jødene. Han ble yppersteprest for jødene i tidsalderen. Han er ikke yppersteprest for jødene «for alltid», men han skal være det i 1000 års-riket. Det greske ordet «aion» er galt oversatt.

I forhold til Israel er Jesus både yppersteprest, konge og profet.

Hva som gjelder Jesu oppgave som yppersteprest for jødene, så er den

oppgaven NESTEN IKKE BEGYNT ENNÅ. Den begynte ved Golgata og ble avsluttet ved at Gud forkastet jødene i år 70. Den skal fortsette igjen i 1000 års-riket.

KAPITTEL 7

«For denne Melkisedek, KONGE I SALEM, DEN HØYESTE GUDS PREST, han som gikk Abraham i møte da han vendte tilbake fra sin seier over kongene, og som velsignet ham. Ham som også Abraham gav tiende av alt, og som først når hans navn utlegges, er RETTFERDIGHETS KONGE, men dernest også SALEMS KONGE. Det er FREDS KONGE, som er uten far og uten mor, uten ættetavle, som verken har dagers begynnelse eller livs ende, men er gjort LIK MED GUDS SØNN- han blir PREST FOR ALLTID (gr.»dienkes», som betyr «fortløpende» eller «uten avbrudd»).» (v.1-3).

Melkisedek er nevnt to ganger i Tanach, og det er i 1.Mos.14,18-20 og Salme 110,4. Det er ikke gitt noen detaljer om ham. Sakarias 6,13, som referer til Messias som prest, gir heller ikke noen detaljer om denne personen. «Ja, han skal bygge Herrens tempel, og han skal vinne herlighet og sitte og herske på sin kongetrone, og han skal være PREST der han sitter på sin trone, og freds råd skal det være mellom dem begge. (mellom konge- og presteembetet.

Jesus nevnte heller ikke denne oppgaven som ypperstеprest for jødene under sitt jordeliv. Det er først i Hebreerbrevet at vi får et inngående kjennskap til denne funksjonen, som Jesus har fått og skal ha overfor det jødiske folket.

En av grunnene til at Jesus ikke nevnte det, var at han først måtte lide døden og sone synden. Deretter måtte han føre sitt blod (forsoningen) inn for Faderen i himmelen. Da først kunne dette prestedømmet bli realisert.

Selve ordet «Melkisedek» er ikke noe navn, men det er en tittel. Det betyr» min konge er rettferdig». Denne Melkisedek var prest for den høyeste Gud (hebr. El Elyon»). Han møtte Abraham etter at han hadde beseiret de 4 kongene i et stort slag. De 4 kongene, som var kongene i Babylon, Hellas, Media-Persia og i Roma (1.Mos.14,1)., er et forbilde på de 4 verdensrikene som på en spesiell måte er konkurrenter til Guds rike. De vil også slå seg sammen i Det Romerske Forbundet i endens tid og kjempe mot Abrahams Gud på slettene ved Harmageddon.

Han kom ut med brød og vin til Abraham. Det betyr: Han kom ut med mat til Abraham og hans soldater, og Abraham gav han tiende av alt krigsutbytte.

Det har vært flere oppfatninger om hvem denne preste-kongen kan være. Det har vært hevdet at han var:

Shem, som var en av Noahs 3 sønner. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Guds Rike).

Erkeengelen Mikael. Dette hevdet for eksempel «nasareerne».

Messias før kjødspåtagelsen. Vi vet at Messias opptrådte ofte i gammeltestametlig tid enten i en engels eller i en menneskets skikkelse.

Essenerne hadde den siste oppfatningen. Det er også min oppfatning, og jeg begrunner det med følgende momenter:

Han var konge og prest i Jerusalem. Til tross for at det var jebusittene som hadde styret over Jerusalem på denne tiden, så var Messias den egentlige kongen og presten i Jerusalem.

Han er «rettferdighets og freds konge». Det er bare Messias som kan ha disse titlene. Det som vil kjennetegne hans framtidige styre, er rett og rettferdighet.

Som Guds Sønn har han ingen ættetavle. Som menneske hadde han 2 ættetavler. (Mat.1,1-16 og Luk.3,23-38).

Som Guds Sønn har han ingen kjødelig far og mor. Som menneske har han både mor og «far».

Han er gjort lik med Guds Sønn. Det betyr at han er Guds Sønn.

Han hadde det vitnesbyrd at han lever. (v.8). Han har verken begynnelse eller ende.

Han skal være både yppersteprest og konge «uten avbrudd» i 1000 årsriket.

> **«Og se, hvor stor han er, denne som Abraham, patriarken, endog gav tiende av byttet. Og mens de av Levis barn, som får prestedømmet, har et bud om å ta tiende av folket, det er av sine brødre, skjønt disse er kommet fra Abrahams lend, så har denne, som ikke regner sin ætt fra dem** (fra jødene), **tatt tiende av Abraham og velsignet ham som hadde løftene.»** (v.4-6).

Melkisedek VAR STØRRE enn Abraham som er stamfar til den jødiske nasjonen, for han er Messias, Guds Sønn. Abraham innså det, og av den grunn fikk han en tiendedel av krigsutbyttet. Jødene burde også innse at Jesus er større enn Abraham.

Etter Torahen var Levi stamme presteslekten i Israel. Det var prestene i denne stammen som skulle ta tiende av folket. Melkisedek hørte ikke med til Levi stamme, men til tross for det så fikk han tiende av Abraham. Som menneske hørte Jesus med til Juda stamme.

Melkisedek velsignet Abraham som hadde løftene. De løftene, som det her er snakk om, er alle de løftene som Abraham fikk av Gud gjennom en periode på 25 år.

> **«Men uten all motsigelse er det den ringere** (Abraham) **som velsignes av den høyere. Og her er det dødlige mennesker som tar tiende, men der er en som har det vitnesbyrd at HAN LEVER. Og om jeg så må si: Ved Abraham er endog Levi, som tar tiende, blitt lagt i tiende, for han var ennå i sin fars lend den gang da Melkisedek møtte ham.»** (v.7-10).

Det er helt åpenbart at Melkisedek var på et høyere åndelig nivå enn Abraham. De jødiske prestene, som tok inn tienden, hadde bare en kort tid

til sin rådighet, men Melkisedek hadde det vitnesbyrdet av at HAN LEVER. (v.8).

I og med at han var uten ættetavle og uten far eller mor, så var han utenom den begrensningen som liv og død setter for oss mennesker.

De levittiske prestene kunne bare gjøre prestetjeneste i 30 år- fra de var 20 til de var 50 år. Deretter ble de avløst av en annen prest. (4.Mos.4,3-35).

I og med at Abraham gav tiende til Melkisedek, så ble til og med det levittiske prestedømmet underlagt tienden. Abraham hørte med til Levi stamme. Dette kan bety at i Rikets tid skal jødene betale tiende til Messias, for vi vet at en del av de gamle ordningene i templet skal komme tilbake igjen i 1000 års-riket. (Se Esek.40-47).

Abraham var farfar til Levi. Abraham var 400 år eldre enn Levi.

«Var det da FULLKOMMENHET (frelse) **å vinne ved det levittiske prestedømme- for dette var folket bundet til ved Torahen- hva trang hadde det da vært at en annen** (gr.»heteros») **prest skulle oppstå etter Melkisedeks vis og ikke nevnes etter Arons vis?»** (v.11).

Torahen kunne ikke frelse jødene. Den var ikke gitt for å frelse, men for å avdekke synden, og for å vise jødene hva som var Guds vilje. Jødene kunne ikke greie å oppfylle Torahen helt ut. De levde under Torahens forbannelse. (Gal.3,10).

Loven er i seg selv både god og hellig (Rom.7,12)., for den kom fra Gud, men i og med at ikke menneskene greier å oppfylle den til egen frelse, blir den en forbannelse for oss.

I og med at ingen kunne bli frelst ved Torahen og ved det levittiske prestedømmet, måtte Gud føre inn en annen ordning og et annet prestedømme. Det var prestedømmet etter Melkisedeks vis (ordning), og ypperstepresten i dette prestedømmet er Messias. Det greske ordet, som blir brukt for «annen», er («heteros»). Det betyr «en annen av et annet slag».

«Omskiftes (forandres) **prestedømmet, da går jo nødvendigvis en omskiftelse** (forandring) **av Torahen for seg.»** (v.12).

Det levittiske prestedømmet og den jødiske Torah hadde allerede blitt forandret ved Jesu forsoning på Golgata, men det var ikke alle jødene som forstod det. Til og med de messianske jødene hadde problemer med å se og forstå dette.

I og med at jødene ikke ville ta imot Jesus, så ønsket de heller ikke å forlate Den gamle pakten med sine mange forskjellige ordninger. Gud kunne derfor ikke fullt ut ta bort Mose Torah for det jødiske folket. Den ble stående helt til templets ødeleggelse i år 70 etter Messias.

At det skjedde en forandring av Mose Torah ved Jesu tolkning av den og ved Jesu forsoning, er ikke vanskelig å se. (Mat.5-7). Ved Jesu NYTOLKNING AV MOSE TORAH ble jødene forpliktet på Jesu nye bud i vandringen som troende. Den nye pakten i Jesu blod har en rekke bud og krav i vandringen for de messianske jødene. Vi må forstå at Rikets tidsperiode ikke er det samme som den frie nådens tidsperiode.

> «**for han som dette sies om, hørte med til en annen** (gr.»heteros») **stamme, hvorav ingen har tatt vare på alteret** (ofringene). **Det er jo kjent nok at vår Herre er opprunnet av Juda, og til denne stamme har Moses ikke talt noe prester.** (v.13-14).

Jesus hørte med til Juda stamme. Denne stammen skulle ikke ofre de forskjellige offer på brennofferalteret ute i forgården i templet og på røkofferalteret inne i templet. Det var levittene og pestene som hadde dette oppdraget.

Offertjenesten var i full gang i Israel- både før og etter Jesu forsoning. Dersom jødene hadde tatt imot Jesus som sin frelser og Messias, hadde den gamle offertjenesten i templet opphørt etter Golgata, og Den gamle pakten ville ha falt bort av seg selv, men i og med at de ikke tok imot Jesus, så fortsatte den gamle tempeltjenesten inntil templets ødeleggelse i året 70.

> «**Og enn mer klart er det når det oppstår en annen** («gr.heteros») **prest etter Mekisedeks vis, som ikke er blitt del i følge et kjødelig buds lov** (i følge en lov om kjødelig avstamning), **men i følge et uforgjengelig** (gr.»akatalotus») **livs kraft, for han** (Jesus) **får det vitnesbyrd: Du er prest i tidsalderen etter Melkisedeks vis.**» (v.15-17).

Det nye prestedømmet er allerede innført for Israel. Det ble innført ved Jesu død på Golgata. Det var ikke innført på grunn av kjødelig avstamning, men på grunn av kraften i Jesu liv. Jesus «døde», men han oppstod også. Døden kunne ikke holde på ham, for han hadde ingen personlig synd.

Jesus fikk beskjed om at han allerede var prest etter Melkisedeks vis. (v.17). Denne beskjeden fikk han av Faderen etter forsoningen og himmelfarten. Det ordet som er brukt om Jesu «uforgjengelige livs kraft» (v.16)., er (gr.»akatalotus»), og det betyr «uforgjengelig», «endeløs» og «uoppløselig».

Han skulle være prest i tidsalderen. Dette betyr at den nye tidsalderen, som er Riket for Israel, allerede var begynt å fungere i Israel.

«For et ELDRE BUD (Mose Torah) **settes ut av kraft, fordi det var SVAKT og UNYTTIG. Torahen førte jo ikke noe fram til fullkommenhet- og et BEDRE HÅP** (gr.»elpis») (Den nye pakten i Jesu blod). **FØRES INN, så vi kan nærme oss til** (gr.»engisko») **Gud.** (v.18-19).

Mose Torah førte ikke noe fram til fullkommenhet, slik at samvittigheten kunne bli ren og fullkommen. Det er SAMVITTIGHETENS FULLKOMMENHET som er det samme som FRELSEN. Et bedre håp ble ført inn, og det var Jesu forsoning.

Torahen var «svak og unyttig» i den forstand at den kunne ikke frelse noen ved gjort gjerning. (v.18).

Det nye prestedømmet var Jesu prestedømme. Han tok på seg jødenes synder, og han hadde/har en nådens tjeneste for dem i himmelen på samme måten som han har det for den kristne menighet. Han ber for oss, og både jøder og hedninger kan søke nåde for «nådens trone» i himmelen.

Det har aldri vært Torahens hensikt at den kunne frelse noen. Torahen hadde mange siktemål. Vi skal nevne noen av dem:

Torahen ble lagt ved siden av Abraham-pakten, som var en nådepakt med mange uforpliktende løfter. Mose Torah opphevet ikke Abraham-pakten, men de ble liggende ved siden av hverandre til Jesu offer på Golgata- ja, enda lenger. (Gal.3,19).

Det var ingen hemmelighet i Tanach at det var TROEN, som frelste et menneske og ikke overholdelsen av de forskjellige Torahene i tidshusholdningene. «Og Abraham trodde (stolte på) Herren (Han trodde på Herrens løfter), og han regnet ham det til rettferdighet.» (1.Mos.15,6).

Abraham levde i en DELT TIDSHUSHOLDNING. Første delen av hans liv var en FRI NÅDEPERIODE, mens andre delen av hans liv var en FORPLIKTENDE NÅDEPERIODE. Det var først etter at han gikk inn i de andre ordningene med Gud, at perioden ble forpliktende. Han var forpliktet både på ofringer (1.Mos.15,9-11, på omskjærelsen (1.Mos.17,11). og på overholdelse av en del bud. (1.Mos.26,5).

På denne måten kunne han «være åndelig far» for både de som har omskjærelsen, og for de som ikke har omskjærelsen». (Rom.4,11-12).

Romerbrevet 4 og Galaterne 3 er en beskrivelse av den frie nådeperioden i Abrahams liv. Jakob 3,21-24 er en beskrivelse av den forpliktende nådeperioden i Abrahams liv. (Se min bok: Paulus Brev Til Romerne. Kapittel: 4).

Ved overholdelse av Torahen ble jødene lovet et langt og et godt liv. De ble lovet et liv uten sykdommer. «For Moses skriver om rettferdigheten av Torahen: Det menneske som GJØR DISSE TING, skal LEVE ved dem (ved at han gjør dem).» (Rom.10,5).

Ved å overholde Torahen gav jødene et signal til Gud om at de ønsket å være hans barn. De som gav dette signalet, fikk del i Guds rettferdighet og i troen på den kommende Messias. «Således priser også David det menneske som Gud tilregner rettferdighet UTEN GJERNINGER.»(Rom.10,6).

Jesus opphevet Den første pakten for jødene ved sin forsonergjerning på Golgata. Dette gjaldt Torahen som frelsesgrunnlag, men det gjaldt ikke Torahens bud i vandringen som troende. Jesus var ikke kommet for å oppheve Loven, men for å oppfylle (utvide) den. (Mat.5,17-19).

Både i jødedommen og i den messianske jødedommen opererte man med to rettferdighetsbegreper, og det var:

Torahens rettferdighet og Guds rettferdighet.

Når vi studerer på misjonsbefalingen i Mat.28,18-20, påla Jesus sine disipler «Å LÆRE ALLE FOLKESLAG ALT DET SOM HAN HADDE UNDERVIST DEM OM». Det var både KRAV og NÅDE.

Dette kommer også godt til uttrykk i Jakobs brev.

Dersom jødene hadde villet omvende seg til Jesus, så hadde han kommet tilbake fra himmelen og opprettet Riket for dem. 1000 års-riket er basert på en betinget nådepakt, og derfor måtte Jesu forkynnelse både være basert på Torah og nåde.

Mange kristne har vanskelig å forstå at deler av Den nye pakten i Jesu blod også er basert på krav og betingelser, for de blander den sammen med DEN NYE ORDNINGEN FOR BÅDE JØDER og HEDNINGER I JESU BLOD. Det er det samme som Paulus sin NYE UNDERVISNING. Det er en FRI NÅDEPAKT der vi allerede her og nå er SIKRET FRELSEN, og vi er allerede her og nå INNSATT I HIMMELEN SAMMEN MED JESUS.

Selve forsoningsverket var en fri gave fra Gud, men i vandringen som troende måtte jødene fortsatt holde de delene av Mose Torah som var i samsvar med Jesu lære.

Det å få del i Riket for Israel, var å gå inn under både JESU LOV og JESU NÅDE.

I vår tid er jødenes Torah opphevet som en indirekte frelsesvei. Nå er Guds rettferdighet, som Torahen og profetene vitnet om, åpenbart UTEN Torahen.» (Rom.3,21).

Jeg vil sitere fra Axel Torms bok: Er du Kristus?, hvor han siterer en del jøder som har uttalt seg om Jesu forkynnelse. På side 48 står det følgende: «Guds rike og Jesu person hører uløselig sammen. I ham, i hans forkynnelse og gjerning og i hans person møter mennesket Gudsrikets RADIKALESTE KRAV og RADIKALESTE GAVE.

Ganske tydelig kommer det fram i Bergprekenen, som på samme tid er

NY LOV og NYTT EVANGELIUM. Her er DOM og NÅDE. BEGGE DELER PÅ SAMME TID. Ikke snart det ene og snart det andre. På samme tid radikal omvendelsesprediken og evangelieforkynnelse. Her er DOMMEN og NÅDEN. Omvendelse er å gå INN UNDER DEM BEGGE.» (Se min bok: Jødenes Konge. Bind 2. Kapittel: Jesu forhold til Moseloven).

Torleif Boman skrev det samme i sin bok: Jødenes Messias. Grekernes Kristus.s.55-56: «Jesu rettferdighetsbegrep er det jødiske, for han var jøde likesom alle de disipler som sluttet seg til ham. Når Jesus taler om rettferdighet, mener han det JØDISKE RETTFERDIGHETSBEGREPET, som står i Det gamle testamente, men han gir det EN NY DIMENSJON.

Han levde som jøde og bevisst innskrenket han alltid sin virksomhet til jødefolket. Men for Jesus var rettferdighet noe LANGT MER enn det datidens jøder oppfattet. For ham var den (rettferdigheten) MILD og MENNESKELIG og PREGET AV GODHET, men han fører GODHETEN I RETTFERDIGHETEN ut i sin YTTERSTE KONESEKVENS både i sin forkynnelse og i sin praksis. Men dette ble ikke forstått av fariseerne og de skriftlærde.

For oss som har overtatt det gresk-romerske, juridiske rettferdighetsbegrepet, er det en KLØFT mellom rettferdighet og godhet...

For jødene var det ikke en slik kløft, men en JEVN og UMERKELIG OVERGANG fra rettferdighet til godhet og kjærlighet. De var uatskillelige...

Jesu rettferdighet viste seg ofte som godhet: Godhet er bare rettferdig, når den ikke er i strid med rettferdigheten, d.v.s når den gir mer enn det som den juridiske rettferdigheten krever. Altså først rettferdighet, og så kjærlighet i tillegg. Jesu rettferdighet, retten til å gjøre det gode, ligner urettferdigheten i det at den gir noen mer enn de hadde krav på. Det vekker ofte misunnelse.

Men godheten krenker ikke rettferdigheten og er ikke i strid med den...»

Dette er ganske enkelt en beskrivelse av Guds nåde. Ingen har fortjent den, for vi kan ikke oppfylle Guds lov til vår egen frelse. Gud, som ser til hjertene, måtte gjøre det på denne måten. Gud brukte ikke millimetermålet

når han skulle vurdere jødene. Han måtte ofte GI DET SOM HAN KREVDE.

Dette var grunnen til at han ofte viste tollerne og synderne godhet, mens han viste hardhet mot fariseerne og de skriftlærde. Jesus så til hjertene og ikke til det ytre. Han ønsket ikke å blåse ut den lille trosflammen som han kunne finne hos menneskene. «han skal ikke knuse et knekket rør og ikke

slukke en rykende tande, før han har ført retten fram til seier.» (Mat.12,20).

Til tross for alt dette så opphevet Jesus ikke de ytre lovene. De var en ytre RAMME, som han ønsket at folket skulle leve i. De skulle BESKYTTE FOLKET mot deres værste fiende, som var satan.

Det ordet som blir bruk om «å settes ut av kraft», er på gresk «athetesis». Det betyr «avskaffelse» eller «nedleggelse».(v.18). Her fikk de messianske jødene en FØRSTE OPPLYSNING om at Mose Torah var opphevet eller satt ut av kraft for dem.

Mange av de messianske jødene hadde store problemer med å forstå dette. De blandet lov og nåde i sin forståelse av jødedommen. De mente at de oppnådde nåden, når de holdt budene i Torahen.

Det var først Paulus som gjorde de messianske jødene oppmerksom på dette. De hadde lagt for stor vekt på Torahen i vandringen som troende. Selv om de visste, at Jesu offer opphevet Mose Torah for dem, var det ikke åpenbart for dem fullt. Det var gjennom Paulus sin undervisning at de først forstod at Mose Torah var blitt opphevet på Golgata- også for det jødiske folket.

Peter forsto dette, men de «ubefestede og de ulærde» i den messianske menigheten forstod ikke dette- at Torahen var opphevet. Dette førte til «deres undergang». (2.Pet.3,15-16).

Mose Torah førte ikke noen fram til fullkommenhet (den fullkomne frelsen) for det jødiske folket. Det var grunnen til at et BEDRE HÅP måtte føres inn, slik at det jødiske folket kunne nærme seg Gud på et bedre grunnlag. Det «bedre grunnlaget» var Jesu forsoning og Den nye pakten i Jesu blod. (v.19).

«Og for så vidt at det ikke gikk for seg uten ed- for hine (de levittiske prestene) **er blitt prester uten ed, men han med ed ved den** (Gud) **som sier til ham** (Jesus)**: Herren svor, og han skal ikke angre det: Du er prest i tidsalderen etter Melkisedeks vis- så visst er det en BEDRE PAKT som Jesus er blitt borgsmann for.»** (v.20-22).

Jesus ble innsatt i sitt presteembete ved en ed. Det ble ikke de levittiske prestene. Dette betyr at Jesu presteembete er av STØRRE VIKTIGHET enn det embetet som de levittiske prestene hadde.

Her blir Salme 110,4 sitert, hvor det står: «Herren har svoret: og han skal ikke angre det: Du er prest i tidsalderen etter Melkisedeks vis.»

Det kommer også fram i den samme Salmen at dette skjedde i forbindelse med Jesu himmelfart, for det står: «Herren (Gud) sa til min Herre (Messias): Sett deg ved min høyre hånd, til jeg får lagt dine fiender til skammel for dine føtter.» (Salme 110,1).

Det var ikke bare det nye prestedømmet som ble etablert ved en ed. Det ble også Abraham-pakten (Hebr.6,13-20). Den nye paktEN i Jesu blod er EN BEDRE PAKT en Mose Torah, som var den første pakten, og grunnen til det er at den er grunnlagt på BEDRE LØFTER. (v.22). Løftene gikk ut på at «i tidens fylde» skulle Gud sende sin Sønn, som skulle sone jødenes synder. Ja, ikke bare deres synder, men hele verdens synd. (1.Joh.2,2).

Den nye pakten i Jesu blod er ikke inngått med den kristne menighet. Den er inngått med jødene. Da jødene som folk og nasjon ikke ønsket å gå inn i den nye pakten i Jesu blod, ble den utsatt for jødene med ca. 2000 år. I Rikets tid etter at jødene har omvendt seg til Herren, vil den nye pakten bli etablert på nytt for jødene. «og når jeg tar bort dere synder, da er dette min pakt med dem.» (Rom.11,27).

Den kristne menigheten administrerer ikke denne pakten, men den bygger sitt frelsesgrunnlag på Jesu forsoning og på de paulinske hemmelighetene (Det er 4 vurderinger om den kristne menighets forhold til den nye pakten i Jesu blod. Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: 4 forskjellige syn på den nye pakt).

Gud tok ut en del frelsesgoder ut av Den nye pakten og førte dem over på den kristne menigheten.

Den kristne menighet er ikke basert på pakter, men på hemmeligheter, Guds miskunn og Guds nåde. «Jeg mener: Kristus var blitt en tjener til de omskårne for Guds sanndruhets skyld, for å stadfeste LØFTENE TIL FEDRENE, men hedningene (den kristne menighet) skal prise Gud for HANS MISKUNNHET, som skrevet er: Derfor vil jeg prise deg iblant hedninger og lovprise ditt navn.» (Rom.15,8-9).

I 2.Kor.3,6 står det at vi er tjenere for EN NY ORDNING. «som og gjorde oss dugelige til å være tjenere for den ny (gr.»kairos») ordning (gr.»diatehke»), ikke for bokstav, men for Ånd, for bokstaven (Mose Torah) slår i hjel, men Ånden gjør levende.»

Grunnbetydningen av ordet «diatheke» er «ordning» eller «arrangement». Oversetterne, som ikke forstår at det er forskjell på Guds ordninger med Israel og Guds ordninger med den kristne menigheten, har oversatt «diatheke» med «pakt» i dette tilfellet, men det er en gal oversettelse.

Det greske ordet «kairos» betyr «ny av kvalitet».

Vi kan ikke finne «NÅDENS ORDNING» i Tanach. Det var Paulus som la det LÆREMESSIGE FUNDAMENTET for den nye ordningen, som er basert på Jesu forsoning. «Etter den Guds nåde som er meg gitt, har jeg lagt grunnvoll (den paulinske læren) som en vis byggmester, og en annen bygger videre, men enhver se til hvorledes han bygger videre. For ingen kan legge en annen grunnvoll enn den som er lagt. Det er Jesus Kristus.» (1.Kor.3,10-11).

«Og av hine prester (de levittiske prestene) har det vært flere, fordi de ved døden ble hindret fra å holde ved, men denne (Jesus) har et uforgjengelig (gr.«akatalotus», som betyr «uforgjengelig, endeløs og uoppløselig») **prestedømme, fordi han blir i tidsalderen** (gr.»aion»). **Og derfor kan han også FULLKOMMEN FRELSE dem som kommer til Gud ved ham, da han alltid lever for å gå i forbønn for dem.»** (v.23-25).

De levittiske prestene fungerte bare for en kort tid. Den lengste tiden som de kunne holde på, var i 30 år. (4.Mos.4,3). En del av dem døde også før den tid.

Jesu prestedømme skal forbli i tidsalderen. Han skal være prest, konge og yppersteprest i Riket for Israel. Etter at Rikets tid er slutt, skal Jesus legge ned sine embeter, slik at Gud kan være «alt i alle». «men når alt (gr. «ta panta») er ham underlagt, da skal og Sønnen selv underlegge seg ham (Gud) som la alt (gr.«ta panta») under ham, for at Gud skal være alt (gr.«panta» i alle.» (1.Kor.15,28).

«Ta panta» betyr «de alle tingene». Det går på «de forskjellige frelsesgodene». «Panta» betyr «absolutt alle ting». Dette betyr at det i Rikets tid fortsatt vil være motstand mot Sønnens styre i Jerusalem. Det onde vil også eksistere i Rikets tid. Etter dommen for Guds trone i himmelrommet (Joh.Åp.20,11-15). vil det ikke mer være noen synd og motstand mot Gud. Da er «absolutt alle ting» underlagt Guds styre.

> **«For en sådan yppersteprest måtte vi og ha, hellig, uskyldig, ren, skilt fra syndere og opphøyet over himlene, en som ikke hver dag trenger til, likesom yppersteprestene, først å frambære offer for sine egne synder, deretter for folket, for dette gjorde han en gang** (gr.«ephapaks») **for alle da han ofret seg selv.»** (v.26-27).

Jødene måtte ha en slik yppersteprest som var helt igjennom uten synd. Det er 5 egenskaper ved ham som her er tatt fram:

Han er HELLIG. Ordet hellig som på gresk er («hosios»), betyr «atskilt». Hva som gjelder egen synd, sa er Jesus helt atskilt fra oss menneskene.

Han er USKYLDIG. Det greske ordet «akakos» betyr «uten ondskap og synd».

Han er REN. Det betyr at han er uten synd.

Han er SKILT FRA SYNDERE. Han er helt uten synd. Han kom til verden for å frelse syndere.

Disse 4 egenskapene beskriver Jesu menneskelige natur. Den var helt per-

fekt med henblikk på synden. Han som bar andres synder, måtte selv væres syndfri.

Han er OPPHØYET OVER HIMLENE. Dette kjennetegner den posisjonen som Jesu nå har i den himmelske svære. Han sitter ved Guds høyre hånd i himmelen. (Hebr.8,1).

Jesus behøvde ikke å frambære noe offer for sin egen synd- slik som de andre prestene måtte gjøre det. (v.28). Han er uten synd. Han ofret seg derimot selv en gang for alle mennesker. Dette gir uttrykk for en VILJESHANDLING fra Jesu side. Han hadde bestemt seg for å gjøre det. Han ønsket å gjøre det.

Det greske ordet «ephapaks» (v.27). betyr både «en gang» og «en gang for alle».

> «**For Torahen innsetter til yppersteprester mennesker som har skrøpelighet, men EDENS ORD** (Guds ed om at han ville opprette et nytt prestedømme, som kom etter Torahen,) **innsetter Sønnen, han som er blitt fullendt i tidsalderen.**» (v.28).

Jesus var blitt innsatt allerede på Abrahams tid til dette prestedømmet. Det var i funksjon som et OVERORDNET PRESTEDØMME, som ingen kunne se. Når Jesus kom til jødene, ble dette prestedømmet SYNLIG. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 4. Kapittel: Jesu yppersteprestelige linje).

Jesus ble «fullendt i tidsalderen». (v.28). Dette betyr at han utførte forsoningen i Rikets tid. Det var allerede begynt i sin SPEDE BEGYNNELSE ved Jesu første komme.

Hensikten med kapittel 7 i Hebreerbrevet er å vise de mange forskjeller som det var mellom det levitiske og det melkisediske prestedømmet. Vi skal repetere en del av forskjellene, slik at vi kan se at det melkisediske prestedømmet var HØYT OPPHØYET over det levitiske prestedømmet:

Det melkisediske prestedømmet var 400 år eldre enn det levitiske prestedømme.

Melkisedek var både konge og yppersteprest. Aron var bare yppersteprest.

Messias forblir for alltid. De andre prestene måtte forlate embetet etter en stund.

Det melkisediske prestedømmet kunne frelse jødene. Det kunne ikke det levitiske prestedømmet gjøre.

Det melkisediske prestedømmet forandret Mose Torah.

Jesu offer la grunnlaget for Den nye pakten i Jesu blod.

Melkisedek ble innsatt i sitt prestedømme med en guddommelig ed. Det ble ikke Aron.

Det messianske prestedømme er uforanderlig. Jesus døde en gang for alle mennesker.

Det messianske prestedømme inneholdt et bedre håp enn det levitiske prestedømmet, for det er grunnlagt på bedre løfter.

Messias er perfekt. Han har ikke synd. Aron hadde synd.

Messias behøvde ikke å ofre noe offer for seg selv. Det måtte Aron og prestene gjøre.

KAPITTEL 8

«Men en HOVEDSAK ved det som her sies, er dette: Vi har en sådan yppersteprest som satte seg ved HØYRE SIDE av Majestetens trone i himmelen, med PRESTELIG TJENESTE i helligdommen, det sanne tabernakel, som Herren har reist, og ikke et menneske.» (v.1-2).

Ordet «hovedsak» betyr at dette er en «oppsummering som er viktig å legge merke til.»

Etter sin forsoning satte Jesus seg på Guds trone i himmelen og gjorde prestelig tjeneste for jødene. Han satte seg på høyre siden av Majesteten. Den høyre siden er ÆRESSIDEN. Det ble betraktet å være en ære å få sitte på høyre siden av noen.

Dessuten var den høyre siden også uttrykk for «maktens side».

Denne tronen er også en «nådens trone» (Hebr. 4,16). Det er Herren selv som har bygd templet i himmelen.

Ved sin gjenkomst skal Jesus få sin EGEN TRONE i Jerusalem. Der skal han sitte og dømme (frelse) både jøder og hedninger. «Men når Menneskesønnen kommer i sin herlighet og alle englene med ham, da skal han sitte på sin HERLIGHETS TRONE.» (Ap.gj.25,31).

De 12 apostlene skal sitte på 12 troner i templet i Jerusalem og styre over Israels 12 stammer. (Mat.19,28.

I 1000 års-riket skal det jødiske templet bygges på nytt. Jesus skal være både konge, prest og profet i Jerusalem. En del av ofringene skal også komme tilbake i Rikets tid. Det er minne-, renselses-, underkastelsesoffer og offer for den daglige synd. (Se Esekiel 40-47 om alt dette).

Dette kan også gi oss en forklaring på hvorfor Paulus deltok i ofringene i templet. (Ap.gj.21,23-26). Dette skjedde i året 59. Nådetiden for opprettelsen av Riket var ennå ikke gått ut for jødene, og derfor så kunne også Paulus delta i disse ofringene. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: Paulus holdt Mose Torah)

> **«For hver yppersteprest innsettes jo til å frambære både gaver og slaktoffer, hvorfor det er nødvendig at også denne har noe å frambære.»** (v.3).

Da Jesus gikk inn i det sanne tabernaklet, som er en del av Guds himmel, bar han fram forsoningen for Faderen, og den er mer enn alle gaver og offer. Det var den gaven og det offeret som Faderen både måtte og ville ha. Gud var fornøyd med det som Jesus gjorde. Dette er den OBJEKTIVE SIDEN ved forsoningen. Det var Gud som var objektet i denne forsoningen. Det var for Guds skyld at forsoningen skjedde.

Men det var ikke bare Gud som var avhengig av å få dette offeret. Jødene var også avhengig av det. Dersom ikke Jesus hadde vært villig til dette, så hadde både de og alle andre mennesker gått fortapt. Dette er den SUBJEKTIVE SIDEN ved forsoningen. Det var Gud som var subjektet i denne forsoningen. «For så har Gud elsket verden at han GAV SIN SØNN DEN ENBÅRNE, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha tidsalderlig (et liv i tidsalderen) liv.» (Joh.3,16).

> **«Var han nå altså på jorden** (gr.»ge», som betyr både «jorden» og «landet Israel»), **da var han ikke engang prest, da der er prester som etter Torahen bærer fram gavene** (gr.»doron»), **de** (gavene) **som tjener som et avbilde** (gr.»hypodeigma») **og en skygge** (gr.»skia») **av det himmelske, etter den forskrift som Moses fikk da han skulle gjøre tabernaklet** (gr.»skene»), **for han** (Gud) **sier: Se til at du gjør alt etter det bilde** (gr.»typos») **som ble vist deg på fjellet.»** (v.4-5).

Jesus var ikke prest da han var på jorda eller i Israel, for han hadde ikke noe offer som han kunne bære fram for Faderen, før på slutten av sitt liv. Da

bar han fram det fullkomne frelsesofferet.

I forhold til jødene er Jesus både konge, yppersteprest og profet. Det var bare embetet som profet han fikk realisert fullt ut under sitt jordeliv.

Embetet som prest fikk han så vidt begynt på. Ved sin forsoning for all verdens synd, la han en grunnvoll til dette embetet. Dette embetet skal han ta opp igjen ved sin gjenkomst for jødene.

Embetet som konge fikk han ikke realisert under sitt jordeliv, for det var avhengig av at jødenes tok imot ham som frelser og konge. De var ikke villige til det. Pilatus spurte de religiøse lederne: «... Skal jeg korsfeste deres konge?... » (Joh.19,15).

De religiøse lederne svarte: «...Vi har ingen annen konge enn keiseren.» (Joh.19,15).

Dette utsagnet er bindene for jødene, og det blir ikke opphevet, før de selv ber Jesus om å bli deres konge- noe som han forøvrig er. Dette skal skje i forbindelse med jødenes omvendelse på slutten av den store trengselen.

Vers 4 viser oss at ofrene fortsatt ble båret fram i templet. Det betyr at Hebreerbrevet ble skrevet før templets ødeleggelse i år 70. Det er ikke usannsynlig at Paulus skrev dette brevet i forbindelse med sitt fengselsopphold i Cæsarea ved Havet i årene 58-60.

De gavene, som prestene bar fram, var bare et «avbilde» og en «skygge» (v.5). av det som skulle komme ved Jesu offer. Disse to ordene betegner at de bare var bleke kopier av det som skulle komme. De var innsatt bare til en foreløpig bruk. De pekte framover mot det virkelig store offeret som er Jesu forsoning.

Da Moses fikk beskjed om å lage tabernaklet, fikk han en advarsel fra Gud at han måtte «se til» eller «passe på», at han gjorde tabernaklet etter det bilde, som ble vist ham. Tabernaklet på jorda skulle være et avbilde av det sanne tabernaklet som er i himmelen.

«Men nå har han fått en så MEGET BEDRE prestetjeneste som det og er en bedre pakt han er MELLOMMANN (gr.»mesites») **for, da den er grunnlagt på BEDRE LØFTER.»** (v.6).

Løftene til fedrene var at det engang skulle komme en VIRKELIG FRELSE og FRELSER til jødene. Han skulle TA BORT deres synder for alltid. I mellomtiden måtte de ta til takke med det NEST BESTE, som var den mosaiske tempeltjenesten, som bare var et forbilde på det, som skulle komme.

Den nye pakten i Jesu blod har en bedre prestetjeneste enn det levitiske prestedømmet, for det er grunnlagt på BEDRE LØFTER. De løftene, som er bedre, gjenspeiler seg for eksempel i Jeremias 31,31-34. Der står det at Gud vil opprette en ny (fornyet) pakt med jødene. Den skal være bedre enn den pakten som Gud opprettet med jødene ved Moses. I seg selv var også denne pakten god, men den hadde den svakhet at jødene ikke greidde å holde den. De brøt pakten enda dette var en avtale mellom Gud og jødene. Ved Sinai lovet alle jødene at de ville holde pakten. «Da svarte folket alle som en og sa: Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre. Og Moses bar folkets ord tilbake til Herren.» (2.Mos.19,8).

Guds pakt med Moses var INGEN FRELSESPAKT, for den kunne ikke frelse jødene. De burde ikke ha inngått denne pakten med Gud, for de hadde allerede en pakt som var bedre enn denne pakten, og det var Abraham pakten. Den var basert på løfter- løftet om landet, løftet om at jødene skulle bli et stort og velsignet folk, og løftet om at gjennom jødene skulle alle jordens folk velsignes. I dette siste løftet ligger også løftet om at Messias skulle komme og sone all verdens synd. (1.Mos.12,2-3 og 1.Mos.15,18).

Det var Paulus som først drog den fulle konsekvensen av dette løftet. Han skrev at løftet ikke gjaldt jødene som sådan, men det gjaldt Jesus. «Nå ble løftene gitt til Abraham og hans ætt (Jesus Messias). Han sier ikke: Og dine ætlinger, som om mange, men som om en: Og din ætt, og dette er Kristus.» (Gal.3,16).

Dette er en parafrase over det som opprinnelig står om «ætten» i Tanach, men dette er en lovlig måte å bruke Skriften på. (Se min bok: Jødedom og Kristendom. Jesus og Paulus. Kapittel: Paulus bruk av Tanach i sin undervisning).

Abraham-pakten ble ikke tatt bort ved inngåelsen av pakten ved Sinai. Den ble lagt ved siden av Mose Torah (Gal.3,19).. På den måten eksisterte det både en frelsespakt og en fordømmelsespakt ved siden av hverandre.

Jødene ble holdt innesperret i Mose Torah helt til Jesu forsoning. (Gal. 3,25), men de fleste av jødene forstod ikke at Den gamle pakten ble opphevet (annullert) ved Jesu forsoning. Dette hadde også mange av de messianske jødene problemer med å forstå. De mente at de behøvde både Jesu forsoning og Mose Torah fortsatt, og av den grunn tok Gud selv bort Mose Torah ved templets ødeleggelse i år 70. Det var ikke en frivillig avslutning fra jødenes side, men en tvungen avslutning fra Guds side.

Når vi sammenligner Den gamle og Den nye pakten i Jesu blod, må vi være oppmerksomme på det forholdet at Den nye pakten i Jesu blod også inneholder en rekke bud og forskrifter, som både Jesus og apostlene påla de messianske jødene. Disse spesielle budene vil vi ikke finne igjen i DEN NYE ORDNINGEN som Jesus opprettet med den kristne menigheten.

Til tross for at Jesus opphevet Den gamle pakten som frelsesordning, så opphevet han ikke alle reglene og budene som Mose Torah hadde. Jødene var forpliktet på Jesu lære i vandringen som troende.

De messianske lederne forstod heller ikke betydningen av Jesu forsoning før en god stund etter Jesu himmelfart. På pinsefestens dag kritiserte Peter de jødiske lederne, for at de hadde korsfestet Jesus, for Jesus var utsett av Gud til å være konge i Israel. «Han som ble forrådt etter Guds besluttede råd og forutviten, ham slo dere i hjel, idet dere naglet ham til korset ved urettferdige hender.» (Ap.gj.2,23).

> **«men Livets Høvding drepte dere, ham som Gud oppvakte fra de døde, som vi er vitner om.»** (Ap.gj.3,15).

Dersom Peter hadde forstått forsoningens store betydning, hadde han ikke anklaget de jødiske lederne i Israel, for at de hadde korsfestet Jesus, for da hadde han forstått at det var NØDVENDIG og HELT RETT, at de gjorde dette. Det som derimot ikke var rett, var det forholdet at de forkastet Jesus

også etter hans oppstandelse fra de døde.

Det forholdet at Gud oppreiste en ny mann, Paulus, med ET NYTT PROGRAM, var også uttrykk for en DOM over jødefolket og deres ledere. Med Paulus kom det en NY TID med et NYTT EVANGELIUM.

> «**For hadde hin første** (Mose Torah) **vært ulastelig, da hadde det ikke vært søkt rom for en annen. Det er jo LASTENDE ORD han taler til dem** (jødene) (Han finner mangler ved dem) **når han sier: Se, dager kommer, sier Herren, da jeg vil opprette en NY PAKT med Israels hus og med Judas hus, ikke etter den pakt som jeg gjorde med deres fedre på den dag da jeg tok dem i hånden, for å føre dem ut av Egyptens land, for de ble ikke i min pakt og jeg brydde meg ikke om dem, sier Herren.**» (v.7-9).

Jødene visste godt at Mose Torah var en FORELØPIG PAKT. Det var noe som manglet ved denne pakten. Den kunne ikke føre noen fram til fullkommenhet, for jødene greidde ikke å oppfylle kravene i den, slik som den burde ha blitt etterlevd.

Grunnen til at Gud måtte opprette en ny pakt med jødene på bekostning av Mose Torah, var det forholdet at han fant mangler ved det jødiske folket (v.8). Torahen var perfekt, rettferdig og god i seg selv, men i og med at jødene ikke greidde å oppfylle den i sine liv til egen frelse, så var dette en mangel ved jødene selv.

Det at Gud uttalte i Jeremias 31,31, at han ville opprette en ny pakt med jødene (v.8)., var i og for seg EN FORDØMMELSE av det jødiske folket og deres forhold til Mose Torah, men på grunn av at Gud elsket folket med en tidsalderlig kjærlighet (Jer.31,3)., så måtte han opprette en ny pakt med dem. I denne pakten ble tyngdepunktet flyttet fra det som jødene skulle gjøre, for å bli frelst, og til det, som Jesu gjorde for jødenes frelse.

Den nye pakten i Jesu blod er opprettet med jødene på Golgata, men jødene har ennå ikke tatt imot Jesus Messias og anerkjent Den nye pakten i Jesu blod. Dette skal skje på slutten av den store trengsel. «og når jeg tar bort deres

synder, da er dette min pakt med dem.» (Rom.11,27).

Mange i den messianske forsamlingen hadde også problemer med å forstå at Mose Torahs tidshusholdning var forbi, og at de hadde fått en ny tid med Jesus. De holdt fast på mange av de gamle ordningene. «Da de hørte det, priste de Gud, og så sa de til ham (Paulus): Du ser, bror, hvor mange titusener det er blant jødene som har tatt ved troen, og ALLE ER DE NIDKJÆRE FOR LOVEN.» (Ap.gj.21,20).

Det greske ordet, som er brukt for «ny», er «kainos» (v.8). Det betyr både «ny av kvalitet» og «fornyet». Det siste betyr at Den nye pakten bygde på en annen pakt, og det var Mose pakten. Den nye pakten var av en helt annen beskaffenhet enn den gamle pakten. Den var en LEVENDE PAKT for jødene i og med at den hadde flyttet inn i de troende jødenes hjerter.

Den nye pakten i Jesu blod er en pakt som er inngått med ISRAEL. Dette har mange av oss kristne vanskelig for å forstå. Vi tror at når vi er kommet til Det nye Testamente, så er vi kommet til kristendommens tid. Dette er galt. Kristendommen begynte først med Paulus.

Dette har med den såkalte «erstatningsteologien» å gjøre. Den regner ikke med at Israel fortsatt er Guds utvalgte folk, som han ikke vil slippe taket i. Den hevder at kirken har overtatt alle løftene og oppgavene som Gud har gitt jødene. Dette er galt. Jødene har fått sine oppgaver, og de skal oppfylles ved Jesu gjenkomst.

> «**For dette er den pakt som jeg vil opprette med ISRAELS HUS** (hele Israel) **etter hine dager, sier Herren: Jeg vil gi mine lover i DERES SINN, og jeg vil skrive dem i DERES HJERTER, og jeg vil være DERES GUD, og de skal være MITT FOLK** (gr. laos), **og de skal ikke lære hver sin landsmann og hver sin bror og si: Kjenn Herren, for de skal ALLE KJENNE MEG, fra den minste til den største blant dem, for jeg vil være NÅDIG mot deres urettferdigheter og ikke mere komme deres synder i hu.**» (v.10-12).

Profeten Esekiel skrev følgende om jødenes omvendelse: «Jeg vil HENTE DERE FRA FOLKENE og samle dere fra alle landene, og jeg vil la dere kom-

me til deres eget land. Og jeg vil sprenge RENT VANN (Den Hellige Ånd) på dere, og dere skal bli rene, fra alle deres urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere. Jeg vil gi dere ET NYTT HJERTE, og EN NY ÅND vil jeg gi inneni dere, og jeg vil ta bort steinhjertet av deres kjød (legeme) og gi dere et kjødhjerte (et levende hjerte). Min Ånd vil jeg gi innen i dere, og JEG VIL GJØRE at dere HOLDER MINE BUD og HOLDER MINE LOVER og GJØR ETTER DEM.» (Esekiel 36,24-28).

Her kommer det tydelig fram at det er først ved jødenes hjemkomst til landet Israel i endenes tid, at Gud vil gjenopprette Den nye pakten med dem. Han vil da gi den jødiske nasjonen Den Hellige Ånd, og Han skal bevirke at jødene holder Guds bud og forskrifter.

Dette viser også at det skal være bud og lover i 1000 års-riket, men det er Den Hellige Ånd som skal bevirke at jødene greier å holde reglene og budene. Disse budene er delvis tatt ut av Mose Torah. De angår Jesu undervisning til jødene. Den er basert på både lov og nåde. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Jesu første forkynnelse).

Som vi ser, så er det Gud som gjør alt dette. Dette betyr at den nye pakten i Jesu blod er en FORPLIKTENDE NÅDESPAKT. Gud gir hele frelsesgrunnlaget i denne pakten, men til tross for det så måtte jødene forplikte seg på å holde budene i denne pakten. Dersom de ikke gjorde det, så falt de ut av Guds nåde. Denne pakten er derfor både betinget og ubetinget. Som frelsesgrunnlag er den ubetinget, men i vandringen er den betinget.

At det er slik, ser vi av de mange utsagn i Tanach som omhandler frelsegrunnlaget i 1000 års-riket. GUDS RETTFERDIGHET kommer godt til uttrykk i Es.55,1, hvor det står: «Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene, og dere som ingen penger har. Kom, kjøp og et. Ja, kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk.»

MENNESKETS EGEN RETTFERDIGHET kommer til uttrykk i det som står i Esaias.56,1-2: «Så sier Herren: Akt på det som er rett, og gjør rettferdighet for min frelse (hebr.»yeshuah») kommer snart, og snart skal min rettfer-

dighet åpenbares. Salig er det menneske som gjør dette, det menneskebarn som holder fast ved det, som holder sabbaten, så han ikke vanhelliger den, som varer sin hånd, så den ikke gjør noe ondt.»

Den nye pakten med Israel er allerede opprettet fra Guds side. Den ble opprettet på pinsefestens dag i året 32 etter Messias. Da skjedde det, at et stort antall av jødene og deres tilhengere fikk Den Hellige Ånd og kom til tro på Jesus som jødenes Messias og verdens frelser.

Mange av rabbinerne og de skriftlærde ville ikke være med på dette. De så på Jesus som en vranglærer. Med dette så bedro de den jødiske nasjonen til ikke å anerkjenne Jesus som jødenes Messias, men «alle de som tok imot ham de gav han rett til å bli Guds barn- de som tror på hans navn.» (Joh.1,12).

Den Hellige Ånd tok bolig i hjertene til de troende jødene. Jesus flyttet inn i hver enkelt troende jøde, slik at ingen lenger behøvde å forklare jødene, hva Torahen gikk ut på. Jødene ble sin EGEN TORAH. Det var Guds stemme i samvittigheten som ble gjort til Torah.

I tillegg til dette flyttet også Torahens mange bud inn i jødenes hjerter. Den Hellige Ånd, som var i dem, skulle opplyse dem om hva som var rett eller ikke. Den Hellige Ånd benyttet seg av Guds bud, som var i deres hjerter, når han veiledet jødene. Den Hellige Ånd arbeider gjennom Guds ord. Han veileder ikke i et vakuum.

Gud ville være nådig mot jødenes synder og overtredelser. Dette er den nåden som de hadde i Rikets forkynnelse. (v.12).

Disse versene omhandler også jødenes omvendelse i endens tid. Da skal de alle sammen forstå, at Jesus fra Nasaret er deres Messias. Da skal de skue opp til ham som de har gjennomstunget på korset. Da skal de klage sårt over Jesus som en kvinne som klager over sin eneste sønn. (Sak.12,10).

De forskjellige slektene i Israel skal sørge hver for seg. «Og landet skal sørge, hver slekt for seg. Davids huses slekt for seg og deres kvinner for seg. Natans huses slekt for seg og deres kvinner for seg. Levis huses slekt for seg og

deres kvinner for seg selv, simeittenes slekt for seg og deres kvinner for seg.» (Sak.12,12-13).

Davids hus står for kongeslekten.

Natans hus står for profetene.

Levis hus står for prestene.

Simeittenes hus står for den opposisjonen i Israel som hadde samarbeidet med Antikrist i endens tid.

Når jødene har overgitt seg til Herren på slutten av trengselstiden, vil han for alltid være nådig mot dem og ikke mer komme deres synder i hu. (v.12). Dette har sin basis i Jesu forsonigsverk på Golgata.

Det står følgende om syndenes forlatelse i Tanach:

Gud vil ikke huske syndene mer. (Hebr.8,12).

Han har tatt dem bort. (Es.43,25).

Han har flyttet dem bort så langt som øst er fra vest. Det vil si at han har flyttet dem bort for alltid. (Salme 103,12).

Han har kastet dem i havets dyp. (Mika 7,19).

Han har tilgitt dem. (2.Mos.34,7).

De er kastet bak Guds rygg. (Es.38,17).

De er blitt gjort hvite som snø. (Es.1,18).

«Idet han sier: EN NY, har han (Gud) **dømt den første til å være GAMMEL, men det som blir gammelt og foreldet, ER NÆR VED Å BLI BORTE** (har allerede begynt å bli borte).» (v.13).

Dette betyr 3 forhold angående Mose Torah, og det var:

Den var «GAMMEL.«

Den var «FORELDET.«

Den var «NÆR VED Å BLI BORTE.»

Det greske tidsadverbet, som er brukt for «nær», er på gresk «engys».

Det har sammenheng med verbet «engiken», som betyr «å nærme seg» og «å komme nær». Når vi fører dette verbet tilbake til hebraisk, bruker man et verb som heter «karav», og det betyr «å være tilstede». (Se David Bivin og Roy Blizzard. Jrs bok: Understanding the Difficult Words of Jesus. s. 62-63.

Det er det samme med tidsadverbet «engys». Det skal ikke oversettes med «nær», men med at det «allerede er til stede». Den nye pakten var allerede til stede. Den ble opprettet på pinsefesten dag for jødene.

Dette utsagnet betyr tre ting, og det er:

Den nye pakten i Jesu blod var allerede introdusert i Israel.

Den gamle pakten var falt bort som frelsesgrunnlag, men ikke i vandringen for de messianske jødene.

Mose Torah skulle falle helt bort som helhetlig, åndelig system når nådetiden for jødene var ute.

Da jødene ikke frivillig ville gå inn i den nye pakten, grep Gud selv inn og utsatte den med 2000 år. Det skjedde i året 70.

Gud måtte ta bort Mose Torah, for de to paktene kunne ikke eksistere side ved side.

Den kristne menighet er ikke en forlengelse av Guds løfter til Israel. Den er EN HELT NY FRELSESFORSAMLING. Den kan derfor ikke bygge sitt frelsesgrunnlag på Den nye pakten i Jesu blod, som er en pakt som er opprettet med jødene.

Paulus skrev også i Ef.3,9 at denne husholdningen med menigheten hadde vært skjult fra tidsalderlige tider i Gud, og at den først nå var blitt åpenbart for de troende i den kristne forsamlingen.

Den kristne menigheten er bygget opp på apostlenes og profetenes grunnvoll, men selve hjørnesteinen er Jesus. (Ef.2,20). Den kristne menighet er ikke bygget opp på de 12 apostlenes og de gammel-testamentlige profetenes grunnvoll, for dette var en hemmelighet i Tanach og i den første tiden under Rikets forkynnelse, men dette er de apostlene og de profetene som var

i den kristne menigheten, og fremst av dem var Paulus. Han var HOVEDARKITEKTEN for den nye tiden.

En annen forskjell på den nye pakten i Jesus blod og DEN NYE ORDNINGEN, som Gud har inngått med den kristne menigheten, er det forholdet at mens den nye pakten i Jesu blod er en BETINGET PAKT, så er den ordningen, som Gud har opprettet med den kristne menighet en UBETINGET ORDNING, der både frelsen og vandringen er av bare nåde.

KAPITTEL 9

«Nå hadde vel og den første (gr.«protos») **pakt sine forskrifter for gudstjenesten og sin jordiske helligdom. For det ble laget et telt, det forreste, og i dette var både lysestaken og bordet og skuebrødene: Dette kalles Det Hellige. Og bak det annet forheng var det telt som kalles Det Aller Helligste, som hadde et røkofferalter av gull og paktens ark, som var kledd rundt om med gull, og i denne var en gullkrukke med manna og Arons stav, som hadde blomstret, og paktens tavler, og over den (nådestolen) herlighetens kjeruber, som SKYGGET OVER NÅDESTOLEN, men om disse ting skal vi ikke nå tale stykke for stykke.** (v.1-5).

Ordet «først» eller «forrest», som det blir oversatt med i dette brevet, heter på gresk «protos». Det er brukt 9 ganger i Hebreerbrevet. 9-tallet symboliser «det som skal ta slutt» eller «dom». I og med at begrepene «den første pakt» og «det forreste telt» er brukt 9 ganger, så betyr det at dette SKAL FALLE BORT. Slik gikk det også ved Jesu forsoning på Golgata. Både Den første pakten og det forreste teltet falt bort.

Den første pakten ble erstattet av Den nye pakten i Jesu blod. Det forreste teltet mistet sin betydning, for veien inn til Det Aller Helligste ble åpnet for alle de som trodde på Jesus.

I den forbindelse ble det også etablert en ny trone i Himmelen, og det var «nådens trone». (Hebr.4,16). Den hadde vært der før, men den fikk nå et nytt innhold som var basert på Jesu forsoning.

Dette betyr ikke at det ikke hadde vært nåde å få i gammel-testamentlig tid, for det har det vært i alle tidsperioder, men det betyr at nåden ble tilbudt på en ny måte- ikke på bakgrunn av gjerninger, men på bakgrunn av tro på Jesus.

Dette betyr også at nåden inn til 1000 års-riket var blitt åpnet. Dersom jødene hadde tatt imot Jesus, så hadde han opprettet Riket for dem. «For av hans fylde har vi alle fått, og det er nåde over nåde, for Torahen ble gitt ved Moses, nåden og sannheten kom med Jesus Kristus.» (Joh.1,16-17).

Vi må ikke blande sammen Guds nåde med den frien nådens tidsperiode. Den nåden, som vi har i dag, er helt fri- både med hensyn til frelsesgrunnlaget og med hensyn til vandringen. Den som ikke ser og forstår dette, har ikke forstått Paulus sin undervisning.

I Den nye pakten i Jesu blod skulle jødene fremstille sine legemer hellige for Gud ved en ytre oppfyllelse av Guds bud. I den kristne menighets tidsperiode skal vi framstille våre legemer som hellige ved hjelp av Guds nåde og miskunn. «Jeg formaner dere altså, brødre, ved GUDS MISKUNN at dere framstiller deres legemer som et levende, hellig, Gud velbehaglig offer. Dette er deres åndelige Guds-tjeneste, og skikk dere ikke lik med denne tidsalderen, men bli forvandlet ved fornyelsen av deres sinn, så dere kan prøve hva som er Guds vilje, det gode og velbehagelige og fullkomne.» (Rom.12,1-2).

I Det Hellige var både den 7-armede lysestaken, skuebrødsbordet med de 12 brødene og røkofferalteret. (v.2).

Lysestaken er et bilde på Kristus som lyser opp den jødiske menigheten.

Skuebrødsbordet med de 12 brødene hadde en dobbelt betydning:

De 12 brødene er bilde på Israels 12 stammer.

De 12 brødene er også bilde både på den åndelige mat og den legemlige mat. Alt dette kommer fra Herren.

Røkofferalteret er et bilde på jødenes bønner. Det skulle ofres forskjellige typer røkelse der. Ilden på dette alteret kom fra brennofferalteret som stod ute

i Forgården. Det skulle brenne en kontinuerlig ild på røkofferalteret.

I teksten står det at røkofferalteret stod i Det Aller Helligste (v.4)., men det er ikke korrekt slik som templet var bygd. Det var ikke det at forfatteren av Hebreerbrevet ikke visste dette, men dette var gjort helt bevisst av to grunner:

> Det gav uttrykk for den intimiteten som der var mellom Det Hellige og Det Aller Helligste. Den røkelsen, som var i Det Helligste, sivet inn gjennom en åpning øverst oppe på forhenget inn i Det Aller Helligste. Det var også en hentydning til at etter Jesu forsoning, så var forhenget mellom Det Hellige og Det Aller Helligste tatt bort, slik at de helliges bønner kunne gå rett inn i Det Aller Helligste, hvor Gud (Herrens Herlighet) befant seg.

I Det Aller Helligste var paktens ark. (v.4). Den var sentrum der. Det minnet om Guds omsorg for sitt folk, men også om folkets opprør mot Gud. Lokket på tabernaklet ble stenket med blod en gang om året. Det var på den store forsoningsdagen, Yom Kippur. Da gikk ypperstepresten inn i Det Aller Helligste med blod og stenket det over lokket på paktens ark. Det blir kalt for «nådestolen». Blodet var et bilde på Jesu blod.

Ordet «nådestolen» er brukt to ganger i N.T., og det er i Hebr.9,5 og i Rom.3,25. Blodet på «nådestolen» sikret forsoning for jødene i bare ETT ÅR OM GANGEN. Det blodet, som ble stenket på «nådestolen» i templet, måtte fornyes hvert år, og det var på den store forsoningsdagen, Yom Kippur.

Det blodet som Jesus utgjød på Golgata, var et ENGANGSOFFER- en gang for alle mennesker. «alle har syndet og fattes Guds ære, og de blir rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus, som Gud stilte til skue i hans blod, som en NÅDESTOL VED TROEN, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort, for å vise sin rettferdighet i den TID SOM NÅ ER (den frie nådens tidshusholdning), så han kunne være rettferdig og gjøre den rettferdig som har troen på Jesus.» (Rom.3,23-26).

Nede i paktens ark lå en krukke med manna. (v.4). Den skulle minne jødene om Guds store omsorg for dem i 40 år i ørkenen, men den skulle også minne dem om deres opprør mot Gud i ørkenen.

Arons stav lå også i paktens ark. (v.4). Den hadde blomstret i løpet av en natt (4.Mos.16,21). Den hadde også en dobbelt funksjon:

Den skulle minne jødene om at prestedømmet i Israel tilhørte Aron og hans sønner.

Den skulle minne jødene om at de gjorde opprør mot Gud, da de betvilte at dette prestedømmet tilhørte Aron.

Nede i paktens ark lå også de 10 bud eller de 10 ytringer. De skulle minne jødene om at dette var selve grunnloven i Mose Torah, og at dette var Guds krav til folket. Budene skulle også minne jødene om at de ofte hadde gjort opprør mot Gud, ved at de ikke greidde å oppfylle de 10 bud.

Oppe på kistelokket stod de to kjerubene. (v.5). De stod med ansiktet mot hverandre, og deres vinger berørte hverandre. De dekket over «nådestolen». Der åpenbarte Gud seg, og der talte han med ypperstepresten en gang i året. (2.Mos.25,17 og 19-22).

Det står at kjerubene «skygget over nådestolen». (v.5). Dette betyr at Mose Torah ikke kunne gi den hele sannhet om nåden. Da forhenget mellom Det Hellige og Det Aller Helligste revnet, fikk de troende jøder full adgang inn til Guds nærhet. Dette er felles for den messianske og den kristne menigheten. (Se min bok: Jødenes Konge. Bind 3, hvor jeg skriver mye om det jødiske offersystemet).

«Men da nå dette er laget således, går prestene alltid inn i det forreste telt når de utfører sin tjeneste, men i det annet telt går bare ypperstepresten inn en gang om året, ikke uten blod, som han bærer fram for seg selv og for folkets forseelser, idet Den Hellige Ånd herved gir til kjenne at veien til helligdommen (himmelen) **ennå ikke er åpenbart, så lenge det forreste telt ennå står, for dette er et**

bilde (gr.»parabole») **inntil den nåværende tid, og svarende til dette bæres det da fram både gaver og slaktoffer.** (v.6-9).

Prestene gikk flere ganger inn i Det Hellige. På røkofferalteret ofret de røkelse til Herren. Det var innviet til bønn og tilbedelse. Det var forbudt å ofre de forkjellige offer på dette alteret. Det skulle skje på brennofferalteret i forgården.

Prestene skulle også passe på at lampene i den syvarmede lysestaken alltid brant.

Det var mange forskjellige typer synder i gammel-testamentlig tid, men vi kan også dele dem i to, og det var:

«Vanvaresynder» og «Synder som var gjort med viten og vilje». De var gjort med «oppløftet hånd». (4.Mos.15,22-29). Det var ikke noe offer for disse syndene. Det mennesket, som hadde gjort en slik synd, måtte late livet.

Ved Jesu forsoning på Golgata falt også disse to typene synd bort. Jesu offer renset for alle typer synd.

(De syndene, som er omtalt som «vanvaresynder», er også nevnt Hebr.5,2).

Som vi allerede har nevnt, gikk ypperstepresten en gang i året inn i Det Aller Helligste med blodet.

Veien til himmelen var ennå ikke åpen for det store flertallet av det jødiske folket så lenge som de utelukkende satte sin lit til ofringene i templet. De var bare forbilder på det som skulle komme. De kunne ikke gi den utfrielsen som Jesu offer kunne gi.

Vi må også rekne med at forhenget mellom de to avdelingene i templet i himmelen også revnet samtidig, som dette skjedde på jorden.

De messianske jødene, som også deltok i ofringene i templet, hadde denne FRIE VEIEN direkte til Jesus. For dem var det forreste teltet smeltet sammen med det innerste teltet, og de kunne delta i ofringene helt fram til året 70 uten

at dette skadet dem, men fra dette året var NÅDETIDEN FOR JØDENE UTE. Da var det Guds plan at den kristne menigheten skulle erstatte fullt ut den messianske menigheten.

Dette betyr ikke at Gud ønsket at templet skulle bort. Han ønsket at det skulle bli stående, for i Riket for Israel skal jødene også ha en Guds-tjeneste i templet. Det blir da følgende offer:

Minneoffer over det som Jesus gjorde. (Vi minnes også Jesu forsoning i feiringen av nattverden. (1.Kor.11,23-26).
Stadfestelsesoffer over Jesu forsoning.
Underkastelsesoffer under Jesus.
Renselsesoffer for nasjonene.
Renselsesoffer for den daglige synden.

«som dog ikke makter å gjøre den FULLKOMMEN etter samvittigheten (slik at samvittigheten blir ren), **som dyrker (tjener) Gud, men som bare sammen med mat og drikke og alleslags tvetninger** (renselser eller forskjellige typer dåp), **er kjødelige** (ytre) **forskrifter, pålagt inntil tiden kom til å sette alt i sin rette skikk** (reformasjon) (gr.»diorthosis»).» (v.10).

Ordet «samvittighet», som på gresk er «synedesis», forekommer 5 ganger i Hebreerbrevet. «Samvittighet» betyr at en «vet noe sammen med seg selv». «Samvittigheten» er det dypeste laget i et menneskes sinn. Guds lover er nedlagt i alle menneskers samvittighet. Det vil si at alle mennesker kan kjenne forskjellen på det som er rett og det som er galt.(Rom.2,14-15).

De mosaiske ofringene maktet ikke å gjøre samvittigheten ren og fullkommen. «Samvittigheten» er uttrykk for det «indre mennesket». Et perfekt offer gir en perfekt samvittighet.

De mosaiske ordningene for Guds-tjenesten gjaldt inntil Golgata. Etter den tid var det meningen at de skulle AVVIKLES etter sitt gamle mønster, og

jødene skulle få et NYTT SETT av ofringer, som angikk Rikets tid.

Mat, drikke og tvetninger er kjødelige forskrifter. (v.10). Rabbinerne reknet med at det var 613 bud og forskrifter i Mose Torah. Jødene kunne ikke ete alle de dyr, fugler og fisker som var. I 3 Mosebok, 11 står det hvilke dyr, fugler og fisker jødene kunne ete, og hvilke som var forbudt å ete.

Jødene kunne drikke vann, men det var restriksjoner på bruk av vin. Aron og prestene kunne ikke drikke vin eller sterk drikke når det gikk inn i Sammenkomstens Telt, for å gjøre tjeneste. Dersom de gjorde det, måtte de dø. (3.Mos.10.9).

Det var også mange typer tvetninger eller typer dåp. Prestene for eksempel måtte ta et vannbad før de begynte sin tjeneste ved templet. Ordet «tvetning» er brukt 25 ganger i 3.Mosebok, kapitlene 11-17.

Alt dette var bare «kjødelige forskrifter» som skulle gjelde inntil at tiden for reformasjonen var kommet. Det betyr at det var YTRE ORDNINGER som ikke hadde noen frelsende effekt. De var PÅLAGT «inntil tiden kom» FOR REFORMASJON. (v.10).

«Reformasjon» betyr «forandring». Reformasjonen gikk ut på at Mose Torah ble erstattet med Den nye pakten i Jesu blod. Dette betyr ikke at alt i Mose Torah skulle falle bort. Jesus bygde mye av sin lære på Mose Torah.

Det er akkurat på dette området at mange kristne gjør den store feil i forståelsen av Guds ord. De tror at HELE MOSE TORAH falt bort ved Jesu offer, men det er ikke riktig. Jesus tok mange av de budene, som var i Mose Torah, og brukte dem i sin undervisning. Han ikke bare brukte dem, men han utvidet dem også slik at de ble enda vanskeligere å holde enn før. (Mat. 5,21-48).

En annen feil som mange kristne gjør, er at de ikke ser og forstår at jødene var forpliktet på Jesu lære under vandringen som troende. Selve frelsesgrunnlaget i Den nye pakten i Jesu blod var uten betingelser, men vandringen som troende var full av betingelser.

Slik er ikke den paulinske nådelæren. Der er alt uten betingelser- både

frelsen og vandringen. Det er ikke budene, som regulerer det kristne livet, men det er NÅDEN.

De fleste jødene ønsket/ønsker ingen forandring. De betraktet/betrakter Moses som en større profet enn Jesus. Moses hadde derimot sagt at det skulle oppstå en profet, som var STØRRE EN HAM, og som jødene måtte lyde. «En profet vil jeg (Gud) oppreise for dem av deres brødres midte, likesom deg, og jeg vil legge mine ord i hans munn, og han skal tale til dem alt jeg byder ham. Og enhver som ikke hører på mine ord, som han skal tale i mitt navn, ham vil jeg kreve til regnskap for det.» (5.Mos.18,18-19).

Den «reformasjonen», som det her er snakk om, kom dessverre ikke på den tiden som Gud hadde ønsket det. På grunn av jødenes frafall fra Jesus ble denne «reformasjonen» utsatt med ca. 2000 år, og vi fikk den kristne menighets tidsperiode som en parantes i Guds planer med Israel og jødene.

> **«Men da Kristus kom som en YPPERSTEPREST for de KOMMENDE GODER** (Den nye pakten i Jesu blod og Rikets goder), **gikk han GJENNOM det større og fullkomnere telt, som ikke er gjort med hender. Det er: Som ikke er av denne skapning, og ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod INN I HELLIGDOMMEN** (inn i himmelen) **og fant en TIDSALDERLIG FORLØSNING.»** (v.11-12).

Jesus kom «som en yppersteprest for de kommende goder». (v.11). Han introduserte det melkisediske prestedømmet. Det merkelige er at ingen av evangelistene omtalte dette prestedømmet. I Matteus 26,26-29 under nattverdsmåtidet sa Jesus at hans blod symboliserte Den nye pakten som ble utgytt for mange (i betydningen alle) til syndenes forlatelse. Det er alt som blir sagt om dette prestedømmet i de 4 evangeliene.

Vi kan derfor si at Hebreerbrevet er det 5 EVANGELIET, men det er et evangelium som både har et tilbakeskuende og et framtidig perspektiv. Det peker på den store betydningen av Jesu offer, men det forteller også jødene når og hvordan de tok feil med hensyn til Jesu forsoning.

Hebreerbrevet er derfor en bok som også angår FRAMTIDA. Den kommer til å bli EN LÆREBOK FOR JØDENE i den store trengselen. Når de leser i den, får de vite om det melkisediske prestedømmet, og hvordan de skal unngå å gjøre DEN STORE FEILEN som de gjorde i forbindelse med Jesu første komme. På slutten av trengselstiden vil de omvende seg som folk og nasjon, og da først er tiden kommet til at Jesus kan bli jødenes store ypperstepresten etter den nye ordningen, som ble innført på Golgata.

Det er to oppfatninger av hva «det større og fullkomnere telt» er (v.11)., og vi vil ta med begge vurderingene. Oppfatningene er følgende:

Dette teltet er selve himmelrommet eller firmamentet.

Teltet er Det Forreste Teltet i templet i himmelen. Begge oppfatningene er rett.

Jesus gikk med sitt offer fra jorden og gjennom alle himlene og like inn i den tredje himmel, som er Guds bolig, med sitt offer. Dette var et offer som Gud hadde velbehag i. Dette var det fullkomne offer som kunne sone synden og frelse menneskene.

På samme måten som ypperstepresten gikk fra forgården og GJENNOM Det Helligste og inn i Det Aller Helligste, gjorde Jesus det samme. (v.11). Jesus gikk GJENNOM det større og fullkomnere (komparativ form) telt, som er firmamentet eller den synlige himmel, inn i helligdommen, som er den fullkomne eller den tredje himmel.

Templet i Jerusalem var også et bilde på de to himlene. Forgården var et bilde på jorden. Det Hellige var et bilde på firmamentet. Det Aller Helligste var et bilde på den tredje himmel, som er Guds bolig.

De to himlene er beskrevet for eksempel i Fadervåret: «Fader vår du som er i himlene.» (Mat.6,9)

Når det står: «Komme ditt rike, skje din vilje, som i himmelen (entall) så og på jorden (Mat 6,10), så er himmelen her sett i motsetning til jorden.

Når ordet «himmel» er brukt i N.T, så betyr det følgende:

Himmelens utseende, været.
Atmosfæren.
Stjernehimmelen.
Guds himmel.
De tre siste «himlene» ble også renset ved Jesu forsoning.

Ved sin himmelfart gikk også Jesus gjennom Det Forreste Templet i himmelen. På samme måten som forhenget inn til Det Aller Helligste revnet på jorden i forbindelse med Jesu død, var også forhenget mellom Det Hellige og Det Aller Helligste i himmelen revnet. Han gikk like inn i helligdommen med sitt blod til Faderen som satt på sin trone der, og fant en tidsalderlig forløsning. Faderen godtok Jesu forsoning og sendte Den Hellige Ånd til den messianske forsamlingen som pant, innsegl og veileder.

Jesu himmelfart var en TRIUMFREISE for Jesus. På samme måten som Jesus foretok denne reisen skal også den kristne menigheten gjøre det samme før den siste og 70. åruken for Israel og jødene. Jesus vil føre hjem i triumf sitt legeme. (1.Tess, 4,14-18 og 1.Kor.15,51-52).

Ut fra Golgata går det TO ÅNDELIGE VEIER. Det er Rikets vei og forkynnelse, og det var den kristne menighets vei og forkynnelse. Det vil si: Rikets forkynnelse hadde allerede begynt med Johannes. «Torahen og profetene hadde sin tid inntil Johannes, fra den tid FORKYNNES EVANGELIET OM GUDS RIKE (Riket for Israel), og enhver trenger seg inn i det med makt.» (Luk.16,16).

Disse to evangelieforkynnelsene har mye felles, men de har også mye som er ulikt. Den messianske forkynnelsen er knyttet til overholdelse av Jesu Torah. I vandringen var de messianske jødene forpliktet på overholdelsen av budene i Jesu Torah.

Slik er det ikke med den kristne menigheten. Den er ikke forpliktet på

Jesu Torah i vandringen. Den er FRI i forhold til bud og forskrifter. Dette betyr ikke at vi skal leve lovløst. Dette var ikke noe emne i det hele tatt i Paulus sin undervisning. Han skrev: «Hva skal vi da si? Skal vi holde ved i synden, for at nåden kan bli dess større? Langt derifra! (det må ikke skje!) Vi som er avdød fra synden, hvorledes skulle vi enda leve i den?» (Rom.6,1-2).

Den som reiser denne problemstillingen, viser selv hvor lite han har forstått av Paulus sin undervisning. Dette er en kjødelig problemstilling som Guds folk ikke bør stille i det hele tatt. I Paulus sin undervisning er alt- både frelsen og vandringen av BARE NÅDE.

Ut fra Golgata går det bare EN MENNESKETYPE, og det er det GJENFØDTE MENNESKET, som har Den Hellige Ånd i sitt hjerte som pant og innsegl. Dette gjelder både den messianske og den kristne menigheten.

Jesus er den SISTE ADAM, men han er også det ANDRE MENNESKET. Det vil si at han avsluttet den gamle mennesketypen og begynte på nytt igjen som det andre mennesket. Det første mennesket er fortsatt Adam, men han er nå død i åndelige betydning. (Se 1.Kor.15,45- 47).

At dette offeret hadde en tidsalderlig forløsning (v.12)., betyr to ting:

Det betyr at det skjedde i en bestemt tidsalder, som var Riket for Israel.

Det betyr at det gjelder for enhver tidsalder.

Forsoningen var fullbyrdet fra verdens grunnvoll ble lagt. (Hebr.4,3).

Etter hvert forstod også apostlene at Jesus hadde funnet en «tidsalderlig forsoning». Det ordet som er brukt for «forsoning», er på gresk «lutrosis».

De forstod også etter hvert at denne forsoningen ikke bare gjaldt jødene, men at den også gjaldt hedningene. «og han er en soning for våre (jødenes) synder, dog ikke bare for våre, men og for hele verdens.» (1.Joh.2,2).

Peter skrev følgende om forsoningen og Jesu blod: «for dere vet at dere ikke med forgjengelige ting, sølv eller gull, ble løskjøpt fra deres dårlige ferd (gamle livsmønster), som var arvet (overlevert) fra fedrene, men med KRISTI

DYRE BLOD som blodet av et ulastelig og lyteløst lam.» (1.Pet.1,18-19).

Når Paulus skrev at hedningene «som før var langt borte, men nå var kommet nær til ved Kristi blod» (Ef.2,13)., så betyr det at hedningene hadde mulighet til frelse PÅ ET NYTT GRUNNLAG, og det var gjennom de ordningene som angikk den kristne menigheten. Hedningene hadde også før hatt anledning til å bli frelst, men det måtte skje ved at de tilsluttet seg jødedommen. (Vi må skille mellom de hedningene som tilhørte Riket for Israel, og de hedningene som tilhører den kristne menigheten).

> **«For så sant blodet av bukker og okser og asken av en kvige, når den sprenges på de urene, helliger til KJØDETS RENHET, hvor meget mer skal da Kristi blod, han som ved** (gjennom) (gr.«dia») **en tidsalderlig Ånd ofret seg selv, som et ulastelig offer for Gud, rense deres samvittighet fra DØDE GJERNINGER til å TJENE DEN LEVENDE GUD.»** (v.13-14).

De mosaiske ofringene var ikke uten nytte. De hadde en dobbelt effekt, og de var:

De la ET DEKKE OVER SYNDEN.

De gav legemet EN YTRE RENSELSE. Når jødene trodde på Gud, så var dette nok til å få del i frelsen.

På Golgata oppjusterte Gud frelsen for jødene, men for mange av dem ble dette til ingen nytte, for de trodde ikke på Jesus og tok ikke imot hans budskap, men alle de som trodde på ham og tok imot ham, dem gav han rett til å bli Guds barn. (Joh.1,12).

Jødenes frelse vil bli OPPJUSTERT på et senere tidspunkt. Dette vil skje på slutten av den store trengselen. Da vil de få del i den første oppstandelsen, som er de rettferdiges oppstandelse. De vil da få sine oppstandelseslegemer og bli LIK MED KRISTUS i den forstand at de ikke kan synde mer. «Dere elskede! Nå er vi GUDS BARN, og det er ENNÅ IKKE ÅPENBART hva vi skal bli.

Vi vet at når han åpenbares, skal vi BLI HAM LIKE, for vi skal se ham som han er. Og hver den som har dette håp, han renser seg selv, likesom han (Jesus) er ren.» (1.Joh.3,2-3).

Den kristne menigheten eller den nye skapningen derimot er ikke bare uten synd. Den er BLITT GJORT LIKEDANNET MED JESUS. «For dem som han forut kjente, dem har han også forut bestemt til å bli likedannet med hans Sønns bilde, for at han skulle være den førstefødte blant mange brødre.» (Rom.8,29).

Dette betyr ikke at vi skal smelte sammen med Jesus, men det betyr at vi skal få del i-fullt ut- de egenskapene som Jesus har og i den herligheten som han har. Vi utgjør et åndelig fellesskap med Jesus der han er hodet for menigheten, og vi er lemmene. (Kol.1,8).

Det er mange som mener at vi både kan være syndere og rettferdige samtidig. Dette er ikke rett. Vi er nye skapninger i Jesus Kristus, men i vårt legeme lever også kjødet som motarbeider det nye livet. Når vi taler om disse tingene, må vi tale slik som Bibelen lærer, og ikke trekke inn synsmåter fra andre disipiner.

De mosaiske offer var ingen gjennomgripende offer. De kunne bare ha en ytre effekt på legemet. De gav en etisk og ytre renselse, men det var ikke nok for Herren. Han måtte ha DET FULLKOMNE OFFERET. Dette fikk han ved Jesu offer. Han ofret seg ved hjelp av en tidsalderlig Ånd (v.14). Uttrykket «en tidsalderlig Ånd» betyr at Den Hellige Ånd gjorde dette i en bestemt tidsalder, og det var Rikets tidsalder.

Disse ytre offer kunne ikke rense samvittigheten, slik at den kunne tjene den levende Gud. Det kunne bare Jesu offer. Ved dette offer ble samvittigheten renset, slik at den ikke lenger hadde SKYLD i forhold til Gud. En kunne tjene Gud med god samvittighet. En hadde et godt forhold til Gud.

Jesu blod og dets effekt er DET VIKTIGSTE TEMAET i N.T. I de 4 evangeliene er det nevnt 3 ganger. I Hebreerbrevet er det nevnt 9 ganger. I de jødiske Skriftene er det nevnt 7 ganger. I Paulus sine Skrifter er det nevnt 9 ganger. Dette blir til sammen 26 ganger.

Det er ingen av «forfatterne» av N.T. som har hatt en større forståelse for Jesu blod og forsoningen enn Paulus. De messianske lederne lærte mye om Jesu forsoning gjennom hans brev.

I vers 14 er også Den Treenige Gud nevnt i forbindelse med Jesu offer. Dette er det eneste stedet i dette brevet at Den Treenige Gud er nevnt. JESUS bar seg selv fram som et offer for GUD ved DEN HELLIGE ÅNDS hjelp og kraft. Det var Den Hellige Ånd som både styrket ham i kampene i Getsemane, og som reiste ham opp fra de andre døde ved hans oppstandelse. Det var ikke ved egen kraft at han ble oppreist fra de døde, men Den Hellige Ånd grep inn og befridde ham fra døden. «For også Kristus led en gang for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss fram til Gud, han som led døden i kjødet, men ble levendegjort av Ånden, og i denne gikk han bort og prekte for åndene som var i varetekt.» (1.Pet.3,18-19).

Det er bare Jesu blod som kan rense samvittigheten fra døde gjerninger, slik at vi kan gjøre Guds vilje. Torahens gjerninger blir kalt for «døde gjerninger». De har ingen effekt dersom ikke menneskene kan henvise til sin tro. Den er en gave, og den er basert på Jesu forsoning.

Når vi sammenligner Jesu blod med Torahens blod, er der følgende forskjeller:

Jesu blod gir en tidsalderlig effekt. Torahens blod gir bare en begrenset effekt for en begrenset periode.

Jesu død var frivillig. Offerdyrenes blod var ufrivillige. De ble tvunget til å gi sitt liv for den ofrende.

Jesu blod tok bort synden for alltid. Dyrenes blod bare la et dekke over synden.

Jesu blod var et rent blod, for han hadde ikke synd. Dyrenes blod var ikke rent, for de hadde synd. (Dyrene blir ikke gjort ansvarlig for sin synd, for de ble lagt inn under synden for vår skyld. Det var ikke de som falt i synd, men det var menneskene. (Rom.8, 19-22).

Jesu blod kan tilgi alle typer synd- både «vanvaresynder» og «bevisste synder». Dyrenes blod kunne bare legge et dekke over «vanvaresyndene». Det kunne ikke forsone de syndene som var blitt gjort med viten og vilje.

Jesu blod gir forsoning. Dyrenes blod kunne ikke gi forsoning.

Jesu blod ble ofret en gang for alle mennesker. Dyrenes blod måtte ofres kontinuerlig.

Jesu blod kan gi den perfekte frelse. Dyrenes blod kunne ikke gi den perfekte frelsen.

Jesu blod er relatert til Den nye pakten. Dyrenes blod er relatert til Den gamle pakt.

Jesu blod renser samvittigheten. Dyrenes blod renset kjødet. Det vil si at det gav en ytre renselse.

Det var ikke bare Jesus som døde på korset. Det gjorde også alle de som er kommet til tro på ham. Dette gjelder både de hedningene som er utenom både Torahen og evangeliet, de messianske jødene og medlemmene av den kristne forsamlingen. Dette er felles for alle troende. «For jeg er ved Torahen død for Torahen, for å leve for Gud. (Paulus innså at Torahen ikke kunne frelse noen). Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, og det liv jeg lever i legemet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg. Jeg akter ikke Guds nåde for intet, for er rettferdighet å få ved Torahen, da er altså Kristus død forgjeves.» (Gal.2,19-20).

Hva som gjelder asken av den røde kvigen (v.13)., så var dette et helt spesielt offer i Israel. Dette er det eneste stedet i N.T. hvor dette offeret er omtalt. Mens de andre offerdyrene var av hankjønn, var den røde kvigen et hundyr. Den måtte være rød, uten lyte, 3 år gammel, og den måtte ikke ha båret et åk.

Fra Moses og fram til år 70 har det vært ofret 7 røde kviger. (Se Mishneh Torah, som er et verk av Moses Maimonides).

Nå leter rabbinerne etter den tiende røde kvigen i Israel. En gammel rabbinsk kommentar sier at den tiende røde kvigen vil være en FORLØPER FOR MESSIAS.

Asken av den røde kvigen, etter at den ble brent utenfor leiren, ble blandet

med vann. Denne blandingen ble kalt for «renselsens vann». Det ble brukt til å rense de jødene som hadde blitt urene med lik. De, som skulle besøke templet, måtte også rense seg med dette vannet. Gjenstandene og de som tjente i templet ble renset med dette vannet.

Det som ble til overs av innvielsesvannet, ble samlet sammen i en krukke, som ble oppbevart «utenfor den jødiske leiren». Dette var et bilde og en utfordring til jødene om at den, som ville få tak i frelsen, måtte lete etter den utenfor den offisielle jødedommen og bære Jesu vanære. (Hebr.13,13).

I år 70 ble asken av den røde kvigen gjemt sammen med mange andre gjenstander fra templet. Det er blitt gjort mange forsøk på å finne den igjen, men det har ikke lyktes til nå.

Man har også lett etter en ny rød kvige i Israel, men det har vist seg å være vanskelig å finne den. Den skal nemlig være HELT RØD. Det kan ikke være et eneste hår i kvigens pels som ikke er helt rød.

Det er av den største viktighet at jødene får tak i asken av den røde kvigen, for uten den kan jødene ikke rense det nye templet, som helt sikkert kommer til å bli bygd en gang i framtida. En kan heller ikke rense prestene og gjenstandene i det framtidige templet uten dette innvielsesvannet.

Vi skal ta med en helt spesiell historie om en av de røde kvigene. Det er Josefus som har fortalt denne historien. Straks før ødeleggelsen av templet på Herodes sin tid var ypperstepresten i ferd med å føre den røde kvigen fra templet til Oljeberget, hvor den skulle bli ofret. Da ypperstepresten nærmet seg den røde kvigen, fødte den et LAM. Dette skulle bety at Gud hadde vist jødene, at kvigen, som var et bilde på Israel, hadde gitt fødsel til lammet, som er et bilde på Messias. Dette betydde videre at Messias var kommet.

Den røde kvigen og asken var et bilde på Jesus og forsoningsverket. Det står i Mishneh Torah at kong Salomo ikke kunne forstå offeret med den røde kvigen- og hvem kan vel det?

Mishneh Torah sier at da Salomo ikke forstod dette, skrev han følgende i

Predikerens Bok. 7,23: «Alt dette har jeg prøvd med visdom. Jeg sa: Jeg vil vinne visdom, men den er ennå langt borte fra meg.» (Se Grant R. Jeffreys bok: Unveiling Mysteries of the Bible og J.R.Church bok: On the Eve of Adam).

> **«Og derfor er han MELLOMMANN** (gr.«mesites») **for en ny pakt, for at de kalte** (de troende i Tanach). **skal få den TIDSALDERLIGE ARV, som VAR LOVET, etter at en død har funnet sted til forløsning fra overtredelsene under Den første pakten.»** (v.15).

Jesus er både mellommann for Den nye pakten i Jesu blod og for den nye ordningen som den kristne menigheten har. «som og gjorde oss dugelige til å være tjenere for en ny ordning, ikke for bokstav, men for Ånd, for bokstaven slår i hjel, men Ånden gjør levende.» (2.Kor.3,6).

De fleste tror at disse to ordningene er det samme, men det er ikke riktig. Grunnen til at de blander disse to ordningene sammen, er det forholdet at de ikke ser at Gud handler med Israel og med den kristne menighet på forskjellige måter.

Den nye pakten, som Gud opprettet med jødene, er ikke operativ enda, for jødene har ikke godtatt den som folk og levning. Det vil først skje på slutten av trengselstiden.

Så vil mange si: At i og med at jødene ikke tok imot tilbudet om Den nye pakten i Jesu blod, så gikk dette løftet og denne pakten over til den kristne menigheten, men slik er det ikke, for sine kall og sine nådegaver angrer Gud ikke på (Rom.11,29). Dette er sagt til jødene. (Se min bok: Paulus Brev Til Romerne.Kapitlene.9-11).

Det, som er felles for disse to ordningene, er FRELSESGRUNNLAGET. Vi blir alle sammen frelst på grunn av Jesu blod, men i Den nye pakt i Jesu blod måtte jødene bli testet i sine liv på overholdelse av Jesu bud og Jesu fortolkning av Mose Torah. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Jesu første forkynnelse).

Den nye ordningen, som medlemmene i den kristne forsamlingen har, er en HELT FRI NÅDESPAKT, der både frelsesgrunnlaget og vandringen som

troende er av bare nåde. Den nye pakten, som jødene fikk, er ikke en fri nådespakt. Jødene måtte forplikte seg på de budene som lå i pakten.

Paulus brukte heller ikke den samme betegnelsen på disse to paktene. Den pakten som Gud opprettet med jødene, het DEN NYE PAKTEN, mens den ordningen, som Gud opprettet med den kristne menigheten, heter EN NY ORDNING. Dette skal også få oss til å forstå at det her er snakk om to forskjellige ordninger.

Det må være forskjell på de to ordningene, for den ene gir medlemmene tilhørighet til ET JORDISK RIKE, mens den andre gir medlemmene tilhørighet til ET HIMMELSK RIKE.

Det hebraiske ordet som ligger til grunn for ordet «ny», betyr både «ny» i den betydningen at den ikke hadde vært før, og den betyr «fornyet» som betyr, at den var basert på en eldre pakt, og det var Mose pakt med Gud. Dette viser oss også at Den nye pakten i Jesu blod er en pakt som er opprettet med jødene.

Den nye pakten i Jesu blod err en pakt som «VAR LOVET» jødene i Tanach. Torahen ble gitt ved Moses, men profetene så at Gud ville gi jødene en ny pakt, for jødene verken ville eller kunne holde budene i Den gamle pakten. (Jer.31,31-34 og Esek.36,24-27).

Gud holder bestandig det som han lover. Vi kan derfor også betrakte Hebreerbrevet som en bok, som på en særlig måte beskriver Guds oppfyllelse av ett av sine mange løfter til sitt eiendomsfolk, Israel. Dette gjelder løftet om Den nye pakten i Jesu blod. Jødene må gå inn i denne pakten før Gud kan oppfylle fullt de løftene, som han har gitt i de andre paktene. Alt dette vil skje på slutten av den 7-årige trengselstiden og ved inngangen til 1000 års-riket.

Det er derfor av den største viktighet at jødene går inn i den nye pakten i Jesu blod, for det vil utløse de store løftene, som der er i de andre paktene, som Gud har inngått med Israel.

Det som kjennetegner de paktene, som Gud har gjort med jødene, er følgende forhold:

Det kan være betingede og ubetingede pakter.
En pakt blir inngått mellom Gud og menneskene.
En pakt angår JORDISKE FORHOLD.

Den kristne menigheten er ikke knyttet opp mot denne pakten, for den kristne menigheten er ikke knyttet opp mot jordiske forhold, men til himmelske forhold. Den kristne menigheten har sine egne ordninger, og den er ikke basert på løfter som vi kan finne i Tanach, men den er knyttet opp mot Guds nåde og Jesu forsoningsverk.

De troende i gammel-testamentlig tidbehøvde ikke å være engstelige for at de ikke skulle få del i frelsen. Den ble sikret gjennom Jesu offer, men til tross for det så var de ofte engstelige for at de ikke fikk tak i frelsen, for de levde i en tid hvor Mose Torah gjaldt, og den gav ikke den perfekte frelsen. Den bare pekte på frelsen. «Ettersom da barnene (de messianske jødene) har del i blod og kjød, fikk også han (Jesus) i like måte del i det, for at han ved døden kunne gjøre til intet den som hadde dødens velde. Det er djevelen, og UTFRI ALLE DEM SOM AV FRYKT FOR DØDEN VAR I TRELLDOM ALL SIN LIVSTID.» (Hebr.2,14-15).

Den frelsen, som de så fram til, var ikke et liv i himmelen, men det var oppstandelsen på den siste dagen og et liv i den kommende tidsalderen, som er Riket for Israel.

> «**For hvor det er en pakt** (testamente) (gr.«diatheke») **der er det nødvendig at dens død** (Jesu død), **som har opprettet den** (pakten, testamentet), **blir godtgjort, for en pakt kommer først til å gjelde etter døden** (Jesu død), **da den aldri har kraft så lenge den lever, som opprettet den.** (v.16-17).

I profan gresk betyr ordet «diatheke» både «pakt» og «testamente». Et «testamente» er «et menneskes siste vilje». I bibelsk betydning har dette ordet bestandig betydd «pakt». I både den jødiske Tanach og i Septuaginta, som er den greske oversettelsen av Tanach, betyr dette ordet bestandig «pakt». Det er oversatt fra det hebraiske ordet «berit», som betyr «pakt».

Det er derfor GALT å oversette dette ordet med «testamente». Det ser vi både av den sammenhengen, som ordet står i, og av betydningen av ordet i Tanach og i Septuaginta.

E.W. Bullinger skrev følgende om dette i Companion Bible. s.1836: «De to paktene, som er nevnt ovenfor, viser nødvendigheten av at et dyr må bøte med livet, for at en pakt skal få sin gyldighet, og den viser den seremonien som er nødvendig mellom de to partene... Teksten her (i vers 16) har ingen ting med «testamente» eller «siste vilje» å gjøre.«

I gammel-testamentlig tid ble alle paktene inngått etter at et dyr hadde måtte bøte med livet. Slik var det med inngåelsen av Mose Torah (2.Mos.24,6-8)., og slik var det med inngåelsen av alle de paktene som Gud har inngått med sitt folk.

På hebraisk heter det ikke «å inngå en pakt», men «å skjære en pakt». Det var pakts-dyret (dyrene eller fuglene) som ble oppskåret i mindre kjøtt-stykker. «Da sa han (Gud) til ham (Abraham): Hent meg en treårsgammel kvige, og en treårsgammel gjeit og en treårsgammel vær og en turteldue og en dueunge. (Dette er 5 offer. 5 er nådens tall). Så hentet han alt dette til ham og SKAR DYRENE MIDT OVER og la det ene stykket av hvert dyr rett imot det andre, men fuglene skar han ikke over.» (1.Mos.15,9-10).

Den nye pakten i Jesu blod ble også stadfestet ved at en måtte bøte med livet, men her var det ikke dyr eller fugler, som ble ofret, men Jesu blod og Jesu liv. Dette var det FULLKOMNE OFFER. Pakten kunne ikke bli opprettet før Jesus hadde dødt og sonet for all verdens synd. (v.17).

Den nye pakten i Jesu blod er opprettet fra Guds side, men en pakt er ikke bare for en, men for to. De to partene var Jesus og jødefolket. Det var stilt ett krav til jødene, for at Den nye pakten i Jesu blod skulle kunne tre i kraft for dem, og det var at de måtte angre sine synder og tro på Jesus Messias- både som forløser, yppersteprest og konge. «Så fatt da et annet sinn og vend om, for at deres synder må bli utslettet, så husvalelsens tider (1000 års-riket) kan komme fra Herrens åsyn (åsyn står for hele personen), og han kan sende den

for dere utkårede Messias.» (Ap.gj.3,19-20).

Dersom jødene hadde tatt imot Jesus i løpet av tiden fram til år 70, så hadde Jesus kommet tilbake og opprettet Riket for dem, men som vi vet, skjedde ikke det. I stedet for opprettelsen av Riket for Israel, fikk vi den kristne menighets tid som en parantes i Guds pakter og planer med Israel.

> **«Derfor er heller ikke den første** (pakt) **blitt innvidd uten blod, for da ethvert bud etter Torahen var blitt forkynt av Moses for alt folket, tok han blodet av kalvene og bukkene tillikemed vann og skarlagenrød ull og isop og sprengte det** (vannet og blodet) **både på boka selv og på alt folket, idet han sa: Dette er den pakts blod som Gud har foreskrevet for dere. Men også teltet og alle Guds-tjenestens redskaper oversprengte han i like måte med blod.»** (v.18-21).

Alt dette er omtale i 2.Mos.24,3-8. Da Moses hadde lest opp budene i Torahen for jødene, tok han både blod, vann, skarlagenrød ull og isop og sprengte det både på boka og på folket. Han sprengte også blodet på alt som var i tabernaklet.

Disse ofringene referer seg til renselsen av de spedalske i gammel-testamentlig tid. Da skulle de, som var urene, ta 2 levende fugler, sedertre, karmosinrød ull og isop. De skulle la den ene av fuglene bli slaktet. Deretter skulle presten ta den levende fuglen sammen med sedertreet, den røde ullen, den levende fuglen og isoppen og dyppe dem i blodet av den døde fuglen over det rinnende vannet. Vannet og blodet skulle deretter bli sprengt på de spedalske 7 ganger, og deretter skulle de være rein. Den levende fuglen skulle presten slippe fri. (3.Mos.14,1-7).

Disse bildene går både på Jesu død (den døde fuglen) og Jesu oppstandelse fra de døde (den levende fuglen) og den fullkomne renselsen både for mennesker, dyr og planter. (Se min bok: Jødenes Konge. Bind 3. Kapittel: De to fuglene).

«Isop» er en plante. Den ble ofte brukt i forbindelse med renselsesoffer.

Kombinasjonen «skarlagenrød ull» og «isop» finnes bare her i vers 19 i

N.T. Begge komponentene har med renselse å gjøre. «Isop» var en plante som skulle være med på å rense synderen, mens den «skarlagenrøde ullen» var et bilde på jødenes synder. «Kom la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli kvite som snø. Om de er røde som skarlagen, skal de bli som den kvite ull.» (Es.1,18).

> «**Og NESTEN ALT blir etter Torahen renset med blod, og uten blod blir utgytt, skjer ikke forlatelse** (gr.«afesis») (som betyr «bortsendelse»).» (v.22).

Det var 6 renselsmiddel i den mosaiske Torah, og de var:

Vann,
Asken av den røde kvigen,
Ild,
Blod,
Isop og
Røkelse.

Hovedregelen i den mosaiske offertjenesten var at synden måtte bli forsonet med blodet. Når det står at «nesten alt etter Torahen blir renset med blod» (v.22)., så betyr det at det fantes noen små unntak fra denne regelen, og det var følgende:

Fattigfolk, som ikke hadde råd til å ofre dyr, fikk lov til å ofre tiendedelen av en efa (som er en målenhet) fint mel som syndoffer. (3.Mos.5,11).

Våpen, som var tatt som krigsbytte, skulle renses med både ild og vann. (4.Mos.31,22-23).

Etter Koras og folkets opprør mot Moses og Aron ble folkets synder renset med ild og røkelse. Grunnen til at det måtte skje på den måten, var at Guds straff allerede hadde begynt å virke blant folket, og det var ikke tid til å slakte et dyr til syndoffer for folket. Det var Guds nåde som viste seg nok en gang. (4.Mos.16,46-48).

Uttrykket «syndenes forlatelse» (v.22). betyr «syndenes bortsendelse». Det greske ordet «afesis» betyr «bortsendelse». Tenk at syndene er sendt bort for alltid. Det gjelder de synder som var gjort før, de som blir gjort nå, og de som blir begått i framtida.

Gud har aldri ønsket at synderne skulle gå fortapt for hans rike. Han har i alle tidshusholdninger laget til ordninger som kunne frelse menneskene. I Torahens tidshusholdning var det jødenes tro, som var en gave fra Herren, pluss oppfyllelse av Guds bud i Mose Torah som gav frelsen.

Grunnlaget for denne ordningen var Guds kjærlighet til sitt folk. Han har bestandig elsket det med en tidsalderlig kjærlighet. «Fra det fjerne har Herren åpenbart seg for meg (Israel): Ja, med tidsalderlig kjærlighet har jeg elsket deg. Derfor har jeg latt din miskunnhet mot deg vare ved.» (Jer.31,3).

Det skal komme en tid da Gud vil ta bort jødenes synder. Han gjør det på grunn av sin store nåde og for sin egen skyld, for han har lagt ned sine planer i jødefolket, og han passer på at hans planer med Israel går i oppfyllelse. «Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld (Guds nåde), og dine synder kommer jeg ikke i hu.» (Es.43,25).

Den objektive del av dette løftet ble oppfylt ved Jesu lidelse, død og oppstandelse på Golgata, men den subjektive delen av Jesu forsoning må vente til at jødene omvender seg som folk og nasjon. Det vil skje på slutten av trengselstiden.

Det hebraiske ordet for «forlatelse» eller «bortsendelse», er «kaphar». Det betyr «å dekke» eller «å forsone». Dette ordet er brukt ca. 150 ganger i Tanach.

I gammel-testamentlig tid måtte dyr «sone» synden for menneskene. Det måtte gi sitt liv for menneskenes synder. Det måtte utgyde sitt blod, for dyrets sjel (liv) lå i blodet. Når blodet rant ut av dyret, så døde dyret. Av den grunn var det også forbudt å ete blod i gammel-testamentlig tid. «Og når noen av Israels hus eller av de fremmede som bor iblant dere, eter blod, om aldri så lite, da vil jeg sette mitt åsyn mot den som eter blod, og utrydde ham av hans folk, for kjøttets sjel er i blodet, og jeg har gitt dere det på alteret (i forgården) til å gjøre soning (hebr.«kaphar») for deres sjeler, for blodet er det som gjør

soning (hebr.«kaphar»), fordi sjelen (livet) er i det.» (3.Mos.17,10-11).

> **«Det er altså nødvendig at avbildene av de himmelske ting blir renset ved dette** (ved offertjenesten), **men de himmelske ting renses selv ved bedre offer** (flertall) **enn disse.»** (v.23).

De «bedre offer», som himmelen ble renset med, var Jesu offer. Når ordet «offer» står i flertall, så betyr det at det erstatter alle de offer som hadde vært før.

Det er ikke bare menneskene, dyrene, fiskene, fuglene og plantene som trenger Jesu offer. Hele skaperverket- til og med himmelen- trenger det, for det er syndig aktivitet i lufthimmelen. Etter at Satan og de onde englene falt i synd (Es.14,12-17 og Esek.28,12-19)., ble de forvist til lufthimmelen. Det er ut ifra lufthimmelen at de i dag har sin virksomhet. «For vi har ikke kamp mot kjød og blod (det er mennesker), men mot makter, mot myndigheter, mot verdens herrer i denne tidsalderen, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.» (Ef.6,12).

Selve himmelen, som er Guds bolig, ble også forurenset av synden som oppstod ved Satans opprør. Dette er grunnen til at også himmelen, som er Guds bolig, måtte renses på samme måten som tabernaklet på jorden måtte renses ved offer og blod. Frelsesverket gjelder hele kosmos, som er det samme som hele universet.

Vi vet også at Satan fortsatt har adgang like inn til Guds trone. Han anklager de troende menneskene for Gud, men Jesus går imellom og sier at hans blod frikjenner dem. Satan har ANKLAGERETT, men han har ikke EIENDOMSRETT til de troende. Han har ingen del i dem. De er frelst og tilhører Jesus. «Så hendte det en gang at Guds sønner (englene) kom og stilte seg fram for Herren, og blant dem kom også Satan.» (Job.1,6).

> **«Og Herren sa: Simon! Simon! Se, Satan krevde** (ovenfor Gud) **å få dere** (apostlene) **i sin vold, for å sikte dere som hvete, men jeg bad for deg at din tro ikke måtte svikte (etter sviket mot Jesus), og når du engang omvender deg, da styrk dine brødre.»** (Luk.22,31-32).

I forbindelse med Jesu frelsesverk vet vi at Jesus vant seg mange jøder. Det var de barn som Faderen gav ham, på grunn av at han var villig til å dø for all verdens synd. «Jeg beder for dem. Jeg beder ikke for verden, men for dem som du har gitt meg, fordi de er dine. Alt mitt er jo ditt, og ditt er mitt, og jeg er herliggjort i dem.» (Joh.17,9-10).

«For Kristus gikk ikke inn i en helligdom som var gjort med hender og bare var et bilde av den sanne, men inn i selve himmelen, for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld, og heller ikke for at han flere ganger skulle ofre seg selv, således som ypperstepresten hvert år går inn i helligdommen med fremmed blod, ellers måtte han jo ha lidt flere ganger fra verden ble grunnlagt, men nå er han åpenbart en gang ved tidsaldrenes ende (gr. «synteleia ton aionon»), **for å bortta synden ved sitt offer.»** (v.24-26).

Jesus gikk like inn i himmelen med det endgyldige offer for våre synder. (v.24). Dette var selve HØYDEPUNKTET i en prosess der han vant en forløsning for alle mennesker.

Denne himmelen er Guds bolig. Den er ikke «gjort med menneskelige hender», men den er gjort av Gud. (v.24). På samme måten som Gud er «evig», er også hans bolig «evig». Dette betyr at både Gud og himmelen har eksistert før denne verden ble skapt. Det var ved verdens skapelse at tiden begynte for oss. Vi lever i tiden, mens Gud lever i en annen dimensjon. Han lever utenfor tiden.

Gud har verken begynnelse eller ende. Han bare er. Derfor er også en av hans titler «Yhvh», som betyr: «Jeg er den jeg er». Det betyr: «Jeg er for alltid og skal bli for alltid». Gud er alltid den samme. Hos ham er det ikke skiftende skygge, men det er lys hele tiden.

Jesus behøver ikke å gjenta dette offeret. Han ofret seg en gang for alle mennesker. Ypperstepresten i den mosaiske Guds-tjenesten måtte derimot hvert år gå inn i Det Aller Helligste. Han gikk heller ikke inn i helligdommen med sitt eget blod, men med «fremmed blod». Jesus derimot gikk inn i him-

melen med sitt eget blod. (v.25).

Synden er tatt bort en gang for alle mennesker. Det er ikke synden som er problemet lenger, men det er det forholdet at de fleste mennesker ikke vil ta imot syndenes forlatelse og komme til tro på Jesus.

Jesus kom «ved tidsaldrenes ende» (v.26). for å bortta synden. Han kom ved slutten av de forrige tidsaldere. Han kom i «tidens fylde» (Gal.4,4). Ved hans komme inntrådte en NY TIDSALDER, og det var Riket for Israel.

> **«Og likeledes som det er menneskenes lodd en gang å dø, og deretter dom, således skal og Kristus, etter å være OFRET** (gr.»prosphero») **en gang, for å bortta manges (alles) synder, annen gang åpenbare seg UTEN SYND, for å FRELSE** (gr.»soteria») **dem som venter på ham.** (v.27-28).

Det er menneskenes lodd å leve en gang, og deretter kommer dommen eller vurderingen av deres liv. Dette gjelder både troende og ikke-troende, men det er en stor og vesentlig forskjell, og det er at mens de troende blir vurdert i forhold til Jesu forsoning, blir de ufrelste dømt til et evig opphold i fortapelsen.

Det er tre ord i Hebreerbrevet som er brukt om Jesu offer, og det er «prosphero», som betyr «å ofre». Det er «prosphero» som betyr «offer». Det er «anaphero» som betyr «å ofre». Disse ordene er brukt 9 ganger i dette brevet. 9-tallet står for det som skal ta slutt og om dom. Det betyr to ting, og det er:

På grunn av at Jesus tok på seg all verdens synd, så var det en dom som var lagt på ham.

Denne dommen skulle bare skje en gang.

Det verbet som er brukt for «å vente» (v.28)., er på gresk «apekdechmai». Dette verbet betyr ikke bare «å vente», men det betyr også «å vente ivrig og intens». Dette gjelder de jødene som lever i trengselstiden på 7 år. De har vært vitne til at den kristne menigheten er blitt rykket bort før trengselen, og de

har sett endetidsbegivenhetene. Nå venter de bare på at Jesus skal komme tilbake og frelse dem og opprette Riket for dem.

Det er i den forbindelsen at jødene får DEN HELLIGE ÅND, som er pantet på, at de endelig er kommet inn i Den nye pakt i Jesu blod. «Men over Davids hus og over Jerusalems innbyggere vil jeg (Gud) utgyde NÅDENS og BØNNENS ÅND, og de skal skue opp på ham (Jesus), på meg som de har gjennomstunget, og de skal sørge over ham (Jesus) som en sørger over sin enbårne sønn og klage sårt over ham som en klager over sin førstefødte.» (Sak.12,10).

Ved sin gjenkomst, som ikke behøvde å være så langt unna, skal Jesus åpenbare seg, for å opprette Riket for Israel for jødene. Opprettelsen av Riket er betinget av at jødene som nasjon og levning tar imot ham som frelser og konge.

Vi vet at Jesus tok bort syndene for alle jødene. Når det står «mange» (v.28)., så er det i betydningen «alle». Ordet «mange» står også i kontrast til den ene som sonet synden.

Ordet «mange» referer seg også til Es.53,12, hvor det står: «Derfor vil jeg gi ham DE MANGE til del.»

Hva som gjelder forholdet mellom synd og sykdom, så var det både synden og dets følger som ble sonet på Golgata. Jesus tok også på seg jødenes sykdommer og plager. Hva som gjelder Esaias 53,4, hvor det står: «Sannelig våre SYKDOMMER har han tatt på seg,...», så står det «plager» eller «piner» i den hebraiske grunnteksten. Det er Septuaginta som har oversatt dette ordet med «sykdommer». Dette er en feil oversettelse, og den har ført til mye forvirring blant de troende. Det som vi først og fremst HAR KRAV PÅ ved Jesu forsoning, er syndenes forlatelse. Hva som gjelder sykdom, kan vi ikke gjøre krav på det, men vi kan be Gud om at han helbreder oss, og i mange tilfeller så gjør han også det.

Hva som gjelder ordet «frelse», er det på gresk «soteria». Frelsen vil være forskjellig for Israel og for den kristne menigheten. Jødene er lovet et liv i 1000 års-riket, mens den kristne menighet er lovet et liv i himmelen.

KAPITTEL 10

For da Torahen (de offer som Torahen foreskrev) **bare har en skygge** (gr.skia) **av de KOMMENDE GODER (Den nye pakt i Jesu blod), men ikke selve bildet av tingene, så kan den** (Torahen) **aldri ved de offer som de hvert år alltid på ny bærer fram, gjøre dem FULLKOMNE som kommer med dem. Ellers ville de jo ha opphørt med å bære dem fram, da de ofrende ikke lenger VILLE HA SYNDER PÅ SAMVITTIGHETEN. Men ved dem (ved ofrene) kommer hvert år EN PÅMINNELSE AV SYNDER.»** (v.1-3).

«De kommende goder» er her «de åndelige godene som Den nye pakten representerer». Her er det en sammenligning mellom Den gamle og Den nye pakten. De ofrene, som Torahen krevde, var bare skygger av det som skulle komme. Slik va det også med tabernaklet. Det var også et svakt bilde på det himmelske tabernaklet og den himmelske Guds-tjenesten.

Den gamle pakten ble erstattet med Den nye pakten i Jesu blod. Dette betyr ikke at alle budene og reglene i Mose Torah skulle falle bort. Dette gjelder også offersystemet. Det skal også være blodige ofringer i 1000- årsriket.

Ordet «samvittighet» er på gresk «synedesis» (v.2)., og det betyr «det som en vet med seg selv» eller «medviter». «Samvittigheten» er en «stemme» som Gud har lagt ned i ethvert menneske, slik at det i utgangspunktet kan vite, hva som er rett eller galt.

Ved Jesu offer vil også samvittigheten komme i et rett forhold til Gud. Når vi gjør Guds vilje, har vi ikke lenger bevisstheten om at vi har gjort noe galt.

Vi skiller mellom to typer samvittighet hos en troende, og det er:

Den som er gjenfødt, har bestandig god samvittighet overfor Gud. Dette angår det nye mennesket.

Den som er gjenfødt, kan likevel ha en dårlig samvittighet, i og med at kjødet ikke ønsker å gjøre Guds vilje. Når kjødet seirer i en kristens liv, opplever en et ubehag på det følelsesmessige plan. Dette har ingen ting med selve frelsesgrunnlaget å gjøre, men det har med vandringen å gjøre.

Den nye pakten i Jesu blod renset fullstendig samvittigheten. Det kunne ikke de gammel-testamentlige offer gjøre. Verbet «å rense» (v.2)., som på gresk er «katairo», forekommer bare to steder i N.T., og det er i Hebr.10,2 og i Johannes 15,2. I det siste Bibel-verset står det: «Hver grein på meg som ikke bærer frukt, den tar han (Gud) bort, og hver grein på meg som bærer frukt, den renser han, for at den skal bære mer frukt.»

Når de mosaiske offer ble båret fram i tabernaklet (templet), kom det «en påminnelse om synder» (v.3).. Ordet «påminnelse» er på gresk «anamnesis». Dette ordet er brukt 3 ganger i N.T., og det er Lukas 22,19, som omhandler nattverdsmåltidet og inngåelsen av Den nye pakten, 1.Kor.11,24-25, som angår det forholdet, at de kristne skal minnes Jesu død og Hebreerne 10,3.

I den frie nådens tidsperiode har vi ingen blodige ofringer. De skal komme tilbake i Rikets tid. Dette er beskrevet i Esekiel 40-46. Det er følgende offer som er beskrevet der:

Brennofferet. (Esek.40,39 og 43,24).
Syndeofferet. (Esek.40,39 og 43,19-21.
Skyldofferet. (Esek.40,39 og 46,20).
Fredsofferet. (Esek.43,27 og 46,2).
Matofferet. (Esek.44,29 og 46,5.
Drikkeofferet. (Esek.45,17).

«for det er umulig at blod av okser og bukker kan bortta synder. Derfor sier han (Jesus) idet han treder inn i verden: Offer og gaver ville du (Gud) ikke ha, men et legeme laget du for meg, brennoffer og syndoffer hadde du ikke lyst til. Da sa jeg (Jesus): Se, jeg kommer- i bokrullen er det skrevet om meg- for å gjøre, Gud, DIN VILJE.» (v.4-7).

Til tross for at de mosaiske offer ikke kunne bortta synden, så hadde de likevel sin funksjon i den mosaiske Guds-tjenesten, og det var:

De dekket over synden. (Hebr.9,7).

De var en del av Guds-tjenesten i Den gamle pakten. (Hebr.9,9).

De forberedte veien for Jesu evige forsoning og borttagelsen av all synd. (Hebr.9,12).

De gav en begrenset tilgivelse av synden. (Hebr.9,22).

De viste hvor viktig blodet var i tilgivelse av synden, for livet lå i blodet. (Esek.9,18-22).

Tiden var kommet så langt at Gud ikke ønsket flere offer for overdekkelse av synden. Han ønsket det ENDELIGE OFFERET, som var ofringen av hans egen Sønn. Jesus var villig til å underlegge seg Faderens vilje. Han var villig til å skifte ut sin høye posisjon ved Faderens høyre side og komme til oss menneskene, men for at det kunne skje, så måtte Faderen lage et legeme til Jesus.

I bokrullen i den jødiske Bibelen (Salme 40,7-9) står det ikke at Gud «laget et legeme til Jesus». (v.5). Det er en oversettelse som er gjort i Septuaginta. I den opprinnelige teksten står det at Gud «hadde boret ører på meg (Messias).» Dette betyr to ting, og det er:

Messias underkastet seg fullt ut Gud. Når en et menneske i Israel ville være slave på livstid, så laget (boret) eieren et hul i øret på vedkommende.

Gud boret opp ørene på Messias, slik at han kunne høre fullt ut det som Gud sa til ham.

Det er fullt lovlig å forandre på et utsagn i Bibelen til å bety en annen ting eller et annet forhold enn det som opprinnelig har. Dette kan bare skje under inspirasjon av Den Hellige Ånd. Dette kalles for «parafrasering av Guds ord».

Selve ordet «parafrase» kommer av to greske ordet, og det er «para» som betyr «ved siden av» og ordet «phrase», som betyr «setning». Det betyr at en legger noe ved siden av den opprinnelige teksten, som ikke står der. Det er en utvidet bruk av Guds ord, og det er Den Hellige Ånd som står bak en slik bruk av Guds ord. Dette har med inspirasjon å gjøre.

Dessuten måtte ordet «øre» bli forandret til ordet «legeme», for det har å gjøre med JESU VILLIGHET til å gjøre Guds vilje. Han kunne ikke bare gjøre Guds vilje ved å høre og å forstå hva som var Guds vilje. Han måtte også underkaste seg Guds vilje fullt ut. Dette skjedde ved at han ikledde seg et legeme, for å gjøre Guds vilje fullt ut. (Se Companion Bible. s.757).

Det verbet som er brukt for «å lage», er på gresk «katartizo». (v.5). Det betyr «å lage fullkomment».

Det er følgende interessante ting ved Jesu legeme:

Det var Gud som laget dette legemet. Han skapte ikke Messias som en del av Gud-dommen. Jesus var der på forhånd som selve Gud-dommen, men Gud måtte lage et legeme til ham, for at han kunne komme til Israel.

Dette er også grunnen til at Jesus kalte Gud for «sin Fader». (Joh.17,1 og Ef.1,3).

Jesu legeme var fullt ut hellig og uten synd. Han var skilt fra synden og syndere. Dette gjaldt både hans Gud-dommelige og menneskelige side.

Det var Den Hellige Ånd som gjorde dette mulig. Han kom over jomfru Maria med «Guds kraft og overskygget henne». (Luk.1,35).

Til vanlig kommer et menneskets «sæd» gjennom mannen, men i dette tilfellet var det «kvinnens sæd» (1.Mos.3,15). som la grunnen for dette legemet.

Det legemet, som Gud laget til Jesus, inneholdt ikke menneskelig blod, men det inneholdt «Guds blod». Det var det PERFEKTE BLODET. Det var det eneste blodet som kunne frelse. «Så gi akt på dere selv, og på hele den hjord som Den Hellige Ånd satte dere til tilsynsmenn i, for å vokte Guds menighet, som han vant seg ved SITT EGET BLOD.» (Ap.gj.20,28).

«i hvem vi har forløsningen, syndenes forlatelse, ved HANS BLOD.» (Ef.7).

Jesu legeme var bedre enn Adams legeme. Adams legeme var et perfekt menneskelig legeme, men det var ikke hellig og atskilt fra synden. Det hadde mulighet i seg til å gjøre synd. Jesus ble fristet av djevelen i 40 dager, men på grunn av at han hadde et perfekt legeme, så greidde han å motstå alle fristelsene. (Mat.4,1-11).

Dette er grunnen til at Jesus ble kalt for «DEN SISTE ADAM» (1.Kor.15,45). og DET ANDRE MENNESKET» (1.Kor.15,47). Ved sin forsonergjerning opphevet han synden som kom inn i verden ved Adams synd, og han framskaffet en ny mennesketype. Det er DET GJENFØDTE MENNESKET.

Jesu legeme var unikt. Det blir aldri skapt noe lignende legeme mer. I forbindelse med den kristne menighets bortrykkelse skal også vi få et nytt legeme som er likt med Jesu herlighetslegeme.

Dette betyr ikke at vi skal gå opp i Jesu legeme, men det betyr at vi skal ha den samme herlighet og hellighet som Jesus har. Vi skal ha en selvstendig eksistens som selvstendige mennesker i den kommende verden. (Se R.C.Brocks artikkel: Studies in Hebrews. Journal of Pauline Dispensationalism. Volume15. Number 7).

Gud hadde forordnet de forskjellige offer, men han «hadde ikke lyst til dem». (v.6). Det betyr at de ikke var fullkomne, men de var nødvendige inntil den tiden kom, da alt skulle settes i sin rette skikk.

Både Gud og Jesus så forbi selve lidelsene som Jesus måtte gjennom. De så på den fullbrakte frelsen som Jesus vant oss, og derfor så kunne det også

stå i Es.53,10 at det «behaget Herren å knuse Jesus.» Men det behaget Herren å knuse ham (Jesus). Han slo ham med sykdom (sorg, lidelse). Når hans sjel (Jesu liv) bar fram skyldofferet, skulle han se avkom og leve lenge (etter oppstandelsen), og Herrens vilje skulle ha framgang ved hans hånd (ved hele hans person).«

Når det står at «i bokrullen er det skrevet om meg» (v.7)., så går dette på hele Tanach. Jesu liv og offertjeneste er beskrevet gjennom hele Tanach. Jesu liv er beskrevet enten ved direkte utsagn eller gjennom andre personer, som var forbilder for Jesus. Hele offertjenesten i Tanach var forbilder på Jesu store offer.

Ved siden av dette er også innholdet i Tanach en beskrivelse av menneskehetens historie og utvikling. Mye av dette peker på Guds planer med menneskene og satans stadige forsøk å forpurre disse planene. Vi kan derfor si at hele innholdet i Tanach er et GEDIGENT BEVIS PÅ GUDS EKSISTENS. Han har lagt ned i sitt ord hele frelseshistorien før den skjedde. Dette er den fordelen som det profetiske ordet har. Det er frelseshistorie som er skrevet på forhånd. (1.Pet.2,19-21).

Jesus kom for «å gjøre Guds vilje» (v.6).. Dette gjentok JesuS mange ganger under sitt jordeliv. «Jesus sier til dem: Min mat er å gjøre hans vilje som har sendt meg, og å fullføre hans gjerning.«

«For jeg er kommet ned fra himmelen, ikke for å gjøre min vilje, men for å gjøre hans vilje som har sendt meg. (Joh.6,38).

For å gjøre Guds vilje fullt ut, må en være fullkommen. For å være fullkommen, må en være Gud. Dette er et utsagn som betyr, at Jesus er Gud.

Jesus gav ikke fra seg noe av sin kunnskap da han kom til Israel, men han gav fra seg sin posisjon i det høye. Det er mange teologer som mener at Jesus ikke var allvitende under sitt jordeliv. Dette er galt. Vi har mange Bibel-ord som sier det motsatte.

Ett av de Bibel-ordene, som blir brukt, for å vise at Jesus ikke hadde all

kunnskap, er Mark.13,32, hvor det står: «men hin dag eller time vet ingen, ikke engang englene i himmelen, ikke engang Sønnen, men alene (gr.»ei me») min Fader.»

De to greske ordene «ei me» skal ikke oversettes med «alene», men med «viss ikke». Betydningen blir da: «Hvis ikke Faderen vet det, så vet heller ikke Sønnen det.» Dette gir uttrykk for en full likestilling mellom Faderen og Sønnen. (Se min bok: Israel og den kristne menighet. s.242).

> **«Idet han først sier: Offer og gave og brennoffer og syndoffer ville du ikke ha og hadde du ikke lyst til- og de bæres dog fram etter Torahen- så har han** (Jesus) **deretter sagt: Se, jeg kommer for å gjøre din vilje. Han tar det første** (den mosaiske offertjenesten) **bort, for å innsette det annet (seg selv), og ved denne vilje** (Guds vilje) **er vi helliget** (fullt ut) **ved ofringen av Jesu Kristi legeme EN GANG FOR ALLE.»** (v.8-10).

Versene 8 og 9 er en repetisjon av versene 6 og 7. Dette betyr at ved å gjenta dette, så er dette et uttrykk for at dette VAR VIKTIG. Den gamle pakten ble tatt bort ved Jesu offer, men på grunn av at mange av jødene var vantro til Jesu forsonergjerning, så ble ikke Den nye pakten i Jesu blod gjennomført på dette tidspunktet i Israel. Vi vet at en pakt er for to, og for at den skal være gyldig, må begge partene godkjenne den og holde seg til den.

Alle jøder og alle hedninger har fått sin synd tatt bort ved Jesu forsonergjerning på Golgata. Dette offer var en gang for alle mennesker. Hvert menneske har KRAV på frelsen, for synden er tatt bort.

Det var Guds vilje at forsoningen skulle skje på denne måten. Han førte fram Jesus, en rettferdig for urettferdig, for å føre oss fram til Gud.» (1.Pet.3,18).

Den mosaiske offertjenesten ble tatt bort for alle jøder som indirekte grunnlag for frelsen, men til tross for det så deltok de messianske jødene i offertjenesten i templet. Det er flere grunner til at de gjorde det:

De forstod ikke at Jesu offer tok bort ofrene i den mosaiske offertjenesten. De mente at jødene måtte ha både Jesu offer og den mosaiske offertjenesten ved siden av hverandre.

De gjorde det for å tekkes jødene. De hadde ikke fullt ut fulgt påbudet om «å gå utenfor leiren og bære Jesu vanære».

De deltok i ofringene fordi dette hørte med til 1000 års-rikets tidsalder. (Paulus deltok også i ofringene av den grunnen at nådetiden for jødene ennå ikke var ute til opprettelsen av dette Riket). (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: Paulus holdt Moseloven).

Ordet «vilje», som på gresk er «thelema», blir gjentatt her i vers 10. I Hebreerbrevet er «Guds vilje» basert på Guds planer med jødene. De er basert på det profetiske ordet som vi finner i Tanach. Det står mye om det profetiske ordet i Tanach. Dette angår Guds planer med jødene og med verden.

Når vi kommer til de jødiske Skriftene i N.T., blir det profetiske ordet utvidet der. Dette gjelder både detaljer og større hendelser.

Jesus sa at når Den Hellige Ånd kom, skulle han veilede apostlene til HELE SANNHETEN. (Joh.16,13). Dette er IKKE de paulinske hemmelighetene og de paulinske sannhetene, som angår den kristne menigheten, men det er opplysninger som gjelder Riket for Israel

Dette gjelder også innholdet i Johannes Åpenbaring. Denne boka angår i SIN HELHET endetiden og opprettelsen av Riket for Israel. I motsetning til Apostlenes Gjerninger som blant annet skildrer jødenes avvisning av Jesu tilbud om opprettelsen av Riket for dem, så vil Johannes Åpenbaring ende med det resultatet at jødene ønsker å ta imot Jesus som sin frelser, Messias og konge.

Ved Guds vilje er vi alle sammen «helliget» ved Jesu offer (v.10). Det ordet som er brukt for «helliget» er på gresk «hagiazo». Det betyr «å bli satt til side for et bestemt formål» eller «å rense». Ordet «hellig» betyr dermed det samme som ordet «utvalgt».

Nå var ikke hedningene forpliktet på overholdelsen av den jødiske Torahen, men de var forpliktet ovenfor andre regler. Det er de noahkittiske lovene. Rabbinerne hadde reknet ut at dette er følgende regler:

Menneskene skulle ikke drive avgudsdyrkelse.
De skulle ikke drive Guds-bespottelse.
De skulle ikke ete skadde dyr eller deler som var skilt fra levende dyr.
De skulle ikke stjele.
De skulle ikke utføre blodskam eller seksuell umoral.
De skulle ikke myrde.
De skulle skape et rettferdig rettssystem, som skulle håndheve
de 6 første budene. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. s.270).

Ved siden av dette skulle også hedningene bære fram offer til Herren. Offertjenesten var kjent for menneskene allerede fra den første tid av.

Den første som foretok et dyreoffer, var Gud selv. Etter at Adam og Eva hadde syndet, og før Gud drev dem ut av haven, slaktet han selv et dyr for at forholdet mellom Gud og menneskene skulle bli gjenopprettet. «Og Gud Herren gjorde kjortler av skinn til Adam og hans hustru og kledde dem med.» (1.Mo3.3,21).

Etter at Kain hadde myrdet sin bror Abel, sa Gud til ham at han måtte benytte seg av den offertjenesten, som var etablert, for at forholdet til Gud kunne komme i orden igjen. «Er det ikke så at dersom du har godt i sinne, da kan du løfte opp ditt ansikt (du er frifunnet), men har du ikke godt i sinne, da ligger et syndoffer (hebr.»chata») utenfor døren (til offerstedet).. Dens (syndens) attrå står til deg, men du skal være herre over den (synden).» (1.Mos.4,17). (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: Lovgivningen i Tanach før Moseloven).

Mose Torah var en gedigen utvidelse av både de noahkittiske budene og den lovgivningen som der var før Mose Torah, men til tross for det så går de

ut på det samme. Det er ingen mennesker som kan oppfylle Guds lov til egen frelse. Når det gjelder dette står hedninger og jøder på lik linje. Vi står begge overfor Gud uten rettferdighet, og vi blir frelst ved tro på Gud (Jesus) og de ordningene som Gud har lagt ned i tidsperiodene.

Både hedninger og jøder er skyld i at Jesus måtte dø. «ja i sannhet, i denne by samlet de seg mot din hellige tjener Jesus, som du salvet, både Herodes og Pontius Pilatus med hedningene og Israels folk, for å gjøre det som din hånd og ditt råd forut hadde besluttet skulle skje.» (Ap.gj.4,27-28).

Romerne og jødene hadde ikke bestemt at dette skulle skje, men de var redskaper i Guds hånd til at dette kunne skje.

Jesus sa selv følgende om dette: «Derfor elsker Faderen meg, fordi jeg setter mitt liv til for å ta det igjen. Ingen tar det fra meg, men jeg setter det til av meg selv. Jeg har makt til å sette det til, og jeg har makt til å ta det igjen. Dette bud (budskap) fikk jeg av min Fader.» (Joh.10,17-18).

> **«Og hver prest STÅR daglig og gjør tjeneste og bærer mange ganger fram de samme offer, som dog ALDRI KAN BORTTA SYNDER, men han har frambåret et offer for synder FOR ALLTID** (gr.»eis to dienekes») **og har deretter SATT SEG ved Guds høyre hånd, og nå venter han bare på at hans fiender skal legges til skammel for hans føtter, for med ett offer har han for alltid** (gr.»eis to dienekes») **gjort dem FULLKOMNE som blir HELLIGET.»** (v.11-14).

Den gammel-testamentlige offertjenesten kunne ikke bortta synden. Den kunne bare legge et dekke over den. Jesus derimot har gitt et offer som kan bortta synden for alltid. Ett av de budskapene som både den messianske og den kristne menigheten har felles er dette: SYNDEN ER TATT BORT FOR ALLTID.

Det greske ordet som er brukt for «alltid», er på gresk «dienekes». Det betyr «for alltid». Vi skal ikke bruke ordene «aion» og «aioinios» for «alltid» eller «i evighet». De betyr «tidsalder» eller «det som hører tidsalderen til».

Jesus har ikke «for alltid» satt seg ved Faderens høyre hånd. (v.12). Dette er en gal plassering av ordene «for alltid». De skal stå i forbindelse med «ett offer for synder».

Jesus har ikke «for alltid» satt seg ved Faderens høyre hånd. Han skal bare sitte der til Faderen har lagt alle Jesu fiender til skammel for hans føtter. (v.13). Etter den tid skal Jesus komme tilbake og nedkjempe alle sine fiender ved Harmageddon. Gud skal tilintetgjøre dem på «Israels fjell».

Det er også et resultat av frelsesverket at jødenes fiender må utslettes, slik at Gud kan fullføre sine planer med Israel og med verden. Guds store plan med jødene er jødenes frelse og opprettelsen av Riket for Israel. Gud har ikke oppgitt denne planen, men på grunn av jødenes motstand mot den, måtte den bli utsatt med 2000 år.

Hva som gjelder den kristne menigheten, så skal Jesus møte den i skyen før trengselstiden setter inn. Han skal føre de frelste til himmelen. Han vil ikke at hans menighet og hans legeme skal bli ødelagt av Antikrist under trengselstiden. Vi har løfter om at han skal FRI OSS FRA den trengselstiden som skal komme. «og vente på hans Sønn fra himlene, som han oppvekte fra de døde, Jesus, han som frir oss fra (gr.»apo») den kommende vrede.» (1.Tess. 1,10).

Den messianske menigheten i endetiden skal ikke bli befridd FRA trengselstiden, men den skal bli befridd UT FRA den. «Fordi du har tatt vare på mitt ord om tålmodighet, vil jeg og fri deg ut fra (gr.»ek») den trengselens tid som skal komme over hele jorderike, for å prøve dem som bor på jorden.» (Joh.Åp.3,10).

Det er forskjell på det å bli befridd FRA, og det å bli befridd UT FRA. Det første betyr at man ikke skal inn i trengselstiden, mens det siste betyr at man skal inn i den. Disse to preposisjonene skal vise oss at vi her har å gjøre med to forskjellige menigheter og to læremessige program.

Mens prestene, som utførte den mosaiske Guds-tjenesten, STOD når de utførte denne tjenesten (v.12)., så har Jesus SATT SEG ved Guds høyre

hånd etter at han hadde utført sin tjeneste. Dette betyr at den tjenesten som prestene utførte, var en tjeneste som måtte GJENTAES hele tiden, men den tjenesten som Jesus utførte, var en tjeneste som var fullendt. Jesus er «FULLENDT I TIDSALDEREN.» (Hebr.7,28).

Mens prestene bar fram MANGE OFFER hver dag, bar Jesus fram bare ETT OFFER. Det offeret, som Jesus bar fram, erstattet alle de andre ofrene i den mosaiske Guds-tjenesten.

I den kristne menighets tidsperiode har vi ikke slike offer. Dette må få oss til å forstå at tidsperiodene er forskjellige, og at vi må lære oss å skille mellom dem. Dersom vi ikke gjør det, så bli både lesningen og praktiseringen av Guds ord et eneste rot for oss, og det har vi mer enn nok av i Guds menighet.

Det er i det hele tatt et under at mennesker kan bli vunnet for Guds rike, og at de troende kan bli styrket ved Guds ord, når vi ser det på bakgrunn av den gedigne sammenblandingen, som der er i forståelsen av Guds ord, men dette viser oss bare hvor stor Guds nåde er.

Det er først når Guds ord blir rett forstått og rett forkynt, at Den Hellige Ånd til fulle kan gjøre sin gjerning blant oss. Når dette skjer, vil kristenfolket bli styrket, og vi vil få fornyelse og vekkelse. Når ordet taper sin kraft, hva skal det da saltes med, spurte Jesus.

Det offeret som Jesus bar fram har for alltid (gr.»eis to dienekes») gjort dem FULLKOMNE som ble HELLIGET. (v.14). Disse to ordene «fullkomne» og «helliget» står i forbindelse med Jesu fullkomne frelsesverk. Dette gjelder både den messianske og den kristne menigheten.

«Men det vitner og Den Hellige Ånd for oss, for etter at han har sagt: Dette er den pakt som jeg vil opprette med dem (med jødene) **etter hine dager, så sier Herren: Jeg vil gi mine lover i deres hjerter, og jeg vil skrive dem i deres sinn, og deres synder og deres overtredelser vil jeg ikke mer komme i hu** (på grunn av Jesu forsoning).» **Men hvor det er forlatelse** (gr.»afesin»), **som betyr** (bortsendelse) **for dem, der trengs det ikke mer noe offer for synd.»** (v.15-18).

Det er Den Hellige Ånd som har vitnet dette for jødene, at han vil opprette en ny pakt med jødene. Dette referer seg til Jeremias 31,31-34. Der er det Herren som sier dette. Dette betyr at Den Hellige Ånd og Gud er den samme.

Vi vet at det har vært og fortsatt er stor diskusjon og uenighet om Treenigheten. Det burde ikke være det, for den som ikke vil anerkjenne at Gud er treenig, den kan heller ikke akseptere UNDERET og det forholdet at Gud lever i en annen dimensjon enn det som vi menneskene gjør.

Guddommen er en i tre og tre i en. I det jødiske Skriftet «Zoahr», som betyr «glansen», står det: «Ser du mysteriet med at Gud er tre? Dette kan bare oppfattes med hjelp av Den Hellige Ånd og helst med lukkede øyne.» «De lukkede øyne» gir uttrykk for at man stenger ute tankens «logikk» og underkaster seg Guds rikes logikk. Dette er to forskjellige typer logikk. (Se min bok: Guds planer med Israel og den kristne menighet. Kapittel: Jødisk og kristent syn på forholdet mellom Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd).

Før vi kan forstå og godta dette, må vi få «kristnet» vår tanke fullt ut. Vi må tenke etter de retningslinjene som Bibelen trekker opp. Bibelen regner med de såkalte «aksiomer». Det er «selvinnlysende sannheter». De behøver ikke å bli «bevist». De bare er der, for at vi skal godta dem. De utfordrer vår tro.

Når vi har fått «kristnet» vår tanke, da blir det som står i Bibelen lett for oss å godta og forstå. Da har vi bare en tanke i vårt sinn, og det er få vite og forstå så mye som mulig av Guds ord, for mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut fra Guds munn.

Gud har opprettet Den nye pakten med jødene og ikke med den kristne menighet. Det var et løfte fra Tanach om at Gud ville opprette en ny pakt med jødene. Den kan bli betraktet som:

En fornyelse av Sinai-pakten.
Den er en ny pakt (Hebr.8,13). Det greske ordet som her er brukt for ny,

er «kainos». Det betyr at den er av en «ny kvalitet». Den er altså ikke ny i den betydningen at den eller deler av den ikke har vært før. Det greske ordet for dette er «neos».

Den er grunnlagt på bedre løfter. Løftene er nedfelt i Tanach, og det største løftet var Messias forsoning av jødenes synder.

Den nye pakten i Jesu blod skulle virke slik at Guds bud ble plassert inne i hjertene og inn i sinnet (det indre mennesket) til enhver troende jøde. Dette betydde ikke at de ikke hadde den ytre Torahen, men det betydde at, i og med, at de hadde Den Hellige Ånd i sine hjerter, så tolket han Torahen for dem og hjalp dem med å både å forstå og holde budene. De behøvde ikke lenger å spørre prestene eller sine landsmenn om hva som var Herrens vilje.

Det offeret som Jesus gav jødene, behøver ikke å bli gjentatt, for det er fullkomment, men til tross for det så fortsatte de messianske jødene med å delta i offertjenesten i templet. Dette viser oss to forhold:

I vandringen som troende måtte jødene delta i offertjenesten, for i vandringen som troende måtte jødene holde budene i Jesu nye Torah, som bygde på Mose Torah. Dette viser at perioden fram til år 70 var en BETINGET NÅDESPERIODE.

Perioden fra døperen Johannes og fram til år 70 var en forsmak på Riket for Israel. I 1000 års-riket vil det også være dyreofringer i templet.

For jødene ble ikke Torahen avskaffet på Golgata, men den BLE DØMT. Jødene fortsatte med å holde deler av den, for Jesus hadde fastlagt læren under sitt jordeliv, og apostlene fortsatte med å forkynne det som Jesus hadde lært dem.

Hebreerbrevets forfatter kritiserte heller ikke de messianske jødene for at de fortsatt holdt deler av Torahen, men han forsøkte å veilede dem til en RETT FORSTÅELSE av forholdet mellom Den gamle og Den nye pakten. Dette er HOVEDINTENSJONEN med Hebreerbrevet.

Da jødene ikke ville ta imot Jesus Messias som sin yppersteprest og konge, ble konesekvensene av det at Jerusalem og templet ble ødelagt av romerne i året 70.

Det er blitt gjort mange forsøk på å bygge opp templet igjen i Jerusalem, men ingen av dem har lyktes, for Gud har bestemt at det skulle ligge nede til endetiden. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 4. Kapittel: Historiske forsøk på å bygge opp templet igjen).

Vi vet at det i framtida vil bli bygget to templer i Jerusalem, og de er:

Antikristens tempel. Den åndelige basis for Guds-tjensten der vil være basert på både jødiske og hedenske elementer.

Guds tempel. Guds-tjenesten i dette templet vil basere seg på Jesu undervisning og Den nye pakten i Jesu blod.

> «**Da vi altså, brødre, i JESU BLOD har frimodighet til å gå inn i helligdommen** (inn i Det Aller Helligste), **som han har innvidd oss en NY og LEVENDE VEI** (gr.»hodos») **til gjennom forhenget, som er hans kjød** (legeme).» (v.19-20).

På grunn av Jesu forsoning kunne nå medlemmene i den messianske forsamlingen gå direkte til Gud med sine synder og problemer. De hadde DIREKTE ADGANG til Gud. Gjennom bønn til Gud kunne de komme direkte i kontakt med Gud uten å gå veien gjennom de mosaiske offer.

De kunne også delta i Guds-tjenesten i templet i Jerusalem. Gud ønsket å forene Jesu forsoning med Guds-tjenesten i templet. De messianske jødene, som hadde en riktig forståelse av Jesu forsoning, brakte med seg Jesus inn i templet og inn i synagogene.

Vi vet at de messianske jødene gjorde dette. Apostlene deltok både i de tre daglige bønnetimene, som det var i templet, og i ofringene der. «og idet de samdrektig HVER DAG stadig søkte templet og brøt brødet hjemme, nøt de sin mat med fryd og hjertets enfold.» (Ap.gj.2,46).

> «**Men Peter og Johannes gikk sammen opp I TEMPLET ved bønnens time, som var den niende** (kl.15).» (Ap.gj.3,1).

Hva som gjelder Jakob, Jesu halvbror, vet vi at han var i templet ofte, og at han kunne be i timesvis i templet. Det som han bad om, er åpenbart. Han bad om at jødene måtte ta imot Jesus, slik at han kunne komme tilbake og opprette Riket for jødene. På grunn av sin grunnfestede karakter ble også Jakob kalt «Den rettferdige». Vi kan se fra Jakobs brev at han utfordret jødene til å vandre etter Torahen og Jesu undervisning. Dette kunne han ikke gjøre dersom han ikke selv holdt Torahen og Jesu undervisning.

Ved Jesu gjenkomst Jesus samkjøre Guds-tjenesten i det himmelske templet med Guds-tjenesten i det nye templet i 1000 års-riket. Dette er beskrevet i Esekiel 40-47. Da først kan de messianske jødene ha «frimodighet til fullt ut å gå inn i helligdommen» (v.19), for da er Guds tjenesten i templet kommet i samsvar med Guds vilje.

Til tross for Jesu forsoning måtte den messianske menigheten fortsatt legge fram sine synder for Gud og be om tilgivelse for dem. Tilgivelsen var betinget av bekjennelsen. «dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.» (1.Joh.1,9).

Dette utsagnet har ikke noe med selve frelsesgrunnlaget å gjøre, men det har med jødenes vandring å gjøre. Dersom de ikke var villige til å legge fram sine synder for Gud og be om tilgivelse for dem, kunne Gud heller ikke tilgi dem deres synder i vandringen.

Dette utsagnet angår ikke oss som hører med til den kristne menigheten. Vi har automatisk syndenes forlatelse i vandringen som troende. Dette betyr ikke at vi ikke skal legge fram våre synder og problemer for Gud, slik at den Hellige Ånd kan rense oss til å leve et helliggjort kirtsenliv, men dette er ikke noe krav i den kristne menighets tidshusholdning, for vi er frelst av nåde ved tro uten gjerninger. (Ef.2,8-9).

Ved sin forsonergjerning hadde Jesus innvidd en NY og LEVENDE VEI for jødene. (v.20). Jesus sa om seg selv: «... Jeg er VEIEN, sannheten og livet.

Ingen kommer til Faderen uten ved meg.» (Joh.14,6).

Vi kjenner igjen uttrykket «veien» i forbindelse med den messianske jødedommen. Paulus forfulgte de som «hørte til VEIEN». «og bad ham (ypperstepresten) om brev til Damakus, til synagogene der, for at, om han fant noen, som hørte VEIEN til, både menn og kvinner, han da kunne føre dem bundne til Jerusalem.» (Ap.gj.9,2).

> **«Jeg forfulgte DENNE VEIEN til døden, bandt og kastet i fengsel både menn og kvinner.»** (Ap.gj.22,4).

Både fariseerne og herodianerne innrømmet at Jesus lærte GUDS VEI. «Og de sendte sine disipler av sted til ham sammen med herodianerne og lot dem si: Mester, vi vet at du er sanndru og lærer GUDS VEI i sannhet, og ikke bryr deg om noen, for du gjør ikke forskjell på folk.» (Ap.gj.22,16).

Det ordet som er brukt for «ny» (v.20)., er her «prosphatos». Dette ordet betyr både «ny» og «nylig». Dette er en nøyaktig beskrivelse og tidsangivelse av Jesu offer. Det var både noe nytt av karakter, og det hadde skjedd for ikke så lang tid tilbake. Dersom vi regner med at Hebreerbrevet ble skrevet i året 58, så hadde dette skjedd for 26 år siden.

Jesu forsoning var ikke bare en «ny» vei, men det var også en «levende vei» (v.20). Ordet «levende» kommer av det greske verbet «zao». Dette ordet kjenner vi også igjen fra den messianske jødedommen. Johannes sa om Jesus at han var selve LIVET. «I ham var liv, og livet var menneskenes lys.» (Joh.1,4).

Jesu blod skulle «rense jødenes samvittighet fra å gjøre døde gjerninger til å tjene den LEVENDE GUD.» (Hebr.9,14).

Peter skrev at Jesus var DET LEVENDE HÅPET. «Lovet være Gud og vår Herre Jesu Kristi Fader, han som etter sin store miskunn har gjenfødt oss til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde.» (1.Pet.1,3).

Peter skrev videre at Jesus var «DEN LEVENDE STEINEN», som bygde opp de messianske jødene til «LEVENDE STEINER». «Kom til ham, den levende stein, som vel ble forkastet av mennesker, men er utvalgt og kostelig for Gud, og bli også dere (jødene) oppbygget til levende steiner til et åndelig hus

(ikke det kristne legemet), et hellig presteskap til å frambære åndelige offer, som tekkes Gud ved Jesus Kristus.» (1.Pet.2,4-5).

Her blir de messianske jødene kalt et «åndelig hus». Ordet «hus» (gr. «oikos») har to betydninger i den messianske jødedommen, og det er «templet» i Jerusalem og «den messianske forsamlingen». I de jødiske Skriftene vil ordet «hus» ha en av disse to betydningene. (Se min bok: Kristendommens Jødiske Røtter. Kapittel: Bruken av ordene «hus» og «bosted».

Paulus brukte ordet «Guds hus» 2 ganger i sine Skrifter. «men om jeg venter med å komme. At du da kan vite hvorledes en bør ferdes i GUDS HUS, som er den levende GUDS MENIGHET, sannhetens støtte og grunnvoll.» (1.Tim.3,15).

> «**Men i et stort hus** (den kristne menigheten) **er det ikke bare kar** (medlemmer) **av gull og sølv, men også kar av tre og ler, og noen til ære, andre til vannære.**» (2.Tim.2,20).

Paulus brukte vanligvis andre ord om den kristne menigheten, og det var ordene «legeme», «et nytt menneske» eller «en ny skapning».

Den kristne menighet er heller ikke «et hellig presteskap». Det er jødene som er utvalgt til Gud til å være prester i hele verden i 1000 års-riket. De skal da «frambære åndelige offer». Dette går på offertjenesten i Rikets tid.

I og med at både den messianske menigheten og den kristne menigheten har Den Hellige Ånd som frelsespant i sine hjerter, så lever både Gud, Den Hellige Ånd og Jesus i våre hjerter. «en Gud og alles Fader. Han som er over alle og gjennom alle og I ALLE.» (Ef.4,6).

> «**ta vare på den fagre skatt som er deg overgitt, ved Den Hellige Ånd, SOM BOR I OSS.**» (2.Tim.1,14).

«Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke selv, men KRISTUS LEVER I MEG, og det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, som elsket meg og gav seg selv for meg.» (Gal.2,10).

Det som skilte Det Hellige fra Det Aller Helligste, var forhenget (v.20). Dette er et bilde på JESU LEGEME. Jesus tok synden på sitt eget legeme og forsonte jødene med Gud. Da Jesu Kristi legeme ble revet i stykker i døden, revnet også forhenget mellom Det Hellige og Det Aller Helligste, slik at den messianske forsamlingen kunne gå like inn til Gud, som var i Det Aller Helligste. De gikk inn gjennom forhenget, som er et bilde på Jesu legeme og forsoningen.

> **«og da vi har en så stor prest over GUDS HUS, så la oss trede fram med sanndru hjerte i TROENS FULLE VISSHET, renset på HJERTENE FRA EN OND SAMVITTIGHET og tvettet på legemet med RENT VANN.** (v.21-22).

Her kan begrepet «Guds hus» både bety «templet i Jerusalem» og «den messianske menigheten». Etter sin forsoning på Golgata ble Jesus formelt yppersteprest etter en ny ordning. Det vil si den melkisediske ordningen hadde vært fra før verdens grunnvoll ble lagt, for visst ikke den hadde vært der, kunne ikke noe menneske ha blitt frelst. Jesus som yppersteprest for jødene er først og fremst knyttet til templet i Jerusalem og ikke til Jesu funksjon for jødene i himmelen.

Frelsen ble først lovet hele verden. «Og jeg vil sette fiendskap mellom deg (slangen) og kvinnen (Eva), mellom din ætt (sæd) og hennes ætt (sæd). Han skal knuse ditt hode, men du skal knuse hans hæl.» (1.Mos.3,15).

Dette er det første løftet som vi har i Bibelen om frelse, og det er Jesus som skal knuse Satans hode, slik at han ikke mer skal ha noen makt eller myndighet. Dette skal skje på slutten av Rikets tid, men satan skal også knuse Jesu hæl. Dette skjedde på Golgata da Jesus ble såret i hælen, da han ble spikret opp på et kors.

Denne profetien gir den første beskrivelsen av det melkisdiske prestedømmet, og det er en profeti som gjelder HELE VERDEN.

Vi finner igjen dette løftet om en frelser i Guds pakt med Abraham. «Og jeg vil velsigne dem som velsigner deg (Abraham), og den som forbanner deg,

vil jeg forbanne, og i deg (både de messianske jødene og Jesus Messias) skal alle jordens slekter (eller alle landets stammer) velsignes.» (1.Mos.12,3).

> «**Kristus kjøpte oss** (jødene) **fri fra Torahens forbannelse, idet han ble en forbannelse for oss- for det er skrevet: Forbannet er hver den som henger på et tre- for at ABRAHAMS VELSIGNELSE KUNNE KOMME OVER HEDNINGENE I KRISTUS, så vi** (både jøder og hedninger) **kunne få Ånden, som var lovet.**» (Gal.3,13-14).

På grunn av Jesu forsoning kunne de messianske jødene «trede fram for Gud med sanndrue hjerter med «TROENS FULLE VISSHET». (v.22). Under Den første pakten var det vanskelig for jødene å være helt sikre på om de var frelst eller ikke, for Mose Torah krevde mer av dem enn det som de greide å oppfylle.

De messianske jødene derimot hadde fått del i «troens fulle visshet» på grunn av at de hadde fått et nytt frelsespant i sine hjerter, og det var Den Hellige Ånd. De kunne kjenne og føle at de var frelst. De kunne være HELT SIKRE PÅ AT DE VAR FRELST.

Hebr.11,1 sier følgende om tro: «Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees.»

Det er forskjell på det «å anta en ting eller et forhold» og det «å tro». Den som ikke har tro, kan ikke behage Gud. «men uten tro er det umulig å tekkes Gud, for den som treder fram for Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham.» (Hebr.11,6).

Jakob sa det samme om troen. «Men han be i tro, uten å tvile, for den som tviler, ligner havsbølgen, som drives og kastes av vinden. For ikke må det menneske tro at han skal få noe av Herren, slik en tvesinnet mann, ustø på alle sine veier.» (Jakob.1,6-8).

Vi finner igjen den kjente kombinasjonen TRO, HÅP og KJÆRLIGHET i versene 22-24. «Men nå blir de stående disse tre, tro, håp og kjærlighet, men størst av dem er kjærligheten.» (1.Kor.13,13).

Da de messianske jødene ble frelst, skjedde det to ting, og det var:

De ble renset på hjertene fra en ond samvittighet.

De ble tvettet på legemet med rent vann (Den Hellige Ånd). (v.22).

Dette er et uttrykk for DEN TOTALE FRELSEN Og DEN TOTALE RENSELSEN. Den angår både det indre mennesket (hjertet), og det ytre mennesket (legemet).

Dette har ingen ting med vanndåpen å gjøre, for den gav ingen renselse for synden i kjødet, men den var en bønn til Gud om å få en god samvittighet ved Jesu Kristi død og oppstandelse. «Det som (arken) også nå frelser oss i sitt motbilde (Jesus). Dåpen, som ikke er avleggelse av kjødets urenhet, men en god samvittighets pakt (bønn, begjæring)(gr. eperothema) med Gud ved Jesu Kristi oppstandelse. (1.Pet.3,21).

Hva som gjelder det greske ordet «eperothema», så skal det ikke oversettes med «pakt», men med «bønn» eller «begjæring». Dette betyr at «dåpen» er ikke noen pakt med Gud på grunnlag av Jesu forsoning, men det er et ønske om å bli frelst og få en god samvittighet overfor Gud.

«Det å ha en god samvittighet ovenfor Gud», har ingen ting med gode følelser å gjøre, men det er et uttrykk for SELVE FRELSEN.

At vanndåpen hadde sin betydning i den messianske jødedommen, for den var ett av de kravene som Jesus stilte til jødene, for at de kunne bli frelst og få Den Hellige Ånd, er en helt annet sak. (Mat.28,18-20, Mark.16,15-18, Ap.gj.2,38 og 3,19).

I inneværende tidsperiode har vanndåpen ingen betydning for verken frelsen eller bevarelsen av de troende, for vi er frelst av nåde ved tro uten gjerninger. (Ef.2,8-9).

På samme måten som prestene måtte bli renset ved et bad før de begynte på sin tjeneste hver morgen, måtte også det nye presteskapet (DE MESSIANSKE JØDENE) bli renset både på hjertene fra en ond samvittighet og tvettet på legemet med rent vann. (v.22).

Dette var et løfte som jødene hadde fått i Esekiel 36,25-27, hvor det står: «Og jeg vil sprenge RENT VANN på dere, og dere skal bli rene, fra alle deres

urenheter og fra alle deres motbydelige avguder vil jeg rense dere. Jeg vil gi dere et nytt hjerte, og en ny ånd vil jeg gi inneni dere, og jeg vil ta bort steinhjertet (som var bygd på overholdelse av Mose Torah) av deres kjød (legemer) og gi dere et kjødhjerte (et levende hjerte). Min Ånd vil jeg gi inneni dere, og jeg vil gjøre at dere følger mine bud og holder mine lover og gjør etter dem.»

Vi vet at de messianske jødene er utpekt til å være prester for hele verden i 1000 års-riket. «Og dere skal være meg et kongerike av prester og et hellig folk.» (2.Mos.19,6).

> **«Men dere, dere skal kalles HERRENS PRESTER, vår Guds tjenere skal de kalle dere. Folkenes gods skal dere ete, og dere herlighet skal gå over til dere.»** (Es.61,6).

Etter Jesu forsoning på Golgata lå alt til rette for at dette kunne skje. Det er dette Peter skrev om i sitt første brev. «Kom til ham, den LEVENDE STEIN, som vel ble forkastet av mennesker (de fleste jødene), men er utvalgt og kostelig for Gud, og bli også dere oppbygget som LEVENDE STEINER til et åndelig hus (den messianske menigheten), et HELLIG PRESTESKAP til å frambære åndelige offer, som tekkes Gud ved Jesus Kristus.» (1.Peter 2,4-5).

> **«Men dere** (de messianske jødene) **er en utvalgt ætt, et kongelig presteskap, et hellig folk, et folk til eiendom, for at dere skal forkynne hans dyder som kalte dere fra mørke til sitt underfulle lys.»** (1.Pet. 2,9).

Det er ikke den kristne menigheten som er det nye presteskapet i Den nye pakten i Jesu blod, men det er DE MESSIANSKE JØDENE.

Hva som gjelder den kristne menigheten, så er vi renset på den samme måten som den messianske menigheten, men vi behøver ikke å ta vanndåpen, for å bli frelst, for vi lever i den frie nådens tidsperiode. Vi forholder oss ikke til bud og regler i frelsesspørsmål, men vi for holder oss til den frie nåden. Dette betyr ikke at vi skal leve et liv uten å bry oss om de krav og bud, som er nedlagt i vår tidsperiode, men det betyr at vi lever i EN ANNEN TIDSPERIODE enn det som de messianske jødene levde i.

«la oss holde uryggelig fast på BEKJENNELSEN av vårt håp- for han er TROFAST som gav løftet- og la oss gi akt på hverandre, så vi oppgløder hverandre til KJÆRLIGHET og GODE GJERNINGER og ikke forlater (unngår å komme sammen) **vår egen forsamling, som noen har for skikk, men formaner hverandre, og det så meget mer som dere ser DAGEN NÆRME SEG.»** (v.23-25).

Det håpet, som de messianske jødene skulle holde fast på og bekjenne, var det forholdet at Jesus var kommet som en yppersteprest for «de kommende goder», og at han hadde gått inn i Det Aller Helligste i himmelen med sitt offer. Dette er HOVEDBUDSKAPET i Hebreerbrevet.

«Ettersom vi da har så stor en yppersteprest, som er gått gjennom himlene, Jesus, Guds Sønn, så la oss HOLDE FAST PÅ BEKJENNELSEN.» (Hebr.4,14).

«Men en HOVEDSAK ved det som her sies, er dette: Vi har en sådan yppersteprest som satte seg ved høyre side av Majestetens trone i himmelen.» (Hebr.8,1).

At Gud er trofast i sine løfter gjelder både den messianske og den kristne forsamlingen. (v.23). «Ved tro fikk også Sara kraft til å grunnlegge en ætt, og det til tross for sin alder, da hun aktet ham TROFAST som gav løftet.» (Hebr.11,11).

«Han er TROFAST som har kalt dere. Han skal og gjøre det.» (1.Tess.5,24).

Det forholdet at Gud er trofast er en sannhet som gjelder i enhver tidsperiode. Det er en interdispensjonalistisk sannhet.

At de troende skal «gi akt på hverandre så vi oppgløder hverandre til kjærlighet og gode gjerninger» (v.24), er også en sannhet som gjelder til alle tider.

På Kains spørsmål til Gud om han skulle være sin brors vokter, så er svaret: «Ja.» «Da sa Herren til Kain: Hvor er Abel, din bror? Han svarte: Jeg vet ikke. Skal jeg passe på min bror?» (1.Mos.4,9).

Vi, som tror, skal passe på hverandre og ha omsorg for hverandre slik som Jesus har omsorg for oss. «og kast all deres sorg på ham!, for han har omsorg for dere.» (1.Pet.5,7).

«Derfor ta dere av hverandre, likesom og Kristus tok seg av dere til Guds ære.» (Rom.15,7).

I den messianske forsamlingen var DE GODE GJERNINGENE HELT NØDVENDIG (v.24)., for å bli bevart i frelsen. Dette gir uttrykk for menneskets egen rettferdighet. «Å gjøre gode gjerninger» betyr «å holde Jesu bud».

I den kristne forsamlingen skal vi også gjøre gode gjerninger, men ikke som en indirekte forutsetning for frelsen, men som et resultat av frelsen. Vi kaller dette for «troens gode gjerninger». «at de (de rike) skal gjøre godt, være rike på gode gjerninger, gavmilde, godgjørende.» (1.Tim.6,18).

De messianske jødene ble oppfordret til å holde seg til den messianske forsamlingen og dens lære (v.25). De skulle verken blande seg med den jødiske synagogen eller den kristne forsamlingen, for den angikk først og fremst hedningene.

Dersom de messianske jødene gikk tilbake til den jødiske synagogen, så var dette et skritt i gal retning, for da gikk de over til det mosaiske offersystemet og rabbinernes læresetninger. Det jødiske offersystemet var opphevet ved Jesu offer på Golgata, og de rabbinske læresetningene var ikke korrekte.

Dersom de gikk til den kristne forsamlingen, så var heller ikke det rett, for den angikk en annen frelsesforsamling, og den hadde fått et helt annet kall enn det som de messianske jødene hadde fått av Herren. De skulle være prester i 1000 års-riket, men den kristne menigheten skal være Guds folk i himmelen under 1000 års-rikest periode.

Dessuten er den kristne menighets periode en parantes i Guds planer med jødene og Israel.

De messianske jødene måtte holde urokkelig fast på sitt kall etter som de

så at dagen for Jesu gjenkomst nærmet seg. (v.25). I og med at forsoningen var fullbyrdet, Jesus var dratt tilbake til himmelen og Den Hellige Ånd var kommet, så var den neste begivenheten for dem Jesu gjenkomst, men det var stilt en betingelse for at Jesus kunne komme tilbake, og det var at jødene omvendte seg som folk og nasjon. (Se Ap.gj.3,19-21).

> «**For synder vi MED VILJE etter å ha lært SANNHETEN** (den messianske læren) **å kjenne, da er det ikke mere tilbake noe offer for synder, men bare en forferdelig gru for dom og en nidkjærhetens brann, som skal fortære de gjenstridige. Har noen brutt Mose Torah, da dør han uten barmhjertighet på to eller tre vitners ord. Hvor meget VERRE STRAFF tror dere den skal aktes verd, som har trådt Guds Sønn under føtter og ringeaktet PAKTENS BLOD, som han ble helliget ved og har hånet nådens Ånd.** (Det er Den Hellige Ånd som gir nåden).» (v.26-29).

Det er TO TYPER SANNHETER i N.T., og det er sannheten om den messianske menigheten og dens læremessige system, og det er sannheten om den kristne menigheten og den lære. Disse to sannhetene blir blandet sammen i forkynnelsen slik at vi ikke får to delvis atskilte og forskjellige sannheter, men en gedigen sammenblanding av disse to lærene.

Den messianske jødedommen tok sikte på å utta den messianske menigheten, som skulle/skal styre som et kongelig presteskap utover hele jorda i Rikets tid, mens kristendommen tar siket på å utta en himmelsk forsamling som skal styre hele kosmos i Rikets tid.

Jødene skal styre verden, mens vi skal styre kosmos.

Vi har store kunnskaper om jødenes styre. Hele Tanach er full av utsagn om jødenes løfter og oppgaver. De jødiske Skriftene i N.T. beskriver oppfyllelsen av en del av løftene og gir oss detaljer om dette styret.

Hva som gjelder den kristne menighets styre i Rikets tid, så kjenner vi ikke til enkelthetene i dette. Vi vet at det skal bli en HERLIGHET som langt overskrider det som jødene har fått løfter om. «og gi deres hjerte (det indre

mennesket) opplyste øyne, så dere kan forstå hvilket håp det er han har kalt dere til, og hvor RIK PÅ HERLIGHET hans arv er i de hellige.» (Ef.1,18).

«for at han i de kommende tidsaldere kunne vise sin NÅDES OVERVETTES RIKDOM I GODHET mot oss i Kristus Jesus.» (Ef.2,7).

«La deres hu står til det som er DER OPPE, ikke til det som er på jorden. Dere er jo død (syndelegemet), **og deres liv** (det nye livet) **er skjult med Kristus i Gud. Når Kristus, vårt liv, åpenbares** (for den kristne menigheten), **da skal vi ÅPENBARES MED HAM I HERLIGHET.»** (Kol.3,2-4).

Den messianske menigheten er basert på løfter og pakter. Den kristne menigheten er basert på hemmeligheter og Guds nåde. «Jeg (Paulus) mener: Kristus er blitt en tjener for de omskårne (de messianske jødene) for Guds sannhets skyld, for Å STADFESTE LØFTENE TIL FEDRENE, men hedningene skal PRISE GUD FOR MISKUNN (NÅDE), som skrevet er: Derfor vil jeg prise deg blant hedninger og lovsynge ditt navn.» (Rom.15,8-9).

Gjennom hele Hebreerbrevet blir de messianske jødene advart mot å gå tilbake til jødedommen. Dersom de gjorde det, var det ikke mer noe offer tilbake, som kunne frelse dem. (v.26). De forlot dermed Den nye pakten i Jesus blod og foraktet Jesu forsoning og gikk tilbake til det mosaiske Gudstjenesten. «La oss derfor ta oss i vare for at noen av dere skal synes å VÆRE BLITT LIGGENDE ETTER, da et løfte om å komme inn i hans kvile (i 1000 års-riket) ENNÅ ER FOR HÅNDEN. (løftet gjelder ennå)» (Hebr.4,1).

«La oss (de messianske jødene) **da gå til ham** (Jesus) **utenfor leiren** (den rabbinske læren) **og bære hans vanære.»** (Hebr.13,13).

De av de messianske jødene, som gikk tilbake til den rabbinske jødedommen og forble der, for dem var det INGEN FRELSE MER. Det var bare en «forferdelig gru for dom og en nidkjærhetens brann, som skal fortære den gjenstridige.» (v.27).

Det å gå tilbake til jødedommen blir kalt for «å synde med vilje». (v.26).

Det er dette som i evangeliene kalles «DEN TIDSALDERLIGE SYNDEN», som det ikke var tilgivelse for. Dette betyr at det ikke var tilgivelse å få for denne synden, for den er uttrykk for en TILSTAND, som er gjort på bakgrunn av et bestemt valg. (Se Matteus 12,31-32). (Se min bok: Matteus Evangeliet. Jesu Liv og lære. Kapittel 12).

Dette betyr naturligvis ikke at det ikke var syndenes forlatelse å få for jødene, når de hadde syndet. Det var syndenes forlatelse å få for dem, når de angrer sine synder og bad om syndenes forlatelse, men dette angår en BESTEMT SYND, og den var at mange jøder forkastet både Jesus og Den Hellige Ånd. Jødene så Guds store gjerninger som ble utført av Jesus, og de var vitne til at Den Hellige Ånd var kommet og utførte de samme gjerningene som Jesus og de messianske lederne hadde gjort.

Dommen blir ofte i Bibelen beskrevet som en «ILD» og en «BRANN» (v.27). Den dommen, som det her er snakk om, er dommen for Guds herlighetstrone etter Rikets tid. Alle mennesker, som går fortapt for Guds rike, skal dømmes i denne dommen. De skal stå opp i «de urettferdiges oppstandelse» og dømmes på grunnlag av sine gjerninger, og da sier det seg selv hvordan det går med disse menneskene. «Og jeg (Johannes) så de døde, små og store, stå for Gud, og bøker ble åpnet (hvor de onde gjerningene var nedskrevet) og en annen bok ble åpnet, som er Livets bok (frelsens bok), og de døde ble dømt etter det som var skrevet i bøkene, ETTER SINE GJERNINGER.» (Joh. Åp,20,12).

Alle disse menneskene skal kastes I ILDSJØEN, som er DEN ANNEN DØD. «Og døden og dødsriket (de menneskene som var der) ble kastet i ildsjøen. Dette er den annen død: Ildsjøen. Og viss ikke noen fantes oppskrevet i Livets bok, da ble han kastet i ildsjøen.» (Joh.Åp.20,14-15).

Det er bare den kristne menigheten som har hatt åndelige fordeler av at jødene forkastet Jesus. Når dette skjedde, så oppstod det en ny tidsperiode-kirkens tid. Dette er en tidsperiode som overgår alle andre tidsperioder, som har vært, med henblikk på løfter og herligheter. Ett av hovedordene som Pau-

lus brukte i sin undervisning om den kristne menigheten, var ordet «HERLIGHET».

Dersom noen brøt Mose Torah, skulle vedkommende late livet etter 2 eller 3 vitners utsagn (v.28). Dette betyr at deler av Mose Torah fremdeles var i funksjon i Israel. Det var den helt til år 70. Da grep Gud selv inn og avsluttet både den mosaiske Guds-tjensten og den messianske jødedommen.

Det var mange forhold i Mose Torah som gav dødsstraff, men det var også mange forhold som kunne rettes opp gjennom ofringer og forskjellige renselser. De av jødene som hadde «trådt Guds Sønn under føtter og ringeaktet paktens blod, som han ble helliget ved og hånet nådens Ånd.», skulle få en enda VERRE STRAFF enn de jødene som hadde brutt Mose Torah. (v.29).

Dette utsagnet betyr at det er grader av straff i ildsjøen. De av jødene, som hadde forkastet og fortsatt forkaster Jesus, vil få den STØRSTE STRAFFEN. Mottagelse eller forkastelse av Jesus er selve målestokken på hvor stor straffen ville bli. Når nådetilbudet er stort, blir straffen desto større.

Jesus sa det samme: «Men den tjener som kjente sin herres vilje, og ikke stelte til eller satte i verk det han ville, han skal få MANGE SLAG, men den som ikke kjente den (for eksempel hedningene), men gjorde det som er slag verdt, han skal få FÆRRE. Hver den som meget er gitt, av ham skal det meget kreves, og den som er meget overgitt, av ham skal dess mer fordres.» (Luk.12,47-48).

De vantroe jødene hadde begått 3 forferdelige synder, som det ikke var tilgivelse for, og disse var:

De hadde forkastet Guds Sønn. (v.29). De hadde trampet både på hans person og det budskapet som han kom med. De brydde seg ikke om verken hans person eller hans undervisning og undergjerninger.

Til tross for at tiden var kommet så langt at Messias skulle komme i henhold til de profetiske utsagn i de profetiske Skriftene, og til tross for at Jesus gjorde de spesielle messianske undergjerningene, som bare Messias kunne

gjøre, så forkastet likevel flertallet av jødene Jesus. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 4. Kapittel: De messianske undergjerningene).

Jesus bad jødene inntrengende om ikke å forkaste ham. Om jødene ikke ville tro på ham som person, så burde de ha trodd på Jesu gjerninger. De pekte på at han var utsendt av Gud. «Gjør jeg ikke min Faders gjerninger, da tro meg ikke, men gjør jeg dem (for eksempel de messianske undergjerningene), da tro gjerningene, om dere ikke tror meg, for at dere KAN SKJØNNE og FORSTÅ at Faderen er i meg og jeg i ham.» (Joh.10,37-38

Jesus advarte også de messianske jødene om at de måtte være SALTET og LYSET i Israel. Dersom de ikke var det, så ville det messianske budskapet og Jesus blir foraktet og trampet på av jødene. «Dere er landets (gr.«ge», som her betyr «landet Israel») salt, men når saltet mister sin kraft, hva skal det så saltes med? Det duger ikke lenger til noe, uten å kastes ut og tredes ned av mennesker (de verdslige jødene).» (Mat.5,13).

De hadde «ringeaktet paktens blod». (v.29). Vi vet at Jesu blod er SPESIELT. Det er UTEN SYND. Det legemet, som Gud laget til Jesus, var et legeme som var uten synd. (Hebr.10,5). Blodet har med selve livet å gjøre. Dersom det er infisert av synden, så blir selve livet ødelagt.

Både Jesus og Paulus poengterte gang på gang hvor viktig JESU BLOD var. «Jesus sa til dem: Sannelig, sannelig sier jeg dere: Dersom dere ikke eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod (tilegner seg Jesus fullt ut), har dere ikke liv i dere. Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har tidsalderlig liv, og jeg skal oppreise ham på den ytterste dag, for mitt kjød er i sannhet mat og mitt blod er i sannhet drikke.» (Joh.6,53-55).

«Så gi akt på dere selv, og på hele den hjord som Den Hellige Ånd satte dere til tilsynsmenn i, for å vokte den Guds menighet, som han vant seg VED SITT EGET BLOD.» (Ap.gj.20,28).

«som Gud stilte til skue i HANS BLOD, som en nådestol VED TROEN, for å vise sin rettferdighet, fordi han i sin langmodighet hadde båret over med de synder som før var gjort.» (Rom.3,25).

Jesu rene og ubesmittede blod er viktig for både den messianske og for den kristne menigheten. Dersom ikke Jesu blod hadde vært rent, hadde det ikke kunne ta bort synden, og vi hadde alle sammen ennå vært i våre synder.

Jesu blod er selve KJERNEN I FORSONINGEN. Ved påskemåltidet sammen med sine apostler poengterte Jesus at hans blod var selve frelsegrunnlaget i Den nye pakten, som Gud ville opprette med jødene. «For dette er mitt blod, den nye pakts blod, som utgydes for mange (i betydningen «alle») til syndenes forlatelse.» (Mat.26,28).

De av jødene, som forkastet Jesus, skilte ikke mellom Jesu blod og vanlig blod. De så ikke den store betydningen av Jesu offer.

De forstod heller den utilstrekkelige betydning og virkning som dyreofrene hadde. De kunne ikke ta bort synden, men de kunne bare legge et dekke over den.

Jødene «var helliget ved Jesu blod.» (v.29). Dette betyr ikke at alle jødene var frelst på grunn av Jesu blod, for mange av dem forkastet Jesus, men det betyr at de «var innvidd til å være Guds utvalgte folk». Jødene var utskilt fra hedningene til å være Guds folk.

Verbet «å hellige» er på gresk «hagiazo». Det betyr både «å være innviet til et bestemt formål» og «å helliggjøre» og «å rense». Dette verbet er brukt i den første betydningen her.

I Hebr.10,10 er dette verbet brukt i den andre betydningen. «og ved denne vilje er vi HELLIGET ved ofringen av Jesu Kristi legeme en gang for alle.»

De hadde «hånet nådens Ånd». (v.29). Etter at jødene hadde forkastet Gud gjennom hele den gammel-testamentlige tid, gjorde de det samme med Guds Sønn da han kom. Dette var det samme som «å håne Den Hellige Ånd», for det var ved Den Hellige Ånds kraft at Jesu utførte sine undergjerninger.

Det var også ved Den Hellige Ånds kraft at Jesus ble oppreist fra de døde.

Da Den Hellige Ånd kom i en synlig manifestasjon på pinsefestens dag, hånet også mange jøder det som skjedde, idet de sa at apostlene var «fulle av søt vin.» (Ap.gj.2,13).

De 12 apostlene og de 70 disiplene, som Jesus sendte ut til den jødiske nasjonen, var full av Den Hellige Ånd og kraft. De kunne til og med gjøre de samme undergjerninger som Jesus gjorde. Mange jøder ble også vunnet for Guds Rike ved deres forkynnelse, men mange av jødene med de åndelige lederne i fremste rekke stod imot forkynnelsen om tilbudet om Jesu gjenkomst og opprettelsen av Riket for Israel.

I forbindelse med steiningen av Stefanus, sa Jesus til de jødiske lederne at de alltid stod Den Hellige Ånd imot. «Dere hårde halser og uomskårne på hjerte og ører. Dere står alltid (gr.«aei») Den Hellige Ånd imot, som deres fedre, således også dere.» (Ap.gj.7,51).

Jødene hadde dermed stått imot både Gud, Jesus og Den Hellige Ånd, og dommen over jødene var at Gud satte dem til side og opprettet en ny frelsesforsamling, det kristne legemet, som både bestod av jøder og hedninger, men mest av de siste.

Sakarias 12,10 og Hebr. 10,29 er de eneste stedene i hele Bibelen hvor Den Hellige Ånd blir betegnet som «Nådens Ånd». Dette er også riktig, for alt det som Gud har og gir, det har også Den Hellige Ånd.

Etter Jesu forsoning på Golgata ble også Guds trone i himmelen kalt for «NÅDENS TRONE». (Hebr.4,16). Dette er det enste stedet i hele Bibelen hvor dette uttrykket forekommer. Dette betyr at den nåden, som nå ble tilbudt jødene, var basert på ET BEDRE GRUNNLAG enn den nåden som ble tilbudt jødene i gammel-testamentlig tid. Nåden er den samme hele tiden, men den nåden som ble etablert på Golgata, er basert på BEDRE LØFTER.

«Vi kjenner jo ham som har sagt: Meg hører hevnen til. Jeg vil gjengjelde, og atter: Herren skal dømme sitt folk (jødene). **Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender.»** (v.30-31).

Gud måtte straffe jødene på mange måter i gammel-testamentlig tid. Dette skjedde ved angrep fra andre nasjoner og 3 store bortføringer av folket til fremmede land. Det var bortføringene til Assyria, Babylon og Egypt.

Jesus profeterte om at Jerusalem og templet skulle ødelegges, og at jødene

skulle føres ut i EN NY LANDFLYKTIGHET. Det var en landflyktighet til hele verden. «Se, deres hus (templet i Jerusalem) skal lates der øde.» (Mat.23,38).

> «**For de dager** (år 70 etter Kristus) **skal komme over deg da dine fiender (romerne) skal kaste en voll opp mot deg og kringsette deg og trenge deg fra alle sider, og slå deg til jorden og dine barn i deg, og ikke levne stein på stein i deg, fordi du ikke kjente DIN BESØKELSESTID.**» (Luk.19,43-44).

> «**og de** (jødene) **skal falle for sverds egg og føres fangne til ALLE FOLKESLAG, og JERUSALEM SKAL LIGGE NEDTRÅTT AV HENDINGER, INNTIL HEDNINGENES TIDER ER TIL ENDE.**» (Luk.21,24).

Til tross for all denne straffen fra Gud så er ikke jødene enda villige til å omvende seg og anerkjenne Jesus fra Nasaret som jødenes Messias, frelser og konge. Jesus fra Nasaret er det ØMME PUNKTET for jødene. De kan ikke med sin beste vilje forstå at Jesus er jødenes Messias, og grunnen til det er at Gud på grunn av deres vantro har lagt et ÅNDELIG DEKKE over deres åndelige ører og øyne. Dette dekket blir først tatt bort når de omvender seg til Herren. «Men deres (jødenes) sinn er blitt forherdet, for like til denne dag blir det samme dekke liggende når de leser Den gamle pakt, uten at det blir åpenbart at det (dekket) oppheves i Kristus. Men til denne dag ligger et dekke over deres hjerte når Moses leses, men når det (hjertet) omvender seg til Herren, blir dekket tatt bort.» (Gal.3,14-16).

Gud må ennå en gang straffe jødene for at de ikke har tatt imot Jesus fra Nasaret som deres frelser, yppersteprest og konge. Det vil skje i den store trengselstiden som ligger foran oss. I denne trengselstiden, som er den værste dommen, som Gud noensinne vil føre over både jøder og hedninger, vil det være krig og forskjellige typer katastrofer overalt på jordA. Sentrum i alt dette vil være Midt-Østen og Israel

Denne dommen er både beskrevet hos de gammel-testamentlige profetene, i de synoptiske evangeliene og i Johannes Åpenbaring, kapitlene 6-19.

Profeten Jeremias kalte denne trengselsiden for «Jakobs trengsel». «Ve, stor er den dag (Herrens dag). Det er ingen som den, og en TRENGSELSTID ER DET FOR JAKOB, MEN HAN SKA BLI FRELST FRA DEN.» (Jer.30,7).

Menneskene liker ikke å høre om Guds dom. De vil heller høre om Guds kjærlighet og Guds nåde. Guds kjærlighet er bare nevnt 2 ganger i Hebreerbrevet, og det er i Hebr.1,9 og 12,6.

Dette brevet handler både om den store kjærligheten som Gud viste jødene og oss hedningene, ved at han døde på et kors på Golgata for all verdens synd og introduserte Den nye pakten i Jesus blod, men det handler også om STORE ADVARSLER til det jødiske folket om at dersom de ikke tok imot Jesus og Den nye pakten i Jesu blod, så var det ingen ting tilbake for folket enn «dom og en nidkjærhetens brann, som skulle fortære den gjenstridige.» (v.27).

«Det er forferdelig å falle i den levende Guds hender.» (v.31).

Menneskene liker ikke å høre om Guds dom og om en «evig» fortapelse i ildsjøen- borte fra Guds omsorg og Guds åsyn for alltid. De vil heller tro følgende:

At alle skal bli frelst. Når vi menneskene gjør så godt som vi kan, så vil Gud gjøre resten.

At alle religioner vil føre til Gud. Mange mener at Gud har åpenbart seg på forskjellige måter i religionene.

At synderne skal bli utslettet, og at det bare er de troende som blir frelst. «Fortapelsen» er da det samme som det «å ikke bli frelst». «Fortapelsen» betyr at man «får ikke del i Guds rike.»

Guds ord sier noe helt annet om dette, og det er det vi må holde oss til. Den som ikke vil tro Guds ord, har gjort Gud til en løgner, men Romerne 3,4 sier at Gud er ingen løgner. Det er derimot menneskene. «Langt derifra! La det stå fast at GUD ER SANNDRU, men HVERT MENNESKE ER EN LØGNER, som skrevet er: At du (Gud) må kjennes rettferdig i dine ord og vinne når du fører din sak.» (Les Romerne 3,10-18). Dette er Guds dom over det ugjenfødte mennesket).

Disse alvorlige ordene i Hebr.10,26-31 angår jødene og de messianske jødene, men de kan også bli brukt til å advare menneskene i vår tidshusholdning. Mange av dem lever i stor synd og har gjort akkurat det som jødene gjorde på Jesu tid. De tror verken på Jesus eller på Jesu forsoning.

Vi må be om vekkelse for vårt folk og for verden, for verden ligger i det onde, og Gud kommer til å dømme verden. Det som et menneske sår, skal vedkommende høste i sin tid. Den som sår i sitt kjød, skal høste det som kjødet frambringer, og det er forbannelse og fortapelse. Den som sår i sin ånd, skal høste det som Ånden ønsker å få fram, og det er frelse og evig liv. (Gal.6,7-8).

Gud skal dømme hvert menneske med en RETTFERDIG DOM. Det er bare han som kan gjøre det, for han kjenner til alle ting. Gud har overlatt dommen til Jesus, for han er en Menneskesønn. Det vil si at han er prøvd i alle ting i likhet med oss uten synd.

> **«Men kom i hu DE GAMLE DAGER** (den første tiden), **da dere, etter å ha blitt OPPLYST** (av Den Hellige Ånd), **utholdt en stor strid i lidelser, idet dere til dels ble et skuespill ved hån og trengsler, dels led med dem som hadde det således. For også med fangene hadde dere medynk med, og fant dere med glede i at deres gods ble røvet, da dere visste at dere selv hadde en BEDRE og BLIVENDE EIENDOM.»** (v.32-34).

De messianske jødene skulle se tilbake på den første tiden av deres omvendelse. De hadde blitt frelst eller «opplyst» ved at Den Hellige Ånd hadde tatt bolig i dere hjerter og var blitt selve pantet på deres frelse. Dette gav dem en enorm styrke til å fortsette kampen.

Vi husker hva som skjedde på Pinsefestens dag da Den Hellige Ånd kom. «Da ble de alle fylt med Den Hellige Ånd, og de begynte å tale med andre tunger, alt etter som Ånden gav dem å tale.» (Ap.gj.2,4).

Dette gjaldt de 12 apostlene. De hadde Den Hellige Ånd på forhånd, for Jesus hadde gitt dem den på et tidligere tidspunkt. (Joh. 20,22). Her ble de fylt med Den Hellige Ånd (Åndsfylden) og begynte å tale i andre tunger.

De messianske jødene, som er omtalt her, kom til tro på Jesus i forbindelse med apostlenes forkynnelse. «De som nå tok imot hans ord, ble døpt, og det ble på den dag (på Pinsefestens dag) lagt til omkring 3000 sjeler. (Ap. gj.2,41).

«Idet de (de messianske jødene) **lovet Gud og hadde yndest hos hele folket. Og Herren la hver dag dem som lot seg frelse til menigheten.»** (Ap.gj.2,47).

«Men mange av dem som hadde hørt ordet, kom til troen, og tallet på mennene ble omkring 5000.» (Ap.gj.4,4).

«og dess flere troende ble vunnet for Herren, men og kvinner I HOPETALL.» (Ap.gj.5,14).

«Og Guds ord hadde framgang, og tallet på disiplene i Jerusalem økte sterkt, og en stor mengde av prestene (i templet) **ble lydige mot troen.»** (Ap.gj.6,7).

De messianske jødene hadde hatt en stor trengsel på grunn av sin tro, men de hadde holdt ut, for de visste at det som de hadde på jorden, ikke var det viktigste. (v.32). De så fram til- ikke til de himmelske herligheter som Paulus omtalte- men til Jesu gjenkomst og Rikets herligheter.

Vi må huske på at nådetiden for jødene ikke var slutt ennå. De hadde ennå muligheter til å oppnå det som var lovet dem både av profetene, Jesus selv og apostlene. NÅDETIDEN TOK IKKE SLUTT FØR I ÅR70.

Det som gjorde, at de holdt ut, var at Den Hellige Ånd, som er en levende virkelighet, gav dem styrke til det.

Dessuten hadde de alt felles og holdt fast ved apostlenes lære (som er en videreføring av Jesu lære), ved fellesskapet, ved nattverden og ved bønnene. (Ap.gj.2,42-47). Alt dette gav dem styrke til å holde ut i de lidelsene og de forfølgelsene som de ble utsatt for.

Når de tenkte tilbake på «de gamle dager» (v.32), fikk de styrke til å fortsette i den kampen som de hadde.

Når det står at de messianske jødene «utholdt en stor strid i lidelser (v.32)., så var det de mange forfølgelsene som den messianske menigheten hadde blitt utsatt for den først tiden. Paulus hadde selv deltatt i denne forfølgelse. Han hatet både Jesus og de messianske jødene, og han var fast bestemt på å utrydde den messianske menigheten. Han trodde at han gjorde Gud en velgjerning, når han forfulgte og var med på å drepe de messianske jødene. (Se Ap.gj.8,3; 9,1-2; 22,4-5; og 26,10-11).

Denne forfølgelsen blir videre beskrevet på følgende måte: «De ble til et skuespill ved hån og trengsler.» Og de som unngikk lidelsene, «led med dem som hadde det således.» (v.33).

De vantroe jødene hatet de messianske jødene. Slik har det vært fra den første tid av. Den som er født av kjødet (den naturlige fødselen), hater den som er født av Ånden (den nye fødselen). «Men likesom den gang han som var født etter kjødet (Esau), forfulgte ham som (Jakob) var født etter Ånden, således og nå.» (Gal.4,29).

De vantroe jødene hatet også Jesus. De beskyldte ham både for at han var født på en illegitim måte- at han var født i hor, og at han var besatt av en demon og for blasfemi. «Dere (de vantroe jødene) gjør deres fars (satans) gjerninger. De sa til ham: Vi er ikke avlet i hor (slik som du er). Vi har en far, Gud.» (Joh.8,41).

«Jødene svarte ham: Sier vi ikke med rette at du er en samaritan og er besatt.» (Joh.8,48).

«Jødene svarte ham: For noen god gjerninger steiner vi deg ikke, men for Guds-bespottelse, og fordi du som er et menneske, gjør deg selv til Gud.» (Joh.10,33).

De messianske jødene hadde «medynk med fangene» (v.34). Hva som gjelder dette utsagnet, så varierer grunntekstene. Textus Receptus sier at de hadde medynk med «mine lenker». Teksten til Westcott og Hort sier at de hadde «medynk med fangene.»

Det er grunnteksten i Textus Receptus som er den rette grunnteksten. Grunnen til at Westcott og Hort har forandret på dette, kan være det faktum at de ikke har ønsket at Paulus skulle være forfatteren til Hebreerbrevet. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 3, hvor jeg skriver mye om de forskjellige grunntekstene).

De messianske jødene så «MED GLEDE på at deres gods ble røvet, for de visste at de hadde en «BEDRE og BLIVENDE EIENDOM» i Riket for Israel. (v.34).

De gav med glede avkall på sine jordiske eiendommer. Her blir deres gods og deres eiendommer satt opp mot alle de herlighetene som de skulle oppnå, når Riket var kommet. Denne eiendommen ble oppbevart for dem i himmelen inntil Jesu gjenkomst. Jesu gjenkomst skulle utløse store- både åndelige og materielle rikdommer for dem.

Det er dette Peter skrev om i sitt første brev. «til en uforgjengelig og usmittet og uvisnelig arv, som er GJEMT I HIMLENE FOR DERE.» (1.Pet.1,4).

«Og når Overhyrden åpenbares, skal dere få ÆRENS UVISNELIGE KRANS.» (1.Pet.5,4).

Dette angår 1000 års-rikets herligheter, og ikke de herlighetene som den kristne menigheten er blitt lovet. De angår HIMMELESKE FORHOLD, mens løftene til de messianske jødene angår JORDISKE FORHOLD.

På grunn av erstatningsteologiens HERJINGER med den kristne menigheten gjennom 2000 år, ser ikke storparten av kristenfolket dette. De greier ikke å skille ut det som Gud har lovet jødene og Israel, og med det som Gud har lovet den kristne menigheten. Mye av den forkynnelsen, som vi hører i dag, har ingen basis i den bibelske virkeligheten. Kirken har for lengst tapt det jødiske aspektet i sin forkynnelse, og store deler av kristenfolket følger apatisk etter.

Dersom vi skal få dette på riktig plass, må vi lære oss til å fordele Skriftene på en rett måte. (2.Tim.2,15). Vi må skille mellom de jødiske Skriftene i N.T.

og de Skriftene som Paulus skrev til den kristne menigheten.

> **«Kast derfor ikke bort deres frimodighet, som har stor lønn. For dere trenger til tålmod, for at dere, når dere HAR GJORT GUDS VILJE** (holdt Jesu bud)**, kan oppnå det som er lovet.»** (v.35-36).

På grunn av «den store eiendommen» som Gud har bevart i himmelen for de messianske jødene, så var det viktig at de ikke kastet bort sin frimodighet, for den hadde stor lønn.(v.35).

«Den store lønnen», (v.35). som det her er snakk om, er «den bedre og blivende eiendommen». (v.34), som Gud har oppbevart for dem i himmelen. Det som kjennetegner denne eiendommen, er blant annet:

Den var bedre enn de eiendommene som de hadde på jorda.

Den var en levende eiendom. Den kunne ikke forgå slik som de jordiske eiendommene kunne.

De messianske jødene bygde sin frelse på Den nye pakten i Jesu blod.

De messianske jødene skulle få del i en «bedre oppstandelse».

De messianske jødene skulle være konger og prester ut over hele jorda i Rikets tid.

De messianske jødene skulle ha de største posisjonene i Rikets tid. Hedningene skulle underkaste seg jødene og komme med sine rikdommer til Israel.

I Rikets tid vil jødene være de som styrer verden sammen med Jesus.

De messianske jødene skulle «oppnå det som var lovet, først etter at de hadde gjort Guds vilje». (v.36). Dette betyr at de måtte etterfølge Jesu lære. Den la vekt både på gode gjerninger og på Guds nåde.

Jakob skrev i sitt brev at tålmodigheten og prøvelsene førte til «FULLKOMMEN GJERNING». «Akt det for bare glede, mine brødre, når dere kommer i alle slags fristelser, da dere vet at prøvelsen av deres tro virker tålmodighet, men tålmodigheten må føre til FULLKOMMEN GJERNING, for at dere kan være FULLKOMNE og HELE og IKKE MANGLE NOE.» (Jak.1,2-4).

I den paulinske læren skal ikke tålmodigheten føre til at vi gjør gode og

riktige gjerninger, for Guds nåde dekker oss i vandringen som troende, men den skal føre til et PRØVET SINN og HÅP. «Ja, ikke bare det, men vi roser oss også over våre trengsler, for vi vet at trengselen virker tålmodighet, og tålmodighet et PRØVET SINN, og det prøvede sinn HÅP, og håpet (ikke gjerningene) gjør ikke til skamme, for Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd, som er oss gitt.» (Rom.5,3-5).

Mens Jakob la vekt på at det var de gode gjerningene, som la grunnlaget for oppfyllelse av løftene, lærte Paulus i sine brev til den kristne menigheten at det var det kristne håpet, som var grunnlaget for vår frelse. Håpet «gjør ikke til skamme».

«Håpet» er en del av vår frelse. «Men nå (i denne tiden) **blir de stående** (de skal ikke rokkes) **disse TRO, HÅP og KJÆRLIGHET, men største av dem er kjærligheten.»** (1.Kor.13,13).

Alt dette er en gave fra Gud som er gitt oss av bare nåde- ikke ved gjerninger.

Jeg håper at vi alle sammen kan se og forstå at det er forskjell på den messianske jødedommen og den kristne menigheten med hensyn til frelsen. I begge trossystemene er det Guds nåde, som frelser menneskene, men i vandringen som troende ble det stilt krav til jødene, for at de både kunne bli frelst og kunne bli bevart i Guds nåde. De måtte etterfølge deler av Mose Torah og Jesu nye Torah i vandringen som troende.

Slik er det ikke i vår tidshusholdning. Det blir ikke stilt noen krav for at vi skal bli bevart som troende i vandringen. Guds nåde dekker både vår frelse og vår vandring. Det er dette som er det spesielle med Paulus sin undervisning, og som skiller den fra den messianske jødedommen.

Mange av kristenfolket har ikke forstått den frigjørende læren som Paulus kom med, for de blander den sammen med Rikets forkynnelse.

Mange av kristenfolket lever sitt kristenliv i Romerne 7,18-25. De har mer omsorg for kjødet enn for at det nye livet skal få vokse fram. De tror at de skal bruke Torahen til å minske kjødets gjerninger i sine liv, men Torahen bare eg-

ger de syndige lyster og begjæringer, slik at kjødet vokser ved det.

Vi må leve våre liv i Romerne 8. Der står det blant annet: «Så er det da ingen fordømmelse for den som er i Kristus Jesus, for Livets Ånds lov (De Hellige Ånd) har i Kristus Jesus FRIGJORT MEG FRA SYNDENS og DØDENS LOV (Mose Torah som indirekte grunnlag for frelsen).» (Rom.8,1-2).

> **«Men dere er ikke i kjødet, men i Ånden, såfremt Guds Ånd bor i dere, men HAR NOEN IKKE KRISTI ÅND, DA HØRER HAN IKKE HAM TIL.»** (Rom.8,9).

I luthersk teologi er det mye snakk om at vi må «drukne kjødet (den gamle Adam) daglig ved anger og bot. Dette er rett, men det store spørsmålet er: Bruker vi Torahen eller Den Hellige Ånd i dette arbeidet? Dersom vi bruker Torahen, så bare vokser kjødet i oss, og det nye mennesket får ikke den næring det skal ha. Kjødet elsker Torahen.

Dersom vi bruker Ånden i dette arbeidet, så minsker kjødet, og det nye livet vokser. Det ene er avhengig av det andre. Dersom vi vil ha seier og vokster i vårt kristenliv, må dette utelukkende skje ved at Ånden tar bort den synden, som der er i kjødet. «Men jeg (Paulus) sier: Vandre i Ånden, så skal dere ikke fullbyrde kjødets begjæring. For kjødet begjærer mot Ånden, og Ånden imot Kjødet. De står hverandre imot, så dere ikke skal gjøre det dere vil.» (Gal.5,16-17).

Vi kan ikke få bort kjødets begjæringer fullt ut, men vi kan begrense dem, slik at de bestandig er den tapende parten i denne kampen, men vi må bruke «Åndens sverd» i denne kampen og ikke Torahen.

«Men de som hører Kristus Jesus til, har korsfestet kjødet med dets lyster og begjæringer. (Gal.5,24). (Dette skjedde ved Jesu død på Golgata).

Vi skal «døde» kjødet som er i våre legemer. Vi skal gjøre det ved hjelp av Den Hellige Ånd. Det er den eneste måten å bli kvitt kjødet på. «for dersom dere lever etter kjødet, skal dere dø (på det åndelige området), men dersom dere døder kjødets gjerninger ved Ånden, da skal dere leve.» (Rom.8,13).

Det, som vi har berørt ovenfor, kaller vi for «HELLIGGJØRELSEN». Der-

som vi ikler oss Jesus Kristus og benytter oss av hans frelsesverk, så begrenser vi kjødets innflytelse i våre liv. «men ikle dere den Herre Jesus Kristus, og bær ikke således omsorg for kjødet at det vekkes begjærligheter.» (Rom.13,14).

> «**For ennå er det bare så KORT EN STUND, så kommer han som komme skal, og han skal IKKE DRYGE, men den rettferdige ved TRO SKAL HAN LEVE, og dersom han unndrager seg, har min sjel** (Jesus selv) **ikke lyst til ham. Men vi er ikke av dem som unndrager oss til fortapelse. Vi er av dem som tror til sjelens frelse.**» (v.37-39).

De messianske jødene ventet på Jesu gjenkomst. Når de messianske Skriftene stadig vekk hevdet, at Jesus skulle komme snart tilbake, så var det under den forutsetningen av at jødene som folk og nasjon ville ta imot ham.

Bibelen regner med TO SETT av oppfyllelse av det profetiske ordet og de forskjellige løfter, og det er:

Oppfyllelsen av det profetiske ordet eller løftene var avhengig av at jødene oppfylte en del krav. Det er oppfyllelsen av det profetiske ordet som EN MULIGHET til å bli oppfylt. Det er den FØRSTE MULIGHETEN til oppfyllelse av det profetiske ordet. «Så fatt da et annet sinn og vend om, for at deres synder må bli utslettet, så husvalelsens tider (Riket for Israel) kan komme fra Herrens åsyn, og han kan sende den for dere utkårede Messias, Jesus, som himmelen skal huse inntil de tider da alt det blir gjenopprettet som Gud har talt om ved sine hellige profeters munn fra eldgamle dager av.» (Ap.gj.3,19-21).

Oppfyllelsen av det profetiske ordet blir oppfylt som EN REALITET. Tiden er da kommet så langt at det profetiske ordet må oppfylles. Dette har med endetiden å gjøre. Denne oppfyllelsen kan både være ubetinget og betinget. I forhold til selve endetidsbegivenhetene er det Gud selv som setter dem i gang. «Og jeg så da Lammet (Jesus) åpnet ett av de 7 seglene, og jeg hørte ett av de 4 livsvesener si med tordenrøst: KOM.» (Joh. Åp.6,1).

I og med at det profetiske ordet angår oss mennesker og oppfyllelsen av

det er avhengig av våre valg, så måtte Gud skrive ned sitt ord på den måten som han har gjort. Begge mulighetene må komme til uttrykk i Bibelen. Dette gjelder både i Tanach og i N.T.

Dersom «den rettferdige unndrog seg Jesu frelse, så hadde Jesus (min sjel) ikke behag i ham.» (v.38).

Dette var nok en advarsel til de messianske jødene om at dersom de gikk tilbake til den offisielle jødedommen, så var det ikke mer noe offer tilbake for deres synder. Da ble de medskyldige i den «tidsalderlige synd» eller «bespottelse mot Den Hellige Ånd». Det var ikke tilgivelse å få for denne synden, for den som begikk den synden, hadde «trampet Guds Sønn under sine føtter og ringekatet paktens blod.» (Hebr.10,29).

Til slutt kommer det en oppmuntring til de messianske jødene. Det var EN VISSHET om at de ikke ville «unndrage seg til fortapelse», men at de hørte med til dem som «trodde til sjelens frelse.» (v.39).

KAPITTEL 11

«Men tro er full visshet om det som håpes, overbevisning om ting som ikke sees. For på grunn av den (troen) fikk de gamle (de troende i Tanach) **GODT VITNESBYRD. Ved tro skjønner vi at TIDSALDRENE** (gr.aionas) **er kommet i stand ved Guds ord, så det som sees ikke ble til av det synlige.** (v.1-3).

Dette er den eneste beskrivelsen som vi har av «tro» i hele Bibelen. Vi har derimot mange beskrivelser om hvordan troen arter seg- hvilke utslag den gir. (Se versene 4-12).

På grunn av sin tro, som er en gave fra Gud, fikk de forskjellige trosheltene i Tanach GODT VITNESBYRD fra Gud. (v.2).

Ved tro skjønner vi også at tidsaldrene (ikke verden her) er kommet i stand ved Guds ord, slik at det som vi ser av tidsaldrene, ikke er blitt til av seg selv. (v.3).

Det er Guds vilje og Guds kraft som står bak de forskjellige tidsaldrene og deres innhold.

Hva som gjelder det greske ordet «aion», skal det oversettes med «tidsalder» og ikke med «verden».

Ordet «aion» har følgende betydninger i N.T., og det er:

«En lengre tidsperiode som avsluttes med en katastrofe», og en ny tidsperiode tar til. Fra skapelsen og til syndfloden har vi en slik tidsperiode.

«En kortere eller lengre tidsperiode av menneskenes historie». «som i

de forrige tidsaldere ikke er blitt kunngjort for menneskenes barn således som den nå er blitt åpenbart for hans hellige apostler og profeter av Ånden.» (Ef.3,5).

«Tidsperiodens egenart». Den kan være god eller dårlig. Fra syndefallet og fram til i dag, lever vi i EN OND TIDSPERIODE. «Er da enn vårt evangelium skjult blant dem som går fortapt, i hvem DENNE TIDSALDERENS GUD har forblindet de vantroes sinn, for at lyset fra evangeliet om Kristi herlighet ikke skal skinne for dem.» (2.Kor.4,3-4).

Det teologiske innholdet i en tidsperiode blir beskrevet som en «tidshusholdning» (gr. oikonomia). Det betyr «de åndelige reglene som eksisterer i en husholdning». «Derfor bøyer jeg mine knær, jeg Paulus, Kristi Jesu fange, for deres skyld, dere hedninger, om dere ellers har hørt om HUSHOLDNINGEN MED DEN GUDS NÅDE, som er meg gitt for dere.» (Ef.3,1-2).

Vi regner med følgende tidsperioder i Bibelen:

Uskyldighetens tidsperiode.
Samvittighetens tidsperiode.
Perioden for menneskelig styre og autoritet.
Løftets tidsperiode.
Sinai- Torhans tidsperiode.
Første del av Rikets tidsperiode. Jesu første komme for jødene og Johannes, Jesu og apostlenes forkynnelse for det jødiske folket..
Den kristne menighets tidsperiode. Den begynte med Paulus og strekker seg til bortrykkelsen av den kristne menighet.
Jesu gjenkomst for jødene og opprettelsen av Riket for Israel.
De kommende tidsaldere. Første del av denne tidsperioden er «den nye himmel og den nye jord». «idet han kunngjorde oss sin viljes hemmelighet etter sitt frie råd, som han fattet hos seg selv, om en husholdning i tidenes fylde: at han ville samle alt til ett i Kristus, både det som er i himlene, og det som er på jorden.» (Ef.1,9-10).

«VED TRO bar Abel fram et BEDRE OFFER (gjerninger) **enn Kain. Ved den** (troen) **fikk han det vitnesbyrd at han var rettferdig, idet Gud vitnet om hans gaver** (offer), **og ved den** (ved troen) **taler han ennå etter sin død.»** (v.4).

Det er troen og Guds nåde som frelser i alle tidsperiodene. Troen er et synlig uttrykk av Guds nåde overfor oss mennesker. Frelsen er også av nåde i alle tidsperiodene. Nåden er ikke noe som noe menneske har fortjent, men det som ligger rundt troen vil variere i de forskjellige tidshusholdningene. Her var det i tillegg til troen EN GJERNING som ble utført. Abel bar fram et BEDRE OFFER enn Kain. Det var et TROENS OFFER.

Kains offer ble ikke godkjent av Gud, men han godkjente Abels offer. Dette gjorde at Kain hatet Abel, sin bror, og drepte ham. Hans død er et vitnesbyrd om hans tro, og den taler til oss ennå i dag. Abel hørte med til «samvittighetens tidsperiode».

Dette skiller seg fra Paulus sin forkynnelse om at vi er frelst utelukkende ved tro og ikke ved gjerninger. (Ef.2,8-9). Det er bare første del av Løftets og Den frie nådens tidsperiode som har den FRIE NÅDEN som basis for frelsen. Alle de andre tidsperiodene har gjerninger i tillegg. Dette gjelder også Jesu og apostlenes forkynnelse.

Hva som gjelder ordet «tro», så har dette begrepet SKIFTET TEOLOGISK INNHOLD opp gjennom frelseshistorien. I Tanach betydde «tro» «å stole på» og «å ha tillit til». Den som stolte på Gud, fikk del i frelsen.

I N.T. betyr dette ordet det samme som «frelsen». Det har fått et innhold av selve frelsen. Dette er basert på Jesu forsoning. «For jeg skammer meg ikke ved evangeliet, for det er en Guds kraft TIL FRELSE, FOR HVER DEN SOM TROR, både for jøde først og så for greker.» (Rom.1,16).

«Ved tro ble Enok bortrykket, så han ikke skulle se døden, og han ble ikke funnet, fordi Gud hadde bortrykket ham. For før han ble bortrykket, så fikk han det vitnesbyrd at han TEKTES GUD, men uten tro er det umulig å tekkes Gud, for den som treder fram for

Gud, må tro at han er til, og at han lønner dem som søker ham.» (v.5-6).

Enok hadde en slik livsførsel (gjerning) at han tektes Gud, og av den grunn ble han bortrykket til Gud i himmelen. Han skulle ikke dø, og han ble heller ikke funnet igjen på jordaq. (v. 5).

Dette betyr ikke at alle de hellige fra gammel-testamentlig tid skal bli bortrykket til himmelen, men det betyr at Gud skal bevare dem og reise dem opp på den ytterste dagen. (Joh.6,39).

Det står følgende om Enok «og Enok vandret med Gud, så ble han borte, for Gud tok ham til seg.» (1.Mos.1,24).

Dette betyr at ethvert menneske som har tatt sin tilflukt til Herren og tror på ham, kan være SIKKER PÅ FRELSEN.

Enok hørte også med til «Samvittighetens tidsperiode». Han er et forbilde på de jødene og de hedningene som blir berget for Guds rike opp gjennom frelseshistorien. Gud skal ikke rykke dem opp til himmelen, men han skal bevare dem. (Se Joh.Åp.12,1-6).

«Ved tro BYGGET Noah, varslet av Gud om det som ennå ikke var sett, i hellig frykt en ark til frelse (arken er et bilde på Jesu legeme og Jesu forsoning) **for sitt hus. Ved den fordømte han verden og ble arving til rettferdigheten av tro.»** (v.7).

Noah hørte også med til «Samvittighetens tidsperiode» da han bygde arken. Det var ikke nok for ham at han trodde, han måtte også utføre en gjerning, og det var byggingen av arken. Det tok 120 år. Etter den såkalte «Syndfloden» gikk Noah inn i en ny tidshusholdning, og det var «husholdningen for menneskelig styre og autoritet».

«Ved tro var Abraham LYDIG, så han DROG UT (en gjerning) **til det sted** (Israel) **han skulle få til arv, og han drog ut uten å vite hvorhen han skulle komme. Ved tro oppholdt han seg som utlending i det lovede land som i et fremmed land, idet han bodde i telt sammen med Isak og Jakob** (de bodde sammen), **medarvinger til det samme**

løftet, for han ventet på den stad som har de FASTE GRUNNVOLLER, og som Gud er BYGGMESTER og SKAPER TIL.» (v.8-10).

Vi pleier å betrakte Abraham som prototypen på en som hadde tro, men som vi ser, var han en av de mange som trodde på Guds løfter. Til tross for at han levde «i løftets tidsperiode», ser vi også at det var nødvendig med gjerninger i tillegg til troen. Dersom han hadde forblitt i Ur i Kaldea, så hadde han ikke kunne ha fått det som han ble lovet. «Å tro» det er det samme som «å handle».

Abraham og hans familie drog ut fra Ur i Kaldea uten å vite hvor de skulle hen. Han drog ut i tro og tillit til Gud. Det var først når han kom til Karan, at han fikk vite, at Kanaan tilhørte ham og hans ætt. (1.Mos.12,6-7).

Til tross for at Abraham hadde fått løfte om landet, så tok han det ikke i eie. Han bodde som omflakkende nomade sammen med Isak og Jakob som hadde del i det samme løftet. De skulle ikke få landet før i den fjerde generasjonen (v.9)., «for amorittene hadde ennå ikke fylt sin ondskaps mål.» (1.Mos.15,16). (v.9).

Til tross for at Abraham hadde fått løftet om et stort landområde «fra Egyptens elv og like til Eufrat», så så han utover dette jordiske løftet og ventet på det «himmelske Jerusalem», som Gud er byggmester og skaper til. Dette betyr at det «himmelske Jerusalem», skal være forbundet med Israel, når Rikets tid kommer. Vi regner med at det skal ligge over det jordiske Jerusalem. (v.10).

«Ved tro fikk også Sara kraft til å grunnlegge (unnfange) **en ætt, og det til tross for sin alder, da hun aktet ham trofast som gav løftet, derfor ble det også av en, og det er en utlevd, avlet så mange som HIMMELENS STJERNER og som SANDEN VED HAVETS STRAND, som ingen kan telle.»** (v.11-12).

Sara var 90 år da hun fikk Isak. Isak var løftesønnen som Abraham og Sara hadde ventet på i mange år. Gud hadde lovet dem en sønn, for i Abrahams ætt (hebreerne) skulle alle jordens slekter bli velsignet. Dette løftet gikk

både på Isak, som var det første leddet i denne ætten, og på Kristus, som skulle komme som verdens frelser. (Gal.3,16).

Isak kom når tiden var inne til, at han skulle komme. Gud er aldri for sein eller for tidlig med sitt løfte, men han ville vise Sara og Abraham at det, som han hadde lovet, ville han fullføre i sin tid. Hva som gjelder Guds løfter, så kan heller ikke de ytre omstendigheter hindre at Gud vil oppfylle sitt løfte i sin tid. Til tross for Saras høye alder, så fikk hun løftesønnen, Isak. (v.11-12).

Ut fra Sara og Abraham går det to linjer av jøder, og det er:

De som hadde en HIMMELSK TILHØRIGHET- tilhørighet til det himmelske Jerusalem. Det var de troende jøder og hedninger. Hedningene måtte slutte seg til Israel som proselytter, for å få del i Riket for Israel.

De som hadde en JORDISK TILHØRIGHET til landet Israel. Disse var også under velsignelsen, men de ønsket ingen velsignelse ut over det dennesidige og det jordiske. De levde et godt liv på jorda under Guds velsignelse fordi de holdt Guds bud, men de kunne ikke gjøre seg noen forhåpninger om å få del i den «tidsalderlige frelsen», som er det samme som Riket for Israel og det himmelske Jerusalem. (v.12).

«I tro døde alle disse uten at de hadde opplevd det som var lovet, men de så det langt borte og hilste det (velkommen) **og bekjente at de var FREMMEDE og UTLENDINGER på jorda** (i landet Israel (Kanaan). **For de som sier slikt, gir derved til kjenne at de søker et FEDRELAND, og dersom de hadde tenkt på det som de var kommet fra, da hadde de jo hatt tid til å vende tilbake, men nå stunder de etter et bedre, det er et HIMMELSK** (FEDRELAND). **Derfor skammer Gud skammer seg ikke ved dem, ved å kalles deres Gud, for han har gjort en STAD** (det himmelske Jerusalem) **ferdig til dem.»** (v.13-16).

«Himlenes Rike» og «det himmelske Jerusalem» utgjør en frelsesmessig enhet.

I tro døde alle disse uten at de fikk oppleve løftet om det himmelske Je-

rusalem, for tiden var ennå ikke inne til at oppfyllelsen av dette løftet kunne la seg realisere. De stolte på Guds løfte og så fram til dette med troens øye. De som har et slikt syn, gir dermed til kjenne at de «utlendinger på jorda, og at de ikke er fornøyd med det fedrelandet som de har.» (v.13).

Slik er det med alle som er kommet til tro på Messias. Vi er ikke fornøyd med det som vi har på jorden, men vi lengter etter fullbyrdelsen av vår tro, som er et liv i det himmelske Jerusalem sammen med de messianske jødene. På grunn av at vi har denne lengselen ut over det jordiske, så skammer Gud seg ikke over verken troende jøder eller troende hedninger» som har søkt Gud i sine respektive tidshusholdninger. (v.13-16).

I Rikets tid («Himlenes Rike») vil «det himmelske Jerusalem» ligge tett over Jerusalem. Det vil stå i intim kontakt med det jordiske Jerusalem. Dette er en by som ikke noe menneske kan bygge. Den vil være utformet som en kubus (firkant) på 12000 stadier i hver retning. Det vil være 2304 kilometer i hver retning. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 3. Kapittel: Det himmelske Jerusalem).

Jesus nevnte også denne byen i sin undervisning. «Jesus sa til ham (ypperstepresten): Du har sagt det. Dog, jeg sier dere: Fra nå av (senere) skal dere se Menneskesønnen sitte ved Kraftens høyre hånd (i det himmelske Jerusalem) og komme i himlenes skyer.» (Mat.26,64).

> **«Ved tro OFRET Abraham Isak den gang han ble fristet** (prøvet)**, ja, sin enbårne sønn ofret han som hadde fått løftene, han som det ble sagt til: I Isak skal nevnes deg en ætt** (sæd) (gr. «sperma»)**, for han tenkte at Gud er mektig til endog å oppvekke fra de døde, og derfra fikk han ham likesom tilbake.»** (v.17-19).

Dette er kanskje DET STERKESTE UTTRYKKET for tro som vi har i hele Bibelen. Når løftesønnen endelig var kommet, så krevde Gud at Abraham skulle ofre ham. Abraham tenkte og trodde at Gud ville oppvekke Isak fra de døde, når han ofret ham. Dette svarer godt til den beskrivelsen som vi har av tro i Hebreerbrevet 11,1. (v.17-19).

Abraham ble ikke «fristet» av Gud, men han «ble prøvet». (v.17). Vi vet at Gud «frister ingen», men han prøver sitt folk gjennom trengsler og prøvelser. Hensikten med det er tosidig:

Han ønsker å styrke oss i troen på ham.

Han ønsker at vi setter all vår tillit til ham. Han skal ikke slippe og svikte oss.

Når det står at Isak var hans «enbårne sønn» (v.17)., så betyr det at han var den eneste sønnen som han hadde med Sara.

> **«Ved tro velsignet Isak Jakob og Esau, med syn på det som skulle komme. Ved tro velsignet Jakob enhver av Josefs sønner og tilbad, bøyet under knappen på sin stav. Ved tro talte Josef på sitt siste om Israels barns utgang** (av Egypt) **og gav påbud om sine ben.»** (v.20-22).

Allerede før Jakob og Esau var født, hadde Gud åpenbart to ting for foreldrene, Isak og Rebekka, og det var:

Jakob og Esau skulle bli stamfedre til to forskjellige folk

Den eldste skulle tjene den yngste. (1.Mos.25,23). Da Isak skulle velsigne sine to sønner, så velsignet han Jakob med den eldstes velsignelse, og det til tross for at han var yngst. Av den grunn hatet Esau Jakob. (1.Mos.27). (v.20).

Da Jakob skulle velsigne Josefs to sønner, Efraim og Manasse, velsignet han Efraim med den eldstes velsignelse, og det til tross for at Efraim var yngst. Da Josef forsøkte å hindre ham i dette, sa Jakob at det måtte være slik, for Herren hadde bestemt det. (1.Mos.48).

Det var i den forbindelsen at Jakob sa til Efraim, at han skulle bli «til folkenes» eller «hedningenes fylde». (v.19). (Se min bok: Paulus Brev Til Romerne, kapitlene 9-11). (v.21).

På slutten av sitt liv velsignet også Josef sine brødre og profeterte at Gud ville føre dem opp fra Egypt og inn i Kanaans land, og at de skulle ta med hans bein, slik at han kunne bli gravlagt i Israel. (1.Mos.50,24-26). (v.22).

Alt dette skjedde ved tro og tillit til at det som Gud hadde lovet, det ville

han også oppfylle. Gud er ikke et menneske slik at han kan lyve. Vi kan stole på Gud.

«Ved tro ble Moses etter sin fødsel SKJULT i tre måneder av sine foreldre, fordi de så at gutten var fager, og de fryktet ikke for kongens bud.» (v.23).

Til tross for at Farao hadde bestemt at alle hebraiske guttebarn skul druknes i Nilen, så trosset Mose foreldre dette påbudet, og moren skjulte gutten i tre måneder. Deretter satte hun ham ut i sivet ved elvebredden. Der ble han funnet av Faraos datter, som ble glad i gutten, adopterte ham og bad moren om å fostre ham opp på hennes vegne. (2.Mos.2,1-10).

Dette var gjort i tro til Gud om at han ville berge Moses. Moses ble senere en frelser- ikke bare for Israel, men også for hele Midt-Østen. (v.23).

Selve ordet Moses betyr «den som er dratt opp av vannet».

Moses hørte med til Sinai-paktens tidsperiode.

«Ved tro nektet Moses da han var blitt stor, å kalles Faraos datters sønn, idet han heller valgte å lide ondt sammen med Guds folk (hebreerne) **enn å ha en kortvarig nytelse av synden, og aktet Krist vanære for en større rikdom enn Egyptens skatter, for han så fram til lønnen** (som var et liv i «Himlenes Rike»). (v.24-26).

Moses ville heller tilhøre Guds folk enn å være Faroas datter sønn, og han valgte heller å lide sammen med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden i Faraos palasser. Han aktet KRISTI VANNÆRE for en større skatt enn EGYPTENS JORDISKE SKATTER. (v.24-26). Moses så alternativene klart for seg, og det burde alle mennesker gjøre. Alternativene har bestandig vært: Enten en kortvarig nytelse i synden eller et liv i samfunn med jødenes Messias og Guds folk.

På samme måten som alle troende jøder i Tanach, så Moses fram til lønnen, som var et liv i «Himlenes Rike» og i «det himmelske Jerusalem», når det engang kom..

«Ved tro forlot han Egypt, uten å frykte for kongens vrede, for han

holdt ut, som om han så DEN USYNLIGE (som er Gud). **Ved tro holdt han påsken med blodsprengningen, for at ikke ødeleggeren** (dødsengelen) **skulle røre deres førstefødte. Ved tro gikk han gjennom Det Røde Hav som over tørt land, men da egypterne prøvde på det, druknet de.»** (v.27-29).

I tro forlot Moses Egypt. Dette betyr at han oppgav i sitt hjerte, alt det som Egypt stod for- både materielt og åndelig. Det å være troende betyr, at man har en visjon, som man har fått av Herren, og som man ikke vil gi slipp på. Moses så Jesu første komme, og han gledet seg over det. Han så også opprettelsen av Riket for Israel, slik som alle de troende jødene gjorde. Han så den usynlige, som er et bilde på Gud. (v.27).»Abraham, deres far, frydet seg til å se min dag, og han så den og gledet seg.» (Joh.8,56).

Ved tro adlød han og de andre hebreerne Guds befaling om at de skulle stenke blodet av de slaktede offerlam på dørstolpene og det øverste dørtreet. På denne måten fikk de vise at de var Guds folk, og at de holdt hans befalinger. Da døsengelen kom for å drepe alle førstfødte- både av mennesker og av dyr- sparte han israelittene, for de hadde slaktet påskelammene og strøket blodet på sine dørstolper. Alle de andre, som ikke hadde gjort dette, hørte dermed ikke til Guds folk, og de mistet alle sine førstefødte. (v.28).

Ved tro gikk han og israelittene gjennom Det Røde Hav, men da egypterne prøvde på dette, druknet de. (v.29).

«Ved tro falt Jerikos murer, da de hadde gått rundt dem i syv dager. Ved tro unngikk skjøgen Rahab å gå til grunne med de vantroe, da hun hadde tatt imot speiderne med fred. «(v.30-31).

Israelittene behøvde ikke å kjempe for å innta Jeriko. De fulgte de instruksene som Gud gav, og når de oppfylte dem, falt byen av seg selv i deres hender. I denne tiden hadde folket sett mange undergjerninger av Gud. De hadde fått bygd opp sin tro. Det er dette som menes med uttrykket «FRA TRO og TIL (STØRRE) TRO». (Rom.1,17).

Skjøgen Rahab hadde sammen med alle innbyggerne i Jeriko hørt om Herrens store velgjerninger mot sitt folk. (v.31). De hadde hørt om at egyp-

terne druknet i Det Røde Hav, og de var full av angst på grunn av alt dette. Rahab tok den fulle konsekvens av dette og anerkjente israelittene som Gud folk som hadde fått løfter om landet Kanaan. Av den grunn skjulte hun de hebraiske speiderne da de kom for å utforske byen. På grunn av sin tro ble hun og hennes hus berget. (Josva 2).

«Og hvorfor taler jeg lenger? Tiden ville bli meg for kort om jeg skulle fortelle om Gideon og Barak og Samson og Jefta, om David og Samuel og profetene som ved tro seiret over kongeriker, håndhevet rettferdighet, fikk løfter oppfylt, stoppet gapet på løver, slukket ilds kraft, slapp fra sverds egg, fikk styrke igjen etter sykdom, ble veldige i krig, fikk fienders hærer til å vike. Kvinner fikk sine døde igjen etter oppstandelse. Andre ble utspent til pinsel og ville ikke ta imot utløsning, for at de kunne få del i en BEDRE OPPSTANDELSE. (v.32-35).

Alle disse, som er nevnt ovenfor, fikk se at Guds løfter holdt. De fikk gjøre storverk i Guds navn på grunn av at de stolte på ham. De fikk godt vitnebyrd på grunn av sin tro (Hebr. 11,2)., men det var ikke alle som fikk oppleve at løftene gikk i oppfyllelse. De måtte lide på grunn av sin tro. (v.33-34).

Det som imidlertid var felles for dem alle, var at de så fram til en BEDRE OPPSTANDELSE og et liv i Riket for Israel. (v.35).

De så ikke fram til den kristne menighets bortrykkelse, for den angikk ikke dem, men de så fram til oppstandelsen på den siste dagen. «Marta sier til ham: Jeg vet at han (Lasarus) skal oppstå i oppstandelsen på den siste dagen.» (Joh.11,24).

«Andre fikk lide spott og hudstrykning, ja bånd og fengsel. De ble steinet, gjennomsaget, fristet. De døde for sverd. De flakket omkring i fåreskinn, i gjeteskinn. De led mangel, trengsel, hård medferd- verden var dem ikke verd. De vanket om i utørkener og fjell og huler og jordkløfter.» (v.36-38).

Mange av de troende jødene i gammel-testamentlig tid ble forfulgt på grunn av sin tro, men de gav ikke opp for det, for troen hadde satt sitt innsegl

på og i dem. Det å være en troende i denne verden, er ensbetydende med det «å være forfulgt» og «lide for sin tro». De som er født av kjødet, kan ikke anerkjenne de som er født av Ånden. Jesus sa: Har de forfulgt meg, skal de også forfølge dere. (Joh.15,20).

> **«Og enda alle disse fikk VITNESBYRD FOR SIN TRO, oppnådde de ikke det som var lovet, fordi Gud hadde forut** (løftene i Tanach) **utsett noe bedre** (Rikets tid) **for oss (de messianske jødene), så de (de troende jøder i gammel-testamentlig tid) ikke skulle nå fullendelsen** (oppstandelsen) **UTEN OSS.** (De messianske jødene skulle ha en felles oppstandelse). (v.39-40).

De messianske jødene skulle oppstå samlet i oppstandelsen på den siste dagen før opprettelsen av Riket for Israel. Vi vet at oppstandelsen foregår i etapper. «for likesom alle dør i Adam, skal alle levendegjøres i Kristus. Men hver i sine EGEN AVDELING. Kristus (og den kristne menigheten) er førstegrøden. Deretter skal de som hører Kristus til (de messianske jødene og troende hedninger) levendegjøres ved hans komme (gjenkomst), og deretter kommer enden, når han overgir Riket til Gud og Faderen etter at han har tilintetgjort all makt og myndighet og velde.» (1.Kor.15,22-24

Hva som gjelder uttrykket «uten oss» (v.40)., så kan dette også gå på den kristne menigheten. Paulus hørte med til den kristne menigheten, og den kristne menigheten skal være sammen med de messianske jødene i deres oppstandelse og i Riket for Israel. Begge skal ha del i Riket, og det som er felles for disse to menighetene, er et liv i «det himmelske Jerusalem». Der er både en jordiske og en himmelsk fase av Riket. Det jordiske og «det himmelske Jerusalem» hører sammen

KAPITTEL 12

«Derfor la oss, da vi har en så STOR EN SKY AV VITNER rundt oss, avlegge alt som tynger og SYNDEN som henger så fast ved oss, og med tålmodighet løpe i den kamp som er oss foresatt, idet vi ser på TROENS OPPHAVSMANN og FULLENDER, Jesus, han som for den glede som ventet ham, led tålmodig korset, uten å akte vanæren og nå sitter på høyre side av Guds trone. Ja, akt på ham som har lidd en slik motsigelse av syndere, så dere ikke skal gå trett og bli motløse i deres sjeler. (v.1-3).

Det var mange som allerede hadde kommet til tro på Jesus. Dette galdt både de troende i de messianske og i de kristne forsamlingene. Dette var til stor inspirasjon for de troende. Men problemet her var ikke forfølgelse, men det forholdet at de hadde SYND i sine liv, og den går det an å minimalisere. Det er Den Hellige Ånd, som vi har til innsegl og pant, som har fått den oppgaven, at den skal helliggjøre våre liv.

Hva som gjelder det nye eller det gjenfødte mennesket, så har det ikke synd. Det er Kristus i oss, håpet om herlighet.» (Kol.1,27)., men den onde naturen, som er i alle mennesker, var fortsatt i virksomhet i de troende. «Synden i kjødet var den synden som hang så fast ved de messianske troende.» (v.1).

«Å være en troende i denne verden», er bestandig en kamp. Vi har følgende motstandere:

Vårt eget kjød.

Alle typer mennesker- til og med troens egne folk.

Satan og de onde åndene. » for vi har ikke kamp mot blod og kjød, men mot makter og myndigheter, mot verdens herrer i dette mørke, mot ondskapens åndehær i himmelrommet.» (Ef.6,12).

Hva som gjelder Jesu forsoning, så gjelder den hele mennesket med unntak av kjødet, men det er bare det nye mennesket som er uten synd. Det har det samme livet som Jesus har. Det er gjennom helliggjørelsen at vi kan bli kvitt synden i kjødet. Dette er felles både for den messianske og den kristne menigheten. Her kunne den messianske menigheten lære mye av det som Paulus skrev, for det er han som først og fremst har utdypet disse tingene i sine brev.

De messianske troende skulle ikke bare se på hverandre i kampen mot synden. De skulle også se på Jesus. Han skulle være DET STORE FORBILDET. Han var den som gav dem troen, og som skulle fullende den for dem. På samme måten som han så fram til lønnen, skulle også de messianske jødene se fram til sin lønn, som var et liv i Riket for Israel og i den himmelske Jerusalem sammen med Jesus. (v.2).

Det er ingen som har møtt så mye motstand fra syndere som Jesus. Han måtte lide motsigelser, spott, hånsord, ja, til og med korset. Han holdt ut, for han så fram til lønningsdagen. Den største lønnen, som han får, er alle de troende opp gjennom frelseshistorien, som har trodd på ham og fått sine synder tilgitt på grunn av Jesu seier på Golgata. (v.3).

«Ennå har dere ikke gjort motstand like TIL BLODET i deres kamp mot synden.» (v.4).

Her tenkte forfatteren først og fremst på den forfølgelsen som var, og som skulle komme i endens tid i kampen mot Antikrist i den store trengsel.

«og har dere glemt den formaning som taler til dere som til barn: Min sønn, akt ikke HERRENS TUKT ringe, og bli ikke motløs når du refses av ham, for den Herren elsker, den tukter han, og han hud-

stryker HVER SØNN som han tar seg av. Det er for tuktens skyld at dere tåler lidelser. Gud gjør med dere som med sønner. For hvem er den sønn som hans far ikke tukter? Men er dere uten tukt, som alle har fått sin del av, da er dere uekte barn og ikke sønner.» (v.5-8).

Det er forskjell på tukt og straff. Gud straffer sine fiender, men han tukter sine barn. Straff er uttrykk for Guds vrede, men tukt er uttrykk for Guds omsorg.

Den tukt, som er felles for alle troende, har sin basis i Guds kjærlighet til oss. Han vil forme oss etter sin vilje.

På samme måten som en far tukter sin sønn, tuktet også Gud de messianske jødene. De skulle ikke bli motløse når de fikk oppleve tukt fra Gud, men de skulle vite at Gud hadde en hensikt med dette. Den skulle herde dem til å tåle lidelser. Det skulle også gjøre dem avhengige av ham.

Det var en positiv ting at de ble tuktet av Gud, for det viste at de var EKTE BARN. Gud tuktet ikke de uekte barn. De skulle straffes når den tid kom.

På samme måten som en far tuktet sine barn, tuktet også Gud de messianske jødene. Dersom ikke Gud tuktet dem, var de uekte barn. Det er: De hørte ikke med til Guds rike. (v.5-8).

«Dessuten: Våre kjødelige fedre hadde vi til opptuktere, og vi hadde ærefrykt for dem. Skal vi da ikke meget mer være lydige mot ÅNDENES FADER, så vi får leve?» (v.9).

På samme måten som jødene hadde ærefrykt for sine kjødelige fedre og adlød dem, skulle de enda mer ha ærefrykt og være lydige mot Gud, som er Åndenes Fader. Dersom de var ulydige mot ham, stod de i ferd med å falle ut av nåden. Lydighet var et krav i den messianske jødedommen.

«For hine (våre kjødelige fedre) **tuktet oss for noen få dager etter sitt tykke, men han tukter TIL VÅRT GAVN, for at vi skal få DEL I HANS HELLIGHET. All tukt synes vel, mens den står på, ikke å være til glede, men til sorg, men siden gir den dem som derved er blitt oppøvd, RETTFERDIGHETENS SALIGE FRUKT** (som er hellighet)» (v.10-11).

Det at Gud tukter de troende, skal føre til at de skal oppnå hellighet. Det «å være hellig» er det samme som «å være avsatt til et bestemt formål». Det formålet, som det her er snakk om, er å bli mer lik Jesus selv.

Helliggjørelsen blir kalt for «rettferdighetens salige frukt». «Helliggjørelse» er det samme som «å bære god frukt for Herren».

I den messianske menigheten førte Guds tukt til hellighet. Den førte videre til «rettferdighetens salige frukt». Den var NØDVENDIG for at de messianske jødene skulle bli bevart som troende, for uten helliggjørelse skulle ingen få se Herren. (Hebr. 12,14). (v.10-11).

«Derfor rett de hengende hender og de maktesløse knær, og gjør rette stier for deres føtter, for at det halte ikke skal komme rent i ulag, men heller må bli helbredet.»

«De messianske jødene hadde blitt tuktet av Herren slik at de kunne få «del i hans hellighet» (v.10.) og få del i «rettferdighets salige fukt» (v.11.) som er hellighet og helliggjørelse.

For at de skulle få del i dette, måtte de med Herrens hjelp «rette opp de hengende hender og de maktesløse knær» (v.12,), slik at de kunne få den åndelige styrken tilbake.

For at dette skulle kunne skje, måtte de vandre på Guds veier, slik at det, som var galt i deres livsførsel, ikke skulle komme helt på avveier. Herrens vilje med dem var at de måtte bli helbredet og hele. (v.13).

«Jag etter fred med alle og etter helliggjørelse, for uten HELLIGGJØRELSE SKAL INGEN SE HERREN.» (v.14).

Dette utsagnet angår ikke den kristne menigheten. I den kristne menigheten er det NÅDEN som regulerer både det ytre og det indre livet til en troende. Den troende i vår tidsperiode er FRELST AV BARE NÅDE. Han er også BEVART og HERLIGGJORT AV BARE NÅDE. (Rom.8,29-30). I den kristne menighets tid er det ingen absolutte krav til hellighet, for å bli bevart som en kristen, men det ligger i sakens natur at en kristen også må arbeide på sin helliggjørelse ved Den Hellige Ånds hjelp.

I den kristne menighets lære har vi bare ett rettferdighetsbegrep. Det er troen på Jesus som gir oss rettferdiggjørelsen. Hva som gjelder menneskets egen rettferdighet, så gjelder den ikke i vår tidshusholdning, for Torahen er tatt bort som indirekte frelsesmiddel.

Vi har derimot to hellighetsbegrep, og det er:

Guds helliggjørelse som vi får i troen på Jesus. (I Kor.1,30).

Det er den helliggjørelse som foregår i hver enkelt troende. Vi skal være hellige, for Jesus er hellig.

I den messianske menigheten derimot opererte man med to rettferdighetsbegrep, og det var:

Guds rettferdiggjørelse som man fikk i troen på Jesus.

Menneskets egen rettferdighet. «For jeg sier dere: Dersom deres rettferdighet ikke overgår de skriftlærdes og fariseernes rettferdighet, kommer dere ingenlunde inn i Guds rike.» (Mat.20).

I den messianske jødedommen var det også to helliggjørelsesbegreper. De var de samme som den kristne menigheten har. De messianske jødene måtte passe på at de hadde alt dette i orden. Dersom de feilet på ett av disse punktene, stod de i ferd med å falle ut av Guds nåde og rettferdiggjørelsen. Mens de gjenfødte medlemmene i den kristne menigheten ikke kan falle ut av rettferdiggjørelsen, så var muligheten til stede for at de messianske jødene kunne miste sin rettferdiggjørelse, for Torahen gjaldt ennå i denne menigheten. Det var Jesu utvidede Torah, som gjelder Riket for Israel.

Men den utvalgte delen av den messianske forsamlingen kunne ikke falle ut av rettferdiggjørelsen. De var sikret frelsen.

Hva som gjaldt det indre livet, var medlemmene i den messianske forsamlingen frelst av nåde, men det var Jesu lov og Jesu bud som regulerte både det ytre og det indre livet til de messianske jødene. Den som ville gå inn i

Guds rike, måtte både komme til tro på Jesus og holde Jesu nye Torah. Den som ville forbli en Jesu disippel, måtte passe nøye på å holde budene.

> **«Og gi akt på at ingen viker tilbake for GUDS NÅDE, at ikke noen BITTER ROT skal vokse opp og volde men, og mange bli smittet ved den, og at ikke noen er en horkar eller vanhellig som Esau, som for en eneste rett mat solgte sin førstefødselsrett. Dere vet jo at han og senere, da han ville arve velsignelsen, ble avvist- for han fant ikke rom for bot- enda han søkte den med tårer.»** (v.15-17).

De messianske jødene levde i Guds nåde. Det var den som hadde frelst dem, og det var den som holdt dem oppe i troen på Jesus. Alt det som Jesus hadde gjort for dem, var et uttrykk for Guds kjærlighet og Guds nåde.

De måtte passe på at det ikke ble splid og strid i menigheten, for det førte til at den etiske rettferdiggjørelsen og helliggjørelsen ble mindre. Ved at dette skjedde, kunne de risikere å falle ut av rettferdiggjørelsen. Livet til de messianske jødene var bundet til Jesu nye Torah, slik som den kommer til uttrykk i de jødiske skriftene i N.T. (v.15).

Esau er et eksempel på et slikt menneske. Han var en horkar og en vanhellig. Han tok ikke vare på det som Gud hadde gitt ham, men han solgte sin førstefødselsrett for et måltid mat. (1.Mos.25,29-34). Han var i det hele tatt ikke interessert i de åndelige verdiene, men han satte det verdslige og det dennesidige opp imot det hellige. Han var en vanhellig. (v.16).

Førstefødselsretten gikk ut påfølgende:

Man arvet en dobbelt del av farens eiendom.
Man ble familiens verdslige og åndelige overhode.
Man ble familiens prest.
Man måtte vie sitt liv til Gud og hans odninger.

Da han senere ville arve velsignelsen, fikk han heller ikke den, for Isak hadde allerede gitt den til Jakob. Isak kunne ikke gi ham noen velsignelse, men han gav ham et løfte: «... men når du engang river deg løs, da skal du

bryte hans (Jakobs) åk.» (1.Mos.27,40). Dette skal skje i Rikets tid. (v.17).

> «**For dere** (de messianske jødene) **er ikke kommet til et fjell** (Sinai eller Sinai-Torahen), **som en kan ta på med hender, og til brennende ild og til skodde og mørke og uvær, og til basunlyd og røst av ord** (de 10 ytringer eller de 10 bud), **slik at de, som hørte den, bad, at der ikke måtte tales mer til dem, for de kunne ikke bære (utholde) dette bud: Om det så bare er et dyr som rørte ved fjellet, skal det steines** (eller «gjennombores med et kastespyd»), **og så forferdelig var synet at Moses sa: Jeg er forferdet og skjelver.**» (v.18-21).

Dette er en beskrivelse av det som skjedde i forbindelse med innføringen av Mose Torah. Det var 8 forhold som kjennetegnet denne begivenheten, og det var:

«Et fjell som en ikke kunne ta på med hender.«
«Brennende ild».
» Skodde.«
«Mørke».
«Uvær».
«Basunlyd».
«Røst av ord.» (v.18-19).

8-tallet står for en NY BEGYNNELSE. Mose Torah var også en ny begynnelse i forhold til den tidsperioden som hadde vært foran, og det var Løftets Tidsperiode. Mose Torah ble lagt ved siden av løftene i Abraham-pakten. «Hva skulle da Torahen til (Hva var hensikten med Torahen)? Den ble lagt til (Abraham-pakten) for overtredelsenes skyld inntil den ætt (Kristus) kom, som løftet gjaldt,- gitt ved engler ved en mellommanns hånd (Moses).» (Gal.3,19).

Den nye begynnelsen som ble introdusert, etter at Mose Torah var avsluttet, var EN NY PAKT og EN NY TIDSHUSHOLDNING. Den nye pakten var Den nye pakten i Jesu blod, og den nye tidshusholdningen, var RIKETS TIDSPERIODE.

Disse 8 kjennetegnene gir oss et bilde av Mose Torah. Den kan ikke i seg selv skape trygghet, frelse og glede, men den skaper ANGST og USIKKERHET, for den kan ikke frelse noen ved gjort gjerning. Til og med Moses var redd da han opplevde innføringen av Mose Torah.

Mose Torah er ikke satt inn i rettferdiggjørelsens tjeneste. Den er satt inn i syndens og dødens tjeneste. Den kan ikke frelse et menneske ved gjort gjerning, men «det menneske som gjør disse ting, skal leve ved dem.» (Rom.10,5).

Dette gir også uttrykk for den dobbeltheten som der var i den messianske jødedommen. Frelsen var basert på to forhold, og det var:

Tro på Jesus og

Overholdelse av den jødiske Torah.

«**Men dere** (de messianske jødene) **er kommet til Sions berg og den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem og til englenes mange tusener, til høytidsskaren og menigheten av de førstefødte, som er oppskrevet i himlene og til dommeren, som er alles Gud og til de fullendte rettferdiges ånder (de troende jøder i gammel-testamentlig tid) og til Jesus, mellommannen for en ny pakt, og til oversprengningens blod** (Jesu blod) **som taler bedre enn Abels blod** (det blodet som Abel ofret).» (v.22-24).

Det som kjennetegner det himmelske Jerusalem, er også 8 forhold, og det er:
«Englenes mange tusener.» De mange tusen engler av de forskjellige kategorier bor i himmelen i Guds nærhet.
«Høytidsskaren» er de mange messianske jødene som stod opp i forbindelse med Jesu oppstandelse. «og gravene åpnedes og mange av de hensovede helliges legemer stod opp, og de gikk ut av gravene etter hans oppstandelse, og kom inn i den hellige stad og viste seg for mange.» (Mat.27,52-53).
«Menigheten av de førstefødte» er de messianske jødene. «Etter sin vilje har han født oss ved sannhets ord, for at vi skal være EN FØRSTEGRØDE av hans skapninger.» (Jak.1,18).
«Dommeren» er Gud.

«De fullendte rettferdiges ånder» er alle troende fra gammel-testamentlig tid.
«Jesus er mellommannen for Den nye pakten.«
«Oversprengingens blod» er Jesu blod som han tok med seg inn i det himmelske Jerusalem.

Paulus brukte et lignende bilde på forholdet mellom Mose Torah og Den nye pakten i Jesu blod. Hagar er et bilde på «ufrihet», og Sara er et bilde på «frihet». «I dette ligger en dypere mening (gr. «allegoreo») under, for disse to kvinner er (representerer) to pakter. Den ene fra berget Sinai, og den føder barn TIL TRÆLDOM. Dette er Hagar. For Hagar er (symboliserer) berget Sinai i Arabia, og svarer til det Jerusalem som nå er, for det er i trældom med sine barn (både på grunn av Den mosaiske Torah og den rabbinske og den judaistiske læren). Men det Jerusalem som er der oppe (det himmelske Jerusalem), er fritt, og det er mor for oss alle (både de messianske jødene og den kristne menigheten).» (Gal.4,24-26).

Selve ordet «allegoreo» betyr «å snakke på en annen måte». Det kommer av de to ordene «allos», som betyr «annen» og verbet «agoreuo», som betyr «å snakke». En allegori er et bilde eller en illustrasjon på noe annet enn det som opprinnelig er ment. Det er ikke en sammenligning av Den gamle og Den nye pakten som er i fokus her, men det er det som disse to paktene førte/fører til. Den første skapte «ufrihet» mens den andre skaper «frihet».

Denne allegorien viser også at både de messianske jødene og den kristne menigheten skal være sammen i det himmelske Jerusalem i Rikets tid.

Rikets forkynnelse er både Torah og nåde. Den jødiske Torah ble utvidet av både Johannes, Jesus og apostlene, men nåden ble også større ved Jesu forkynnelse og Jesu forsoning. «Torahen og profetene hadde sin tid inntil Johannes, fra den tid forkynnes evangeliet om Guds rike (Riket for Israel) og enhver trenger seg inn i det med makt.» (Luk.16,16).

«For av hans fylde har vi alle fått, og det er NÅDE OVER NÅDE, for Torahen ble gitt ved Moses. NÅDEN og SANNHETEN kom med Jesus Kristus.» (Joh.1,16-17).

Dette betyr ikke at det ikke var nåde og sannhet i Mose Torah, men det betyr at det begynte EN HELT NY TID med Jesus. Jesu rettferdighetsbegrep var ikke det samme rettferdighetsbegrepet som vi finner i Mose Torah, for den som holdt budene var på vei til frelsen, og de som ikke holdt Torahen var på vei ut av frelsen og inn i fortapelsen. Jesus skjerpet den jødiske Torah og krevde at jødene holdt budene, men der jødene viste sin avhengighet av Jesu nåde, der tilgav han dem deres synder og gav dem nåden og frelsen. Han gav det som han krevde av dem. Han så sine krav i lys av forsoningen og den nye tiden som lå foran.

«Se til at dere ikke avviser han som taler (Jesus). For slapp ikke hine fri, de som (jødene) avviste ham som talte på jorden (Moses), hvor meget mindre skal da vi slippe om vi (de messianske jødene) vender oss bort fra ham som taler fra himmelen (Jesus)» (v. 25).

Vi vet at de som ikke ville høre på Moses, ble straffet for det. Brudd på Mose Torah ble straffet- ofte med døden. Den som brøt Den nye pakten i Jesu blod, skulle få enda større straff enn de vantroe jødene fra gammeltestamentlig tid. «For synder vi (de messianske jødene) MED VILJE etter å ha lært sannheten å kjenne, da er det ikke mer tilbake noe offer for synd.» (Hebr.10.26).

Dette viser at det er grader av straff i abyssos. De som har større kunnskaper om Guds vilje, skal få en større straff enn de som har mindre kunnskaper.

«Hans røst (Guds røst) **rystet den gang jorden** (gr.«ge», som betyr både «landet Israel » og «jorden»), **men nå har han lovet og sagt: Ennå en gang vil jeg ryste ikke bare jorden, men også himmelen. Men det ord: Ennå en gang gir til kjenne en omskiftelse (forandring) av de ting som rystes, fordi de er skapt, så de ting som ikke rystes, skal bli ved.»** (v.26-27).

Dette utsagnet betyr to forhold, og det er:

Mose Torah ble rystet (forandret) i sin tid i og med at Jesus introduserte Den nye pakten i Jesu blod. Den nye pakten i Jesu blod skal ikke bli forandret. Den kan aldri bli «rystet». Det er den siste og endgyldige pakten som Gud vil inngå med jødene.

I endens tid vil Gud nok en gang ryste, ikke bare jorda (både landet Israel og hele jorda), men også de forskjellige himler som vi har. Dette vi skje i den store trengsel hvor det blir store forandringer både på jorda og i himlene. Når vi ser på hvilken beskaffenhet «Himlenes Rike» vil få, når det kommer for fullt, ser vi at dette stemmer. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: 1000 års-rikets tidsalder). (v.26-27).

> «**Derfor da vi får et Rike som ikke kan rystes** (Riket for Israel), **så la oss være takknemlige og derved tjene Gud til hans velbehag, med blygsel og frykt. For Gud er en fortærende ild.**» (v.28-29).

Det Riket, som det her er snakk om, er naturligvis Riket for Israel. Det er ikke det generelle Guds rike eller selve himmelen, som er Guds bolig. Hele Hebreerbrevet handler om dette Riket, som begynte med døperen Johannes og forsatte ved Jesu og apostlenes forkynnelse. Denne forkynnelsen ble avsluttet ved templets ødeleggelse i år 70.

Denne forkynnelsen skal komme tilbake etter den kristne menighets bortrykkelse i endens tid. Paulus sin forkynnelse er en parantes i den jødiske forkynnelsen om Riket for Israel. (v.28-29).

KAPITTEL 13

«La broderkjærligheten bli ved! Glem ikke gjestfrihet! For ved den har noen uten å vite det hatt engler til gjester. Kom fangene i hu som deres medfanger, de som lider ondt, siden dere og selv er i legemet.» (v.1-3).

Dette var oppfordringer til de messianske troende om at de måtte ta vare på både broderkjærligheten og gjestfriheten. Den første oppfordringen er en del av det dobbelte kjærlighetsbudet om å elske nesten og Gud. Ja, det er mer enn det. De skal ta seg av de troende på en spesiell måte, for de var alle sammen under press og forfølgelse- både fra jødene og fra de verdslige styresmaktene.

Den andre oppfordringen går på gjestfriheten. Ved den har det hendt at man ikke bare har hatt mennesker på besøk, men til og med engler. Det greske ordet for «engel» er «angelos», og det betyr «budbærer». Dette skjedde både med Abraham og Lot (1.Mos.18 og 19).

De messianske jødene skulle ikke glemme dem, som satt fengslet for sin tro, av den grunn at de selv var i fengsel i sine legemer. De skulle lide sammen med fangene. (v.1-3).

«Ekteskapet være i akt og ære hos alle, og ektesengen usmittet! For horkarer og ekteskapsbrytere skal Gud dømme.» (v.4).

Ekteskapet er en ordning som er innstiftet av Gud. Det er ingen som har rett til å bryte seg inn i den og besmitte det som Gud har bestemt. Den som gjorde det eller tillot at dette skjedde, vil Gud dømme. (v.4).

«Deres ferd være uten pengekjærlighet, så dere nøyes med det dere har, for han har sagt: Jeg vil ingenlunde slippe deg og ingenlunde forlate deg, så vi kan si med fritt mot: Herren er min hjelper. Jeg vil ikke frykte: Hva kan et menneske gjøre meg?» (v.5-6).

Ett av de kravene som Jesus stilte til jødene, var at de måtte selge det som de eide, for å få del i Guds rike. Den som var villig til de offer, som Jesus krevde av det jødiske folket, kunne være SIKKER PÅ at Jesus ville sørge for vedkommende «Men søk først Guds rike (Riket for Israel) og hans rettferdighet, så skal dere FÅ ALT DETTE (mat og klær) i tilgift. Vær altså ikke bekymret for den dag i morgen, for den dag i morgen skal bekymre seg for seg selv (for sine egne ting), for hver dag har nok med sin egen plage.» (Mat.6,33-34).

Dersom jødene holdt Jesu bud, så kunne de være helt sikre på å ha det som de behøvde til livets opphold. I Rikets forkynnelse er det mer forutsigbarhet for de troende enn det er i inneværende tidshusholdning. Den Hellige Ånd hadde en mer forpliktende og forutsigbar stilling enn han har i dag. Dersom jødene oppfylte sine forpliktelser overfor Gud, kunne de være sikre på at Gud holdt sin del av avtalen.

I inneværende tidshusholdning er det mange troende som både mangler klær og mat. Det er ikke det at Gud ikke har omsorg for oss, eller at Guds ord ikke stemmer, men vi må lære oss å fordele Guds ord på en rett måte. Dersom vi ikke gjør det, kommer det ene Bibel-verset til å stå i motsetning til et annet Bibel-vers, og dette vil skape frustrasjon hos de troende. Det er viktig at vi regner med både tidsperiodene og tidshusholdningene i vårt Bibel-studium. (v. 5-6).

«Kom i hu deres veiledere, som har talt Guds ord til dere. Gi akt på utgangen av deres ferd og etterfølg så deres tro.» (v.7).

De veilederne, som det her er snakk om, var lederne i den messianske forsamlingen. Det kunne både være lederne i den messianske forsamlingen i Jerusalem og lederne ute i diasporaen. De skulle både se på deres liv, etterfølge

deres tro og lære og gi akt på avslutningen av deres liv. (v.7).

Det er viktig med gode veiledere, men veilederne har også et stort ansvar. Jakob skrev i sitt brev at en må ikke trakte etter å bli lærer i Guds rike, for de skal få dess hardere dom. (Jak.3,1).

Dersom en skal være en god veileder i Guds rike, må en blant annet lære å skille mellom de forskjellige tidsperiodene og tidshusholdningene. (2.Tim.2,15). Den som ikke gjør det, blir ikke en veileder, men en vill-leder, og det er det motsatte.

> «**Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid** (inn i tidsaldrene.)»

«Ja, at Jesus Kristus er den samme for alltid, det vet vi. Hos ham er det ikke «forandring eller skiftende skygge.» (Jak.1,17.), men dette BETYR IKKE at hans lære er den samme i alle tidshusholdningene. De messianske jødene ble oppfordret til å høre på «deres veiledere» (v.7.) som underviste dem i den messianske læren, som angår Riket for Israel.

Det som kjennetegner Jesus i alle tidshusholdninger, er hans trofasthet, kjærlighet og nåde.»

> «**La dere** (de messianske jødene) **ikke føre på avveie med mange forskjellige og fremmede lærdommer, for det er godt at hjertet blir styrket ved nåden, ikke ved mat (lærdommer) som ikke har gagnet dem som gav seg av med det.**» (v.9).

Det var mange falske lærer i omløp på apostlenes tid. Vi skal nevne følgende:

Jødedommen. Det var fariseernes og de skriftlærdes lære. De hadde en bokstavelig forståelse av jødedommen. De holdt på sin fortolkning av Mose Torah. De mente til og med at den muntlige Torah var av STØRRE VIKTIGHET enn den skriftlige Torah.

Sadduseerne hadde en et mer liberalt syn på jødedommen. De forkastet fariseernes mange fortolkninger («de gamles vedtekter») av Mose Torah, oppstandelsen, domen, tidsalderlig liv og engleverdenen.

Essenernes lære. De hadde meldt seg ut av den offisielle jødedommen og levde sine liv i lukkede samfunn. (Se min bok: Jesu Gjenkomst. Bind 5. Kapittel: En sammenligning mellom essenernes lære og Jesu lære).

Judaistene. De trodde på Jesus som jødenes Messias, men de mente at de hedningetroende også måtte holde Mose Torah, for å bli både frelst og bli bevart som troende. Paulus hadde mye bråk med disse.

De forskjellige gnostiske lærene. Frelsen kunne oppnås ved engledyrkelse og askese, og ved at man hadde den rette kunnskapen (gr.gnosis) (Kol.2,18). Gnostikerne så ned på alt som hadde med jordiske forhold å gjøre. Det var himmelen som var det viktigste. Det jordiske legemet var et fengsel for menneskets ånd, som lengtet til det himmelske. Det dennesidige var en hindring for frelsen.

Doketismen. En tidlig form for denne læren lærte at den himmelske Kristus tok bolig i Jesus ved hans dåp, men forlot Jesus før hans død. På denne måten var det ikke den himmelske Kristus som døde, men bare en person med navnet Jesus. Jesus måtte også underkaste seg englene.

De messianske jødene ble oppfordret til å holde fast på den messianske læren, hvor også Guds nåde var av vital betydning. De andre lærene var ikke åndelig mat for de troende. De førte på avveier og bort fra frelsen i Jesus Kristus. (v.9).

> «**Vi har et alter** (Jesu forsoning) **som de ikke har rett å ete av** (tilegne seg) **de som tjener ved teltet** (det levittiske presteskapet), **for de dyr hvis blod bæres inn i helligdommen** (templet) **ved ypperstepresten til å sone for synd, deres kropper brennes opp utenfor leiren** (bymuren i Jerusalem), **derfor led også Jesus utenfor porten, for at han ved sitt eget blod kunne hellige folket. La oss** (de messianske jødene) **gå ut til ham utenfor leiren** (jødedommen og byen Jerusalem) **og bære hans vannære, for vi har ikke her en blivende stad, men vi søker den kommende** (som er det nye Jerusalem i Rikets tid).»
> (v.10-14).

De messianske jødene hadde et offer som prestene i templet ikke fikk

del i, og det var JESU FORSONING, for de var fortsatt med på å opprette den gamle ordningen, som ble avsluttet ved Jesu død og oppstandelse, for på samme måten som dyrenes blod ble båret inn i og gjennom templet på den store forsoningsdagen, ble også dyrenes kropper brent opp utenfor bymuren i Jerusalem. Dette var bilder på Jesu forsoning. Jesu blod ble ikke båret inn i templet, men både hans blod og hans legeme ble ofret utenfor bymuren i Jerusalem. Golgata lå utenfor bymuren.(v.10-13).

De messianske jødene ble derfor bedt om forlate den offisielle Guds-tjenesten i templet i Jerusalem, og søke Jesu forsoning som de ikke fant i den offisielle jødedommen, men som de bare fant i den messianske jødedommen. Dette ville føre til vanære blant jødene, men det ville føre til frelse og inngang i det himmelske Jerusalem. (v.14).

> **«La oss da VED HAM** (Jesus) **alltid frambære lovoffer for Gud. Det er: Frukt av lepper som lover hans navn. Men glem ikke å GJØRE GODT og DELE MED ANDRE, for slike offer tekkes Gud.»** (v.15-16).

Brenn-, skyld- og syndofferet skulle legge et dekke over synden i den mosaiske Guds-tjenesten. Lovofferet derimot skulle gi uttrykk for takk til Gud om at de var frelst og ville takke og lovprise Herren for det. Takkofferet var et slikt lovoffer. Nå var tiden slutt for alle disse ofrene. De peke fram mot Jesu fullkomne offer på Golgata. I stedet for det tradisjonelle lovofferet, skulle de messianske jødene lovsynge Gud for Jesu forsoning. (v.15).

Dette betyr ikke at ofrene skal opphøre i det framtidige templet i Jerusalem, men det betyr at de forskjellige ofrene har fått en helt annen betydning enn det som de opprinnelig hadde. (Se det som jeg har skrevet om disse ofrene).

Både apostlene, de messianske jødene og Paulus deltok i offertjenesten i templet i Jerusalem etter Golgata. Det betyr at de la en ANNEN BETYDNING i ofrene enn den opprinnelige betydningen.

At de deltok i offertjenesten i Jerusalem betyr at nådetiden for opprettelsen av Riket for Israel ennå ikke var utløpt. Den gikk ut i året 70 etter Kristus.

Da ble byen Jerusalem og templet ødelagt av romerne.

De messianske jødene skulle heller ikke glemme å gjøre godt og dele sine rikdommer med andre. Dette var et krav både i den mosaiske læren og i Jesu lære. Den som ikke delte med andre fikk ikke del i Guds rike. Det var den etiske siden ved den messianske jødedommen. (v.16).

> **«Lyd deres veiledere og rett dere etter dem! For de våker over deres sjeler som de som skal gjøre regnskap, så de kan gjøre det med glede og ikke sukkende, for det er dere til gagn.»** (v.17).

De messianske jødene ble oppfordret til lyde sine veiledere og etterfølge deres lære. Dette viser hvor viktig det er å ha gode veiledere på det teologiske området. De blir gjort ansvarelig overfor Gud for det læremessige innholdet i det som de lærer. De er også ansvarlig på en spesiell måte for den åndelige utvikling som deres tilhørere har. De skal gjøre regnskap for dette overfor Gud. Det er ikke merkelig at Jakob uttalte, at det er ikke mange som skulle bli lærere i Guds rike, for de skulle få desto større dom. (Jak.3,1).

Dersom de messianske jødene fulgte sine læremestere på det teologiske området, så ville dette være til stor glede for veilederne, for da ville det være en læremessig enhet i menigheten. (v.17).

> **«Bed for oss! For vi trøster oss til at vi har en god samvittighet, og vil gjerne fare rett fram i alle stykker. Og jeg ber dere dess mer å gjøre dette, for at jeg snarere må bli gitt dere** (de messianske jødene) **tilbake.»** (v.18-19).

De messianske jødene blir bedt om å be for sine veiledere, for de hadde en god samvittighet i alt det som de hadde lært bort av den messianske jødedommen. De ble også bedt om å be for at forfatteren av Hebreerbrevet må bli gitt tilbake til den messianske menigheten. (v.18-19).

Dette utsagnet kan være en hentydning til at Paulus satt i fengsel, da dette brevet ble skrevet. Paulus satt i fengsel 3 ganger, og det var:

Fra årene 58-60. Da satt han i Cæsarea ved havet. Han kunne godt ha skrevet Hebreerbrevet i dette tidsrommet.

Fra årene 60-62. Da satt han i Roma. I denne tiden skrev han de 5 fangenskapsbrevene.

I året 67. Da satt han i Roma. Han skrev da 2.Timoteus brev. Han ble henrettet i dette året.

De messianske jødene ble bedt om å be for vedkommende, slik at han enten kunne bli løslatt fra fengslet, eller han kunne få anledning til å besøke den messianske forsamlingen. Paulus hørte ikke med i den messianske forsamlingen. Han hørte med til den kristne forsamlingen, men til tross for det så hadde han også en oppgave overfor de messianske jødene, og det var:

Han skulle minne dem om Jesu lidelse, død og oppstandelse som var sentrale temaer i Tanach. (1.Kor.15,3-5).

Han skulle peke på at jødenes Messias var kommet i Jesu skikkelse og person. (Ap.gj.28,23-31).

Når han var sammen med de messianske jødene pekte han på Jesus og på det Riket som han skulle opprette. (Ap.gj.28,23).

Han skrev også et brev til de messianske jødene. Det er Brevet til Hebreerne. (2.Pet.3,15).(Se min bok: Jødedom og Kristnedom. Jesus og Paulus. Kapittel: Samarbeidet mellom Peter og Paulus).

> «**Men fredens Gud, som i kraft av en tidsalderlig pakts blod** (pakten ble opprettet i bestemt tidsalder, som var Rikets tidsalder) **førte fårenes store hyrde, vår Herre Jesus, opp fra de døde. Han gjøre dere fullt dyktige i ALL GOD GJERNING, så dere kan gjøre hans vilje (etterfølge hans lære), idet han virker i dere det som tekkes ham, ved Jesus Kristus. Ham være æren i tidsaldrenes tidsaldere.**»(v.20-21).

Det var Jesu syndefrie liv som førte ham selv opp fra de døde. Han frelste både seg selv og andre ved sin lydighet overfor Faderen på alle områder. Han både kjente til Guds vilje, og han gjorde den. Jesu oppstandelse fra de døde er

det FØRSTE BEVISET på at forsoningen hadde funnet sted.

Det var Jesus som skulle lære dem hva som var Guds vilje. All god gjerning var Guds vilje. Jesus gav også utrykk for dette i den læren som han utformet. Sentrum i hans lære er 30 bud. (Se min bok: Jødedom og Kristendom. Jesus og Paulus: kapittel: Jesu nye Torah består av 30 bud.

Jesus skal ha æren og takken i alle tidsaldrene for at han var villig til å dø for all verdens synd. (v.21).

«Jeg ber dere, brødre, ta dette formaningsord vel opp, for jeg har skrevet til dere i korthet.» (v.22).

Forfatteren av Hebreerbrevet ber de messianske jødene om at de må ta innholdet i dette brevet på alvor, for innholdet i dette brevet var fra Herren. Det var ingen selvfølge, for det var mange både innenfor jødedommen og de hedenske filosofiske retningene, som ønsket å lede de messianske jødene inn på galne veier.

Når forfatteren skrev, at «hadde skrevet til dem i korthet», så betyr det at han hadde fattet seg i korthet med hensyn til betydningen og omfanget av dette viktige og store emnet. (v.22).

«Vit at vår bror Timoteus er gitt fri. Sammen med ham vil jeg se dere, om han kommer snart.» (v.23).

Dette er sannsynligvis den samme Timoteus som Paulus samarbeidet med. Han hadde vært i fengsel, men nå var han satt fri. Sammen ville de besøke den messianske menigheten. Dette er også at bevis på at det er Paulus som har skrevet dette brevet. (v.23).

Vi vet at det var et samarbeid mellom de messianske menighetene og de kristne menighetene. På apostelmøtet i Jerusalem i året 50 hadde de fordelt misjonsoppdraget seg imellom. Paulus skulle gå til jødene i diasporaen (Efraim) og hedningene med det kristne budskapet, mens Peter og apostlene skulle gå til jødene med den messianske læren.

Vi kan ikke se ut fra Det nye Testamentet at de opptrådte sammen i forkynnelsen, for de hadde forskjellige budskap som ikke måtte bli blandet sammen.

«Hils alle deres veiledere og alle de hellige. De fra Italia hilser dere. Nåden være med dere alle.» (v.24-25).

Hvem disse menneskene var, som hilste de messianske menighetene, er det ikke godt å si. Det kunne være mennesker som bodde i Italia, eller det kunne være italienere (romere) som bodde i utlandet.

Hva som gjelder avslutningen av dette brevet, om at GUDS NÅDE MÅTTE VÆRE MED DE MESSIANSKE JØDENE», så var dette en hilsen som Paulus brukte, og som peker på at det er han, som var forfatteren av dette brevet. Dette var selve KJENNETEGNET på avslutningen av alle hans brev. (v.24-25).

«Nåden» var det sentrale i Paulus forkynnelse. Han fikk i oppdrag av den oppstandne Jesus om å forkynne et HELT NYTT BUDSKAP og introdusere en HELT NY TIDSHUSHOLDNING, og det var nådens budskap og den frie nådens tidshusholdning. «Men for meg selv akter jeg ikke mitt liv et ord verdt, når jeg bare kan fullende mitt løp og den tjeneste som jeg fikk av den Herre Jesus: å vinte om Guds nådes evangelium.» (Ap.gj.20,24).

«Men han som er mektig til å styrke dere etter mitt evangelium og Jesu Kristi forkynnelse, etter åpenbaringen av DEN HEMMELIGHET som har vært fortidd fra tidsalderlige tider, men som NÅ er kommet for lyset og ved profetiske skrifter etter den tidsalderlige Guds befaling kunngjort for alle folk, for å virke troens lydighet.» (Rom.16,25-26).

«og å opplyse alle om hvorledes husholdningen er med DEN HEMMELIGHET som har vært skjult fra tidsalderlige tider i Gud, som har skapt alt.«(Ef.3,9).

«viss tjener jeg er blitt etter den Guds husholdning som er meg gitt iblant (i) dere. Det vil så å fullføre Guds ord. DEN HEMMELIGHET som har vært skjult fra alle tiders og slekters opphav, men NÅ er blitt åpenbart for hans hellige.» (Kol.1,25-26).

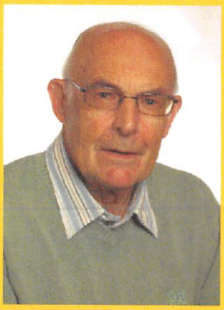

OSKAR EDIN INDERGAARD er født 28-4 1938. Han er utdannet cand.philol. og har arbeidet i Den Videregående Skolen i 37 år. Han har følgende fagkrets: Mellomfag i tysk, fransk, religion med kristendom og samfunnskunnskap med sosialøkonomi og hovedfag i historie.
Oskar Edin Indergaard skriver bøker og artikler og holder taler og foredrag om bibelske emner. Han er spesielt interessert i temaer som angår endetiden, Israel, Jesu gjenkomst, forholdet mellom jødedom og kristendom og Jesu forsoning. Han har også skrevet tre Bibel-kommentarer. Oskar Edin Indergaard driver eget forlag: Kristen Bokproduksjon og har til nå gitt ut følgende bøker.

- Guds Løfter Til Israel. (Den er utsolgt)
- Israel og Den Kristne Menighet
- Den Kristne Menighets Bortrykkelse
- Guds-Riket i Israel
- Jødenes Konge. Bind 1,2,3 og 4
- Jesu Gjenkomst. Bind 1,2,3,4 og 5
- Kristendommens Jødiske Røtter
- Matteus Evangeliet. Jesu Liv og Lære
- Jødedom og Kristendom. Jesus og Paulus
- Guds Planer med Israel og Den Kristne Menighet
- Paulus Brev Til Romerne
- Paulus Brev Til Hebreerne

Kristen Bokproduksjon
Oskar Edin Indergaard
Raudstien 6
6630 Tingvoll
Telefon: 71531436 eller 41303982

E-mail: oskaredi@online.no
Internett: http://home.online.no/~oskaredi

ISBN 978-82-90901-23-8